

# Mộng

## Contents

|                                        |          |
|----------------------------------------|----------|
| <b>Mộng</b>                            | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                  | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .                  | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .                  | 4        |
| 4. Chương 4 . . . . .                  | 5        |
| 5. Chương 5 . . . . .                  | 7        |
| 6. Chương 6 . . . . .                  | 8        |
| 7. Chương 7 . . . . .                  | 10       |
| 8. Chương 8 . . . . .                  | 12       |
| 9. Chương 9 . . . . .                  | 14       |
| 10. Chương 10 . . . . .                | 16       |
| 11. Chương 11 . . . . .                | 18       |
| 12. Chương 12 . . . . .                | 20       |
| 13. Chương 13 . . . . .                | 21       |
| 14. Chương 14 . . . . .                | 23       |
| 15. Chương 15 . . . . .                | 25       |
| 16. Chương 16 . . . . .                | 27       |
| 17. Chương 17 . . . . .                | 29       |
| 18. Chương 18 . . . . .                | 32       |
| 19. Chương 19 . . . . .                | 33       |
| 20. Chương 20 . . . . .                | 36       |
| 21. Chương 21 . . . . .                | 38       |
| 22. Chương 22 . . . . .                | 40       |
| 23. Chương 23 . . . . .                | 42       |
| 24. Chương 24 . . . . .                | 45       |
| 25. Chương 25 . . . . .                | 46       |
| 26. Chương 26 . . . . .                | 50       |
| 27. Chương 27 . . . . .                | 52       |
| 28. Chương 28 . . . . .                | 54       |
| 29. Chương 29 . . . . .                | 56       |
| 30. Chương 30 . . . . .                | 58       |
| 31. Chương 31 . . . . .                | 61       |
| 32. Chương 32 . . . . .                | 63       |
| 33. Chương 33 . . . . .                | 65       |
| 34. Chương 34 . . . . .                | 68       |
| 35. Chương 35: Phiên Ngoại 1 . . . . . | 70       |
| 36. Chương 36: Phiên Ngoại 2 . . . . . | 72       |
| 37. Chương 37: Phiên Ngoại 3 . . . . . | 76       |
| 38. Chương 38: Phiên Ngoại 4 . . . . . | 78       |

# Mộng

---

## Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu đồng nhân, cổ trang, điền văn, HE. Tình trạng bản gốc: Hoàn (34 chương + 4 PN) Editor: Phong N

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong>

## 1. Chương 1

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Niên niên tràng đoạn thanh minh nhật, bán trần tàn tửu nhập mộng hồn. (Mỗi năm trường đoạn thanh minh, rượu thừa nửa chung đi vào hồn mộng.)

Đêm, trăng sáng, sao thưa. Sâu thẳm trong rừng đào, có một tòa mộ phần cô độc. Một bóng lam nửa dựa vào mộ bia, trong lòng ôm một vò rượu, thỉnh thoảng lại nâng lên uống một hớp, nhưng hơn phân nửa đều đổ cả lên người. Mà người đó lại dường như không hay biết, vẫn như cũ, mặc cho hương rượu vương đầy trên áo.

“Ngọc Đường, ta lại đến thăm người đây.”

Hồi lâu, lam y nhân tựa như đã uống đủ rượu rồi, mới mặc cho vò rượu trong lòng lăn xuống đất, cũng chẳng màng phần rượu dư sóng sánh tràn đầy ra, hương rượu nhuộm khắp một vùng.

“Ngọc Đường, hình như cho tới bây giờ người vẫn chưa hề trở về gặp ta!”

Trong mắt lam y nhân toát ra vẻ tuyệt vọng sâu sắc, còn có ba phần điên cuồng. “Người đúng là một tên lừa gạt, còn nói cái gì sẽ luôn ở bên cạnh ta, kết quả thế nào? Người cứ nhiên một mình đi Trùng Tiêu lâu. Không phải ngay cả mèo người cũng có thể nháo tung lên sao? Vậy tại sao không phá sập cái lâu kia đi!” Dần dần, tiếng thì thầm lẫn bầm nhỏ dần đi, hơi thở của lam y nhân cũng dần bình ổn, nhưng nỗi tuyệt vọng giữa đôi mày đang nhíu lại kia, vẫn không sao tan đi được.

Một trận gió nổi lên, một bóng trắng xuất hiện bên lam y nhân, khe thở dài, ngay sau đó khom lưng ôm lấy con người đang chìm sâu vào cơn say mà vẫn không sao quên được nỗi đau thương kia. Sức nặng trên tay làm bạch y nhân nhíu chặt mày: “Mèo thối, gầy như thế này!” Cẩn thận ôm người trong lòng đi đến căn phòng nhỏ cách đó không xa. Cẩn thận đặt người lên giường, nhẹ nhàng đắp kín chăn. Sau đó ngồi lại bên giường, dịu dàng xoa mi tâm người nọ, cúi xuống bên tai y nhỏ giọng thì thầm: “Miêu Nhi, ta nhất định sẽ trở về!” Sau đó, đứng dậy, đi ra cửa.

Sáng sớm, không khí ẩm ướt tươi mát trong rừng đào thoang thoang một mùi hương thơm ngát.

“Ngọc Đường!”

Đột nhiên, một tiếng hét to phá tan bầu không khí tĩnh lặng buổi sáng. Người trên giường đột nhiên kinh hoàng ngồi bật dậy. Ngồi ngẩn hồi lâu liền lao ngay xuống giường, lão đảo nghiêng ngả phóng ra ngoài. Một phụ nhân xinh đẹp bỗng xuất hiện ở cửa, đỡ lấy lam y nhân: “Triển Chiêu, đệ làm sao vậy?”

“Đại tẩu, Ngọc Đường đã về có phải không?” Lam y nhân – Triển Chiêu cẩn thận hỏi phụ nhân kia. “Đệ cảm nhận được hắn đã trở lại! Ngày hôm qua không phải Lô đại ca đưa đệ về có đúng không?”

“Tiểu Miêu, đệ không nên như vậy, Ngọc Đường đã đi rồi! Đệ như vậy sẽ càng khiến hắn không an lòng!” Lô phu nhân đau lòng nói, trong lòng bắt đầu đem Ngũ đệ nhà mình ra mắng, một con người tốt như vậy cũng bị mang ra đùa thành nông nổi này. Nhưng vì đại cục, cũng đành phải nhẫn tâm lừa dối con người đã quá sức mỗi mội này.

“Không phải vậy, Ngọc Đường nói hắn nhất định sẽ quay về! Đệ nghe thấy, cho nên hắn sẽ trở lại.” Lô phu nhân thở dài trong lòng, thật sự đã không biết nên tiếp tục lừa gạt thanh niên nhạy bén này như thế nào.

“Triển đại ca sao rồi?” Một thanh âm thanh thúy truyền tới, sắc mặt Lô phu nhân khẽ biến rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Xoay người nhìn về phía người vừa tới, cười nhạt một cái.

“Không sao cả, Tiểu Miêu nằm mơ mà thôi.” Lô phu nhân lại chuyển đề tài: “Đinh cô nương có chuyện?” Lời nói ra là câu hỏi bình thường, nhưng trong mắt không biết vì sao lại thoáng chút cảnh giác, như thể phòng bị điều gì.

Tiếp theo đó, một thân thuần bạch xuất hiện trước mắt hai người. “Không có gì, chẳng qua là tới thăm Triển đại ca một chút thôi. Triển đại ca, thương thế của huynh ra sao rồi? Nguyệt Hoa và hai vị ca ca đều vô cùng lo lắng!”

Trên gương mặt tiểu tụy của Triển Chiêu hiện lên một tia cuồng tiếu đậm nhạt, cũng không trả lời, lại nhìn Đinh Nguyệt Hoa một chút, tựa hồ không rõ tại sao nàng ta lại ăn mặc như vậy. Một lúc lâu sau, y mới chậm rãi mở miệng: “Triển mỗ đã không còn gì đáng ngại, hơn nữa, Ngọc Đường đêm qua đã về. Đại tẩu, mộ phần kia, có phải là không cần nữa rồi đúng không?”

“Tiểu Miêu, đệ đừng nói bậy. Ngủ đi đã đi rồi!” Giọng của Lô phu nhân có chút nghiêm nghị, nhìn người hơi e ngại: “Nguyệt Hoa, cô xem... chuyện này...”

Trong mắt Đinh Nguyệt Hoa lóe lên chút đổ kị, nhưng ngoài mặt lại vui vẻ an ủi: “Không sao đâu, Ngũ ca đã đi, từ từ Triển đại ca sẽ chấp nhận, đến lúc đó mọi chuyện sẽ tốt thôi.” Đáy mắt nàng toát lên vẻ đắc ý, mặc dù chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng vẫn bị Lô phu nhân nhạy bén bắt được. “Nếu Triển đại ca không có gì đáng ngại, vậy Nguyệt Hoa xin cáo từ. Lô đại tẩu, Nguyệt Hoa xin phép.” Tùy ý chào một cái, Đinh Nguyệt Hoa quay người rời đi. Nhìn nàng từ từ đi xa, thần sắc Lô đại tẩu lộ ra vẻ phức tạp, cuối cùng bình tĩnh lại: “Tiểu Miêu, đệ nghỉ ngơi thêm đi, đại tẩu đi lấy thuốc cho đệ.” Nói rồi, đỡ người vào phòng, lại dặn dò thêm mấy câu rồi mới rời đi.

## 2. Chương 2

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Tiểu đình tinh xảo nằm bên bờ hồ nhỏ. Trong đình, một nữ tử bạch y đang đánh đàn. Tiếng đàn uyển chuyển réo rắt lại ẩn giấu nỗi chua xót cùng bất cam. Đột nhiên, tiếng đàn chuyển nhanh dần gấp dần, không còn êm dịu thông thả như trước mà trở nên dồn dập chói tai. “Phụt” một tiếng, tiếng đàn đột nhiên im bặt, nhìn lại, thì ra là dây đàn đã đứt, có lẽ là dây đàn quá căng, không chịu nổi sức mạnh. Nữ tử nhìn chằm chằm cây đàn kia một hồi lâu, dường như có chút bức tức. Sát khí cùng vẻ hậm hực không cam trên gương mặt nàng càng thêm nồng đậm. Chú chim nhỏ vốn vui vẻ chơi đùa quanh nàng cũng nhận ra có điều gì không đúng, vội vàng hoảng sợ bay vút sang cành cây bên cạnh tiểu đình, có chút e dè sợ hãi kêu lên khe khẽ, tựa như không hiểu được sự thay đổi của nàng.

“Nguyệt Hoa!” Đột nhiên, một tiếng gọi ôn nhã vọng tới, sát khí trên mặt nữ tử lập tức thu lại, thay vào đó là một khuôn mặt tươi cười. Quay mặt lại nhìn nam tử đang tiến tới chỗ mình, nàng đứng dậy tiếp đón.

“Đại ca, tìm tiểu muội có chuyện gì sao?” Đinh Nguyệt Hoa nhìn đại ca mình, tựa hồ có chút nghi hoặc.

Nam tử – Đinh Triệu Lan gật đầu một cái, ý bảo em gái mình ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống ghế đá. “Nguyệt Hoa, Tương Dương vương ý đồ mưu phản, Bạch Ngũ ca của muội độc xông Trùng Tiêu lâu, vốn dĩ không có gì nguy hiểm. Coi như là núi đao biển lửa cũng không làm khó được hắn, nhưng Trùng Tiêu lâu lại bị người nổ sập, lại vào đúng ngày Ngũ ca muội xông vào. Tương Dương vương cũng thật là độc ác, để cho người ta chết không toàn thây, ngay cả hài cốt tìm khắp nơi cũng không thấy. Hôm nay gian thần chưa trừ, ta và Nhị ca muội quyết định đến Tương Dương, việc trong nhà phiền muội trông nom.”

“Đại ca, các huynh nhất định phải đi sao?” Đinh Nguyệt Hoa không đồng ý, “Ngũ ca đi Tương Dương nhưng một đi không trở lại. Tới giờ đã hơn một tháng, nhưng Lô đại ca bọn họ vẫn bị thống như thế. Đại ca, các huynh đừng đi, được không?”

Đinh Triệu Lan lắc đầu, lời nói mang ý vị sâu xa: “Nguyệt Hoa, họa đến không từ ai, ta và Nhị ca muội nếu đã được người giang hồ kính vì hành hiệp trọng nghĩa, vậy thì nên làm chuyện mà người hành hiệp nên làm. Huống chi, Đính gia chúng ta là giang hồ danh môn, sao có chuyện sợ đầu sợ đuôi, làm chuyện khiến cho giang hồ bằng hữu chê cười.”

Đinh Nguyệt Hoa ngần ngừ, đối với hai vị ca ca của mình, nàng luôn vô cùng kính trọng, quyết định của họ, dù có không bằng lòng thì cũng rất ít khi phản đối. Nhưng làm sao có thể để ca ca mình đi tìm nguy hiểm, huống chi, rất có thể lại là một đi không trở lại. Thần sắc Đinh Nguyệt Hoa thay đổi liên tục, cuối cùng cũng quyết định: “Đại ca, huynh và Nhị ca nhất định phải thật cẩn thận. Chờ sau khi sắp xếp tốt chuyện trong nhà, muội cũng sẽ đến Tương Dương.” Thấy Đinh Triệu Lan có vẻ không đồng ý, Đinh Nguyệt Hoa lại nói thêm một câu: “Đại ca, huynh đừng nên phản đối, tiểu muội tự có chừng mực của mình.”

“Nguyệt Hoa...” Đinh Triệu Lan há miệng, cuối cùng không biết phải nói gì. Đối với muội muội của mình, hẳn thực sự là không thể hiểu được. Nàng là một nữ hài thân thiết gần gũi nhất với mình, nhưng không biết vì sao, hẳn luôn cảm giác muội muội mình và người nhà luôn cách nhau một bức bình phong thật dày. Đặc biệt là sau khi hôn sự với Triển Chiêu không thành, hẳn lại càng đoán không ra tiểu muội mình rốt cuộc đang suy nghĩ những gì. Chẳng qua, dù sao cũng là muội muội của mình, xem như phát hiện ra có chút không đúng, cũng không biết phải nói như thế nào, chỉ sợ không cẩn thận lại tổn thương đến muội muội mà mình yêu thương nhất. Vì vậy nên hẳn cũng không nói thêm gì nữa.

“Vậy muội phải cẩn thận, ta và Nhị ca muội hôm nay sẽ đi!” Sau đó, hẳn lại dặn dò mấy câu, liền vội vã rời đi.

Đinh Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn theo bóng đại ca mình đi xa, tâm tình biến hóa mấy bận, cuối cùng chỉ còn lại đứng đờ hờ hững. Chỉ là ý cười lạnh lẽo toát ra nơi khóe mắt khiến vẫn người khác không rét mà run. “Hừ! Bạch Ngọc Đường! Ngược lại thật quá tốt cho người!”

### 3. Chương 3

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Rừng đào tiểu trúc. Trước cửa có một lam y nhân đứng lặng lẽ, ánh mắt mê man mà nghi hoặc, cứ si ngốc mà trông ra vườn đào ngoài cửa, tựa như đang chìm sâu vào hồi ức.

“Miêu Nhi, năm sau hoa nở, ta chờ người ở đây, đến lúc đó chúng ta cùng nhau ngắm hoa uống rượu, được không?” Còn nhớ bóng trắng kia nghiêng người tựa cửa, nở một nụ cười âm áp, dịu dàng nói với mình như vậy. Lúc ấy, y trả lời hẳn ra sao, hình như là chỉ lấy im lặng mà đáp lại? Công vụ quá nhiều, sự tình cũng quá nhiều, được mấy ngày nhàn đã là rất khó, làm sao dám hy vọng xa vời mà hẹn ước cho năm sau? Hình như lúc nào cũng là y thất hẹn, mà bóng trắng kia lại luôn xuất hiện giúp đỡ y vào những lúc y cần, luôn bên y mỗi khi y mỗi mệt. Như thế đã trở thành một thói quen, vừa quay đầu lại là đã có thể thấy một thân thuần bạch ở nơi đó. Phải chăng y đã sớm quen thuộc với sự hiện hữu của hẳn, cho nên giờ mới không ngờ rằng có một ngày lại mất đi.

Xưa nay chẳng qua là chỉ thấy bóng trắng kia tùy tiện lại thất thường, mà trong mắt người ngoài, y lúc nào cũng bao dung hẳn. Phải chăng là bởi bản thân y cũng nghĩ như vậy nên ông trời mới cho y một cơ hội, để y nhận ra rằng, kì thật từ trước tới giờ đều là người nợ bao dung y, ở bên cạnh y, chờ đợi y. Sau đó chỉ cần y có thể thực hiện một lời hứa từ trước đây thật lâu, hẳn sẽ thật vui mừng đi thu xếp cẩn thận tất cả. Cho dù y vì công việc không thể đến đúng hẹn, hẳn cũng sẽ trao cho y đang áy náy một nụ cười thấu hiểu, mà cho đến bây giờ cũng chưa từng để lộ ra một chút thất vọng nào.

“Ngọc Đường, thì ra, thất thường là ta, ích kỉ cũng chính là ta!” Những lời thì thầm từ đôi môi tái nhợt thoát ra, hai hàng thanh lệ cứ như vậy lướt qua gương mặt tiêu tụy. Gió nổi lên, hong khô đôi hàng lệ, tà áo màu lam nhạt tung bay trong gió, tựa như chỉ sau một chớp mắt, con người kia sẽ theo gió mà đi. Cảnh

tượng ấy rơi vào mắt một nữ tử bạch y đang bước đến gần, khiến lòng nàng đau nhói, ngay sau đó, đáy mắt lại ánh lên sự đố kỵ và không cam lòng.

“Triển đại ca.” Nữ tử bạch y đến trước mặt lam y nhân, thấy người đối diện đương xuất thần, bèn lớn tiếng gọi.

Triển Chiêu giật mình phục hồi lại tinh thần, sau khi thấy rõ người trước mặt liền lộ ra một nụ cười xa cách: “Đỉnh cô nương, tìm Triển mỗ có việc gì chăng?”

Đinh Nguyệt Hoa lắc đầu: “Không có, chỉ là đến thăm huynh một chút thôi. Triển đại ca, huynh đang đợi ai sao?” Đinh Nguyệt Hoa nhìn Triển Chiêu đang đứng trước cửa, mặc dù lòng biết chắc sẽ không phải là một đáp án mình thích, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng mà hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, không trả lời. Mấy ngày nay, y luôn đứng ngóng chờ như vậy, dù cho đại tẩu bọn họ không chỉ một lần nói với y rằng, người nọ chưa từng trở về, nhưng y vẫn một mực không tin như cũ. Đêm đó say rượu, rõ ràng y đã cảm nhận được hắc đang ở bên cạnh mình, chẳng qua là y thực sự quá mệt mỏi nên mới không tỉnh lại. Vậy mà đến sáng, đại tẩu lại nói với y, không phải là người nọ đưa y về. Mãi mê suy nghĩ, chân mày bất giác nhíu lại, cũng quên bằng luôn việc phải trả lời với người trước mặt.

Thấy Triển Chiêu lại chìm vào dòng suy tư của chính mình, Đinh Nguyệt Hoa toát ra vẻ phần hận nồng đậm, đến mức không sao che giấu được. Chợt có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, Đinh Nguyệt Hoa vội vàng thu hồi vẻ giận dữ trên mặt. Ngoái lại chỉ thấy Lô phu nhân bưng một chén thuốc đi về phía gian phòng. Thấy Đinh Nguyệt Hoa cũng ở đây, Lô phu nhân hơi ngẩn người, ngay sau đó liền nở một nụ cười lịch sự: “Đỉnh cô nương sao lại rảnh rỗi đến Hãm Không đảo thế này?”

“Trong nhà vô sự nên muội tới thăm Triển đại ca một chút, xem huynh ấy có khá hơn chút nào không.” Đinh Nguyệt Hoa lễ phép trả lời.

“Haizz!” Lô phu nhân than thở, “Tiểu Miêu vẫn chưa chịu chấp nhận chuyện Ngũ đệ. Cứ có cơ hội là lại đi tìm hắc khắp mọi nơi, bằng không thì cũng đứng ngẩn ngơ đợi ở chỗ này, cũng không biết nó đang nghĩ gì nữa.” Lô phu nhân vừa nói vừa quan sát thần sắc của Đinh Nguyệt Hoa, thấy trong mắt nàng loé lên một bóng hận thù, không khỏi âm thầm thở dài, đáy mắt cũng xẹt qua vẻ trào phúng. Sau đó, đẩy Triển Chiêu hãy còn đang nhập thần một cái, bảo y: “Tiểu Miêu, đến giờ uống thuốc rồi.”

Giật mình thoát khỏi trầm tư, Triển Chiêu nhận lấy chén thuốc, trút một hơi hết sạch. Lau đi vệt thuốc dính bên khóe miệng, y có chút tùy ý hỏi: “Đại tẩu, Ngọc Đường đã về chưa?” Thấy nàng lắc đầu, vẻ thất vọng lập tức lộ rõ trên gương mặt.

“Triển đại ca, huynh đừng như vậy nữa có được không, Bạch Ngũ ca đã chết rồi!” Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên bĩ phần mở miệng, bắt lấy cánh tay Triển Chiêu, “Huynh đừng tự hành hạ mình nữa, có được hay không?”

“Đỉnh cô nương tại sao lại nói như vậy? Ngọc Đường đã nói là hắc sẽ quay trở về.” Triển Chiêu tuy vô cùng thương tâm nhưng trước sau vẫn kiên trì với quan điểm của mình. Đinh Nguyệt Hoa nhìn y một lát, vẻ căm tức càng lúc càng hiện rõ ra trên mặt, đột nhiên xoay người phi thân rời đi. Chỉ là Triển Chiêu không nhìn thấy được vẻ mặt lúc bỏ đi của người kia, rõ ràng tràn ngập sát khí.

## 4. Chương 4

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

“Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường! Người thật đáng chết!”

Trong một căn phòng tràn đầy khí tức nữ tử, một cô nương áo trắng giận dữ hất hết tất cả đồ vật trên bàn xuống mặt đất. Đập phá xong, dường như còn cảm thấy chưa đủ, bèn cầm bội kiếm tùy thân lên, vận khí bổ nát chiếc bàn ra. Sau đó ngồi thụp xuống ghế như thể đã dùng hết tất cả sức lực.

“Bạch Ngọc Đường, rốt cuộc ta thua kém người chỗ nào kia chứ! Vì huynh ấy, những gì người làm được ta cũng làm được, thậm chí ta còn mặc cả y phục màu trắng mà ta ghét nhất. Nhưng tại sao, huynh ấy vẫn không chịu nhìn ta dù chỉ một chút? Tại sao ngay cả khi người chết rồi, huynh ấy cũng không chịu để mắt đến ta!” Đinh Nguyệt Hoa tự lẩm bẩm, thần sắc không ngừng biến đổi, cuối cùng, đọng lại trên gương mặt vẫn là vẻ đắc ý. “Dù sao thì người cũng đã chết. Ta xem người làm thế nào tranh giành được Triển đại ca với ta! Hừ!”

Ngoài cửa sổ, một bóng người cẩn thận bỏ đi. Tới nơi người trong nhà không nhìn thấy được liền vội vã đi về phía bên đò. Sau khi đến bên còn cẩn thận quan sát bốn phía, thấy không ai chú ý mới thận trọng trèo lên một chiếc thuyền gần đó, bóng người thoáng một cái liền biến mất phía sau tấm rèm. Con thuyền chậm rãi trôi về hướng Hâm Không đảo.

Hâm Không đảo, bên trong Thông Thiên quật, một bóng trắng nóng nảy đi tới đi lui. Đột nhiên nghe thấy bên ngoài vọng tới một loạt bước chân, hần liền theo bản năng núp đi. Đến khi trông thấy một thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt mới vội vã đi ra.

“Đại tẩu, tẩu đã đến rồi!” Bạch y nhân kia tiến lên, “Miêu Nhi hôm nay thế nào?” Giọng nói mang theo sự sốt ruột khiến cho người không thể coi nhẹ.

“Ngũ đệ nếu như đệ lo lắng cho Tiểu Miêu đến thế thì hà cớ gì phải khổ như vậy? Vừa hành hạ mình, vừa làm khổ Tiểu Miêu.” Lô phu nhân nhìn người đối diện đầy trách móc. Người kia rõ ràng là người đã “chết” trong Trùng Tiêu lâu, Bạch Ngọc Đường.

“Đại tẩu!” Bạch Ngọc Đường có chút nóng nảy nhìn đại tẩu mình, nhưng không phản bác lại. Hần làm sao không hiểu được nỗi đau khổ của Miêu Nhi, làm sao lại nhẫn tâm để y chịu đựng những giày vò ấy? Chẳng qua là thế cục bắt buộc phải như vậy, nếu chẳng may có chút sai lầm nào, e rằng tất cả công sức dốc ra đều mất trắng cả. “Đại tẩu, tẩu cũng biết, nếu không phải tại cô ta cố ý để lộ tin tức, chúng ta cũng không bị đẩy tới tình cảnh hôm nay. Đệ biết Miêu Nhi rất thương tâm, nhưng nếu bây giờ đệ mà xuất hiện thì sẽ không có cơ hội đoạt được minh thư.” Với sự gian xảo của lão Tương Dương vương kia, nếu biết hần còn chưa chết, nói không chừng sẽ tiêu huỷ sạch chứng cứ. Hơn nữa, hần là kẻ đã từng nhìn thấy minh thư, chắc chắn sẽ bị truy sát tới cùng. Đến lúc đó, chỉ sợ còn làm liên lụy đến Miêu Nhi nữa. Cho nên bây giờ, Bạch Ngọc Đường hần chỉ có thể ẩn nhẫn, coi như không phải vì thiên hạ thương sinh, cũng phải vì con người khắp mình đầy vết thương kia mà nhẫn nại. Đến bây giờ cũng chỉ có người mà hần vẫn đùa vui gọi là “Con chuột nước”, Tứ ca Tướng Bình cùng người có danh xưng thần y, đại tẩu là biết chuyện hần chưa chết mà thôi. Tứ ca khôn khéo, đại tẩu y thuật vô song, mà hần, vừa đúng lúc cần có người trợ giúp. Tuy may mắn không bỏ xác trong Trùng Tiêu lâu, sau đó ra ngoài lại gặp được Tướng Bình, mới có thể vẽ ra được kế hoạch tỉ mỉ này. Nhưng vết thương trên người cũng phải chăm sóc không ít. Nội thương ngoại thương một đồng, nếu không phải đại tẩu mất tay, chỉ sợ Bạch Ngọc Đường hần đến tận bây giờ vẫn còn nằm trên giường thở không ra hơi.

Bây giờ, vết thương trên người cũng đã tốt đến bảy tám phần, bắt một kẻ trời sinh không ưa yên tĩnh như hần phải ở yên một chỗ đã là vô cùng khó chịu. Lại thêm lo lắng cho thân thể Triển Chiêu, càng khiến hần làm sao cũng chẳng thể yên lòng nổi. Chỉ có thể nhân lúc mèo kia ngủ say thì len lén đến thăm một chút, giống như cái đêm y uống say ở ngôi mộ giả của hần vậy. Chỉ là không ngờ rằng, lại đẩy Triển Chiêu gây ra cục diện hôm nay, dồn hần đến nước chỉ có thể lẩn trốn khắp nơi, mấy lần thiếu chút nữa bị tóm được, may mà có đại tẩu cùng Tứ ca giúp đỡ một tay mang mèo kia trở về nghỉ. Nhưng mèo kia luôn động một chút là chạy khắp chốn đi tìm hần, làm hại hần lúc này thực sự không còn biện pháp nào khác, đành phải trốn ở nơi hồi trước từng nhốt y. Đã vậy lúc nào cũng phải cảnh giác chú ý, chỉ sợ một ngày nào đó mèo kia chợt nghĩ ra nơi này rồi tìm tới. Cũng may, mèo kia chỉ biết có cơ quan đi từ trên xuống chứ không biết còn có thể tiến vào từ phía dưới. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường không khỏi cảm thấy may mắn rằng lúc trước chưa có nói chuyện cơ quan cho mèo kia biết. Nhớ lại lúc đầu là mình từng bước dồn ép người nọ, bây giờ ngược lại là mình nơi nơi trốn tránh y, hần là không khác lắm đi? Chỉ là không biết khi ấy, có phải mèo kia cũng mang tâm tình như thế này không.

“Được rồi, xem như đại tẩu lẩm lời!” Lô phu nhân cắt đứt dòng suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường, “Đệ cũng đừng quá tự trách. Bây giờ huynh đệ Đinh gia đã đi đến Tương Dương, mà theo như tin tức báo lại, ít ngày nữa Đinh Nguyệt Hoa cũng muốn đi. Rốt cuộc đệ định làm như thế nào? Hai ngày nữa, Tiểu Miêu hần là

cũng sẽ đi, đến lúc đó có muốn ngăn nó lại hay không? Tốt nhất là đệ vẫn nên bàn bạc kỹ lưỡng với Tứ đệ đi!”

“Miêu Nhi thì ngăn không được, chờ hai ngày nữa qua mùa hoa nở, nhất định y sẽ lên đường. Tứ ca đến Mặt Hoa thôn thăm dò tin tức, chẳng mấy chốc sẽ về. Đến lúc đó đệ sẽ thương lượng với huynh ấy.” Bạch Ngọc Đường tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút, trả lời. Sau đó lại nói thêm một câu, “Đại tẩu, tẩu nhớ cẩn thận để ý Miêu Nhi, ngàn vạn lần không được để y rời đi một mình. Ít nhất cũng phải để Nhị ca đi theo y. Thuốc nổ của Nhị ca, chung quy cũng phải để nó phát huy tác dụng chẳng phải sao?”

“Đệ thật lắm chủ ý quỷ quái!” Lô đại tẩu bật cười, “Được rồi! Ta sẽ nghĩ biện pháp để Nhị ca đệ đi theo Tiểu Miêu. Đệ cũng nhớ phải cẩn thận, chờ Tứ ca đệ về rồi thương lượng bước tiếp theo cho thật tốt. Tránh để lúc đó úng phớ không kịp.”

“Đệ biết rồi, đại tẩu! Tẩu và Đại ca cũng phải cẩn thận!” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ta biết rồi, vậy ta đi trước đây. Nếu không Đại ca đệ sẽ nghi ngờ.” Nói xong, Lô phu nhân liền rời đi, để lại một mình Bạch Ngọc Đường bụng đầy tâm sự.

## 5. Chương 5

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Sâu trong rừng đào, bên cạnh phần mộ của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu ôm một vò rượu, vẫn tựa người vào mộ bia ấy. Chỉ là thân ảnh kia tựa hồ càng thêm đơn bạc. Qua một lúc lâu, cũng không thấy y uống một giọt rượu nào, chỉ lặng lẽ ôm vò rượu như đang suy nghĩ điều gì, hay là đang chờ đợi cái gì. Rất lâu sau, cuối cùng y cũng cử động, từ từ tưới rượu trong tay lên khoảng đất phía trước ngôi mộ. Thoáng chốc, hương rượu đã bay đầy khắp rừng đào.

“Ngọc Đường, đây là Nữ Nhi Hồng ba mươi năm. Người xem, thế mà người cũng không quay về uống. Vậy thì ta cũng không uống, đã nói là cùng nhau uống mà!” Triển Chiêu tự mình lấy cốc, tựa như không thể hiểu được tại sao lần này thất ước, lại là người luôn luôn chờ đợi mình.

“Ngọc Đường, mùa hoa đã sắp qua rồi!” Triển Chiêu cũng chẳng màng có người sẽ trả lời mình hay không, vẫn tiếp tục lời của mình, “Lần này, là người thất ước, có phải vì ta luôn lỡ hẹn nên người mới tức giận không? Nhưng mà người đừng giận lâu quá, đừng để ta không chờ được người trở về, được không?” Xung quanh vẫn tĩnh lặng, không có bất kì một câu trả lời nào.

Triển Chiêu cũng không để ý, vẫn tự trò chuyện một mình: “Ngọc Đường, người có còn nhớ không, Triển Chiêu đã từng nói ‘Thiên hạ có thể không có Triển Chiêu, nhưng không thể không có Bao đại nhân’, nhưng mà bây giờ, ta muốn thu hồi lại câu nói đó. Thật ra trước đây rất lâu, ta cũng đã đổi nó thành một câu nói khác rồi. Người nhất định là không biết đúng không? Thật ra, đối với ta trước kia mà nói, Bao đại nhân quả thật rất quan trọng! Nhưng kể từ khi ở bên người, đối với Triển Chiêu mà nói, trên đời này, ai cũng có thể không có, chính là không thể không có người, Bạch Ngọc Đường. Cho nên, Ngọc Đường, lần này, ta mặc kệ thiên hạ chúng sinh, mặc kệ người Triệu gia tranh đoạt thiên hạ như thế nào. Ta chỉ vì người mà đi Tương Dương, có được không? Thế nên, ta sẽ không đi tìm người nữa. Chờ khi ta trở về, người hãy xuất hiện gặp ta, đến lúc đó, ta cũng sẽ chỉ bồi tiếp người, không đi đâu nữa, có được không? Ta mang theo Hoạ Ảnh của người, nhưng Cự Khuyết lại không thể để lại, vì vậy nên, ta để tự tiện ở lại cùng người...”

Cảnh tượng ấy rơi vào mắt Bạch Ngọc Đường đang nấp trong bóng tối ở cách đó không xa, trở thành một nỗi đau sâu sắc. Trái tim như bị chém thành hai nửa, đau như bị thiêu đốt trong lửa. Hắn thật rất muốn tiến lên, ôm lấy con người đau thương đến mức không còn chú ý gì đến xung quanh nữa kia. Muốn gặp nhưng không thể gặp, nếu không vì đại cục, không vì Miêu Nhi của hắn, hắn làm sao có thể tự hành hạ mình như vậy. Miêu Nhi, cho tới bây giờ đều đặt thiên hạ lên trên tất cả, nhưng duy chỉ Bạch Ngọc Đường hắn lại được y đặt trên cả thiên hạ, như vậy sao lại không khiến hắn động lòng? Chân bước ra một bước,

nhưng vừa trông thấy đại tẩu mình, lại lập tức thu về. Hắn nhìn đại tẩu đi tới sau lưng người nọ, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng sau khi nhận được một ánh mắt cảnh cáo của đại tẩu đành phải rời khỏi rừng đào.

“Tiểu Miêu?” Lô đại tẩu chờ sau khi Bạch Ngọc Đường rời đi, đánh thức Triển Chiêu khỏi cuộc tự thoại của bản thân, “Đệ nên uống thuốc rồi.”

Triển Chiêu đứng dậy, nhận lấy chén thuốc, uống một hơi cạn sạch. Sau đó cũng không hỏi đến chuyện Bạch Ngọc Đường có trở về hay chưa nữa, mà nhẹ nhàng mở miệng: “Đại tẩu, đệ muốn đi Tương Dương.”

“Được, tẩu sẽ để Hàn Nhị ca của đệ cùng đi với đệ, được không?” Lô phu nhân cũng không phản đối, chỉ tăng thêm một điều kiện, “Không được từ chối, Nhị đệ cũng sớm muốn đi. Hơn nữa, các đệ cùng đi, trên đường cũng có thể săn sóc lẫn nhau. Sức khỏe đệ vốn không tốt, lại còn hay quên uống thuốc, Nhị đệ cùng đi, còn có người trông chừng đệ. Tránh cho đến khi đệ trở về lại lãng phí tinh lực cùng được liệu thượng hạng của đại tẩu!”

Triển Chiêu thấy không có đường cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái. Trong lòng cũng hiểu, đại tẩu đang lo lắng cho mình, cũng không nỡ phụ lòng nàng mà từ chối. Cho tới bây giờ đều là mình khiến người khác lo lắng, lần này ít nhất cũng phải khiến người yên tâm một chút chẳng phải sao? Hơn nữa, mình còn phải quay về, nhất định phải quay về để mà phụng bồi cái người chỉ có mình bên cạnh mới chịu yên phận kia, nếu không, hẳn nhất định sẽ lật ngược cả cái Hâm Không đảo lên cho mà xem.

“Vay đệ nhớ phải cẩn thận. Đúng rồi, khi nào thì đi? Đại tẩu chuẩn bị hành lý cho đệ.” Lô đại tẩu vừa nói tiếp vừa thầm tính toán xem làm thế nào để đương gia của mình đồng ý cho Tiểu Miêu này rời đi. Mọi người bây giờ đều thương yêu Tiểu Miêu này như đệ đệ ruột. Nếu như xử lý không tốt, đám người kia chắc chắn là không chịu cho y rời đi. Nhưng mèo này, nếu còn không để y đi, chỉ sợ rằng y sẽ điên mất.”

“Ngày mai sẽ đi!” Triển Chiêu mở miệng, “Làm phiền đại tẩu! Có điều, đệ muốn mang Hoạ Ảnh của Ngọc Đường theo. Về phần Bạch Ngọc Đường, nếu như hắn trở về, đại tẩu nhớ nói cho hắn biết, đệ để tự tiện ở lại. Còn có...” Triển Chiêu lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội thủy sắc hỉ nhân, vừa nhìn là biết, chủ nhân ngọc yêu quý nó thế nào, “Đại tẩu, đây là gia mẫu lưu lại, dặn là để Triển Chiêu trao cho ý trung nhân. Trước kia Triển Chiêu vốn muốn tặng Bạch Ngọc Đường, thế nhưng vẫn chưa đưa cho hắn. Nếu như hắn trở về, xin nhờ đại tẩu chuyển giao cho hắn!”

Lô đại tẩu nhận lấy ngọc bội, thầm than thở trong lòng nhưng cũng chỉ gật đầu một cái tỏ ý đã biết. “Vay đại tẩu đi trước, đệ hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đã! Chờ ngày mai, đệ cùng Hàn Nhị ca đệ lên đường. Không được đi một mình, có nghe không?!”

Triển Chiêu cười khổ gật đầu, có chút cảm khái thì ra mình lại khiến người khác mất lòng tin như vậy. Đều nói Nam hiệp một lời đã hứa tựa thiên kim, nhưng ở trong mắt người của Hâm Không đảo, độ tin cậy của y thật sự là rất thấp. Cũng không thể trách được, nếu như một người cứ ba lần bốn lượt đều xem như gió thoảng qua tai, vừa có chuyện liền quên mất lời mình đã nói thì làm sao còn có thể nói đến chuyện tin tưởng.

Lô đại tẩu thấy Triển Chiêu gật đầu, cũng không nói thêm nữa, tùy ý dặn dò mấy câu, liền xoay người đi sắp xếp mọi chuyện. Triển Chiêu đứng yên ở trước mộ, hồi lâu sau mới chậm rãi rời đi, hướng về phía tiểu trúc trong rừng đào. Gió nổi lên, hương rượu đã phai nhạt bớt phần nào liền phiêu tán trong không khí, theo gió mà tản đi.

## 6. Chương 6

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Hâm Không đảo, trong phòng Lô Phương, Lô đại tẩu tựa như đang suy nghĩ chuyện gì. Lô Phương vừa bước vào cửa phòng liền nhìn thấy thê tử mình đang mặt đầy tâm sự.

“Tú Tú, muội làm sao vậy?” Lô Phương thấy mình vào được một lúc lâu rồi mà nàng vẫn chưa nhận ra, không khỏi có chút lo lắng hỏi. Kể từ sau khi lão Ngũ gặp chuyện không may, Triển Chiêu bị bệnh, thê tử



mình vẫn thường lâm vào trầm tư như vậy. Lúc đầu, tựa hồ phần lớn là thương tâm, nhưng kể từ khi lão Tứ trở về lại trở nên có chút không giống. Nhưng rốt cuộc không giống chỗ nào, chính mình cũng không nói rõ được.

Lô phu nhân giật mình, hồi thần lại. Thấy Lô Phương đang lo lắng nhìn mình, trong lòng âm áp. “Đương gia, Tiểu Miêu nói ngày mai y sẽ đi Tương Dương, muội đã đáp ứng y. Huynh xem...”

“Tú Tú, nàng sao có thể đồng ý với y!” Lô Phương nóng nảy, “Tiểu Miêu còn chưa khỏe, kể từ sau khi Ngũ đệ gặp chuyện không may, y lại càng ngày càng tiêu tụy hơn ...”

“Đương gia, huynh đừng vội, trước hãy nghe muội nói đã.” Lô đại tẩu trấn an Lô Phương đang kích động, “Huynh cũng biết Tiểu Miêu cố chấp thế nào rồi, ai cũng cản không được. Thay vì để y len lén một mình đi Tương Dương, còn không bằng để Nhị đệ đi cùng y. Dù sao thì hai ngày nữa, chúng ta cũng cùng đến đó. Đừng nói với muội là huynh không có ý định dấy nhệ!” Lô phu nhân nhìn Lô Phương vừa nghe thấy mình cũng muốn đi liền thay đổi sắc mặt, “Nếu huynh dám bỏ muội ở lại trên đảo, muội sẽ tự mình đi!”

Lô Phương lập tức im lặng suy nghĩ một chút, để cho nường tử mình một mình lên đường. Trời ạ, thật sự là quá kinh khủng! Vạn nhất trên đường có ai chọc phải nàng... Lô Phương nghĩ đến thủ đoạn chính người của phu nhân mình, không khỏi rợn cổ lại. Phải biết rằng, y và độc vốn là cùng một nhà, Lô phu nhân có bao nhiêu biện pháp giải độc thì cũng có thể chế ra bấy nhiêu loại độc, chỉ là những loại được này không làm chết người được thôi. Nhưng như vậy cũng đã đủ khiến người ta khiếp sợ rồi. Cân nhắc hồi lâu, Lô Phương cuối cùng quyết định, vì những người vô tội trên đường, hắn cũng chỉ có thể mang theo phu nhân mình cùng đi mà thôi. Tam đệ à, ta tin đệ có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta mà, phải không? Lô Phương nói thầm trong lòng, trên mặt lộ ra một nụ cười trấn an: “Tú Tú, ta làm sao có thể để nàng lại trên đảo chứ? Ta nhất định sẽ dẫn theo nàng cùng đi. Trên đảo không thể không có người, ta để Tam đệ lưu lại. Về phần Nhị đệ, ta sẽ nói đệ ấy ngày mai cùng Tiểu Miêu rời đảo.”

Lô phu nhân thấy chuyện đã thành, cũng không nghiêm mặt nữa: “VẬY huynh nhớ nói với Nhị đệ và Tam đệ một tiếng! Muội mệt rồi, ngủ trước một lát, đến bữa tối nhớ tới gọi muội.” Nàng nói xong liền đứng dậy, mặc kệ Lô Phương mặt như trái khổ qua, xoay người vào phòng trong nghỉ ngơi.

Lô Phương mặt mũi đau khổ, hắn biết nói với Tam đệ tính khí nóng nảy này thế nào đây? Bất quá, nếu dùng uy nghiêm của đại ca đi áp, hắn là hữu dụng đi! Ngẫm nghĩ một chút, Lô Phương lại thấy yên lòng, Tam đệ mình đúng là nóng tính, nhưng cũng không đến nỗi không nghe lời người đại ca này.

Bên trong Thông Thiên quật, Bạch Ngọc Đường vẫn áo trắng như tuyết, đang ngồi xếp bằng trên giường đá. Đối diện là Tượng Bình ngồi trên băng đá. Hai người tựa như đang thương lượng chuyện gì.

“Tứ ca, huynh cảm thấy bước tiếp theo, nên làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tượng Bình, “Miêu Nhi muốn đi Tương Dương, đệ không thể lộ diện, chỉ có thể âm thầm đi theo. Liệu có biện pháp nào để đệ không cần phải ẩn nấp hay không? Dịch dung, liệu có thể bị lộ không?”

Tượng Bình nhìn Ngũ đệ mình khó có lúc không được tự tin, an ủi: “Ngũ đệ, đệ yên tâm, cứ tin tưởng đại tẩu, khẳng định là sẽ không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa, công lực của Tiểu Miêu không dưới đệ, mặc dù bây giờ thân thể không tốt nhưng có đại tẩu, sẽ không sao. Ngược lại chính là đệ phải cần tăng cường chú ý. Thân thể đệ cũng còn chưa khỏe, lại muốn đi Tương Dương. Có điều, ta có biện pháp để người khác tuyệt đối không nhận ra đệ.”

“Biện pháp gì?” Bạch Ngọc Đường vừa nghe có cách liền gấp gáp hỏi. Thần sắc nôn nóng khiến Tượng Bình không khỏi kinh ngạc, cũng có chút buồn cười. Chưa từng thấy qua Bạch Ngọc Đường dù trời có sập xuống cũng không thấy hốt hoảng lại có vẻ mặt như thế a.

“Đổi bạch y của đệ đi, đừng mặc y phục màu trắng nữa, sau đó thì dịch dung thành gương mặt khác. Như vậy khẳng định không còn vấn đề!” Tượng Bình hài hước nói, hồn nhiên không biết người đối diện lại nghiêm túc cân nhắc ý tưởng đùa giỡn của hắn.

Thấy Bạch Ngọc Đường vì một câu nói đùa của mình mà chìm vào suy nghĩ, Tượng Bình cảm thấy sự tình có chút khinh suất. Nghĩ đến Cẩm Mao Thử luôn là một thân bạch y, nay lại mặc y phục màu sắc khác, Tượng Bình đột nhiên cảm thấy hơi rùng mình. Có điều lại cảm thấy lời của mình cũng có chút đạo lý, chỉ

cần Bạch Ngọc Đường không mặc bạch y, tỷ lệ bị người khác nhận ra sẽ rất nhỏ. Người trong thiên hạ đều biết, Bạch Ngọc Đường chỉ mặc bạch y.

“Tứ ca, huynh đi tìm giúp đệ mấy bộ áo khoác xanh lam đến đây, hoặc là màu đen cũng được. Chỉ hai màu sắc này thôi, những màu khác đệ nhất định không mặc!” Bạch Ngọc Đường trầm tư hồi lâu mới quyết định. Tưởng Bình thấy trên mặt hắn đầy kiên định, biết Ngũ đệ mình đã hạ quyết tâm thì cũng gật đầu, không nhiều lời nữa. Vì Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng đã nhẫn nhịn lâu như vậy, này chỉ là đổi màu sắc y phục, cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

“Ta biết rồi! Vậy ngày mai phải làm sao? Tiểu Miêu đã muốn đi, đệ định làm thế nào?” Tưởng Bình hỏi.

“Vì vậy, Tứ ca huynh phải nhanh lên mới được. Ngày mai trước khi trời tối nhất định đệ phải rời đi, làm phiền Tứ ca an bài thoả đáng những chuyện liên quan.” Bạch Ngọc Đường không chút nghĩ ngợi mà trả lời.

Tưởng Bình gật đầu: “Vậy ta đi tìm y phục cho đệ trước, đến khi trời tối, ta sẽ đưa cùng cơm tối đến cho đệ.” Tưởng Bình vừa nói vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi. Bây giờ Hãm Không đảo, ngoại trừ huynh đệ nhà mình cùng đại tẩu, không người nào có thể tin tưởng. Nhưng biết được chân tướng cũng chỉ có mình và đại tẩu. Không phải là không muốn để người khác biết, chỉ là trước khi có được chứng cứ xác thực, càng nhiều người biết càng không an toàn. Cho nên, vì không muốn để người khác sinh nghi, hắn cũng chỉ có thể cẩn trọng từng li từng tí một. Cũng may Hãm không đảo cơ quan dày đặc, có một số cơ quan không phải là người trong nhà thì căn bản không thể biết được. Cho nên đến bây giờ hắn vẫn không bị hoài nghi.

“Vậy Tứ ca, huynh phải hết sức cẩn thận!” Bạch Ngọc Đường đứng dậy tiễn Tưởng Bình. Nhìn Tưởng Bình đi xa dần, thần sắc hắn có chút phức tạp, trầm tư thật lâu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Một mình gánh hết trách nhiệm cũng thật mệt mỏi. Bây giờ rốt cuộc hắn cũng đã hiểu, những ngày tháng qua mèo kia đã vất vả cực khổ đến thế nào. Minh bây giờ còn có Tứ ca cùng đại tẩu giúp đỡ, mà con mèo kia, lúc đó chỉ có thể một mình gánh chịu hết tất cả. Cũng rốt cuộc hiểu được, tại sao trên mặt Miêu Nhi luôn có nhiều mệt mỏi cùng ưu sầu như vậy. Có điều, chỉ cần còn sống sót là còn có cơ hội tiếp tục bảo vệ che chở cho người kia rồi. Lấy ngọc bội mà đại tẩu chuyển cho mình ra, trên mặt Bạch Ngọc Đường hiện lên một nụ cười ấm áp. Miêu Nhi, ta nhất định sẽ cùng người đồng thời quay về!

## 7. Chương 7

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu cùng Hàn Chương chuẩn bị khởi hành. Một đám người đưa đến bến đò vừa dặn dò vừa giao phó, kéo dài đến tận nửa ngày, mãi tới khi mặt trời bắt đầu như thiêu như đốt mới chịu để cho người đi.

Một ngày không nói chuyện. Đến chập tối, một chiếc thuyền nhỏ ở một nơi khuất nẻo không ai chú ý tới cũng rời Hãm Không đảo, trôi đi xa.

Trên quan đạo dẫn đến Tương Dương, hai người cưỡi ngựa lao vùn vụt. Loáng thoáng nghe thấy tiếng hai người trên ngựa trò chuyện với nhau mấy câu không liên mạch. Chỉ là, gió vừa thổi qua, âm thanh của hai người liền tan biến trong không khí. Đột nhiên, phía trước xuất hiện một bóng người màu trắng, hai người cả kinh, vội vàng ghìm cương ngựa. Định thần nhìn lại, thì ra là một cô nương mặc bạch y đứng giữa quan đạo, mỉm cười yêu kiều nhìn hai người.

“Triển đại ca, Hàn nhị ca, thật trùng hợp!” Cô gái kia uyển chuyển thi lễ với hai người. Triển Chiêu cùng Hàn Chương xuống ngựa, lịch sự đáp lễ lại.

“Định cô nương đây là muốn đi đâu?” Triển Chiêu lễ phép hỏi một câu. Chỉ là một câu hỏi lễ tiết nhưng lại khiến cho lòng Đinh Nguyệt Hoa mừng rỡ không thôi, ngoài mặt cũng rất vui vẻ.

“Nguyệt Hoa muốn đi Tương Dương. Mấy ngày trước, hai vị huynh trưởng đã đến Tương Dương, Nguyệt Hoa cũng đã nói với Đại ca, mấy ngày sau sẽ đến đó. Không ngờ lại gặp được hai vị ca ca ở đây. Không biết Triển đại ca các huynh muốn đi đâu?”

Triển Chiêu sau khi nghe Đinh Nguyệt Hoa nói muốn đi Tương Dương cũng chỉ gật đầu một cái, chẳng tốn hơi thừa lời mà khuyên can, ngay cả vấn đề cuối cùng của nàng cũng tựa hồ không có ý trả lời.

Thấy Triển Chiêu im lặng một lúc lâu cũng không đáp lại, Hàn Chương ở bên cạnh liền vội vàng giúp y trả lời: “Chúng ta cũng muốn đi Tương Dương. Nhưng mà Nguyệt Hoa, trong thành Tương Dương hung hiểm vô cùng, mọi người phải mạo hiểm như vậy?”

Triển Chiêu đứng bên vẫn một mực trầm mặc, ngay cả một ý phụ họa cũng không có. Nếu là Triển Chiêu trước kia, tất nhiên sẽ ngăn cản việc một cô nương đi mạo hiểm. Không phải là có ý tứ gì khác, chỉ là y đơn thuần cảm thấy nên như thế. Nhưng kể từ sau khi Bạch Ngọc Đường gặp chuyện không may, Triển Chiêu giống như thể đã thay đổi, dù rằng không rõ rệt. Y bây giờ đã không còn tâm tình muốn bảo vệ người trong thiên hạ như trước kia nữa. Không phải là không muốn không sẵn lòng, mà là đã không có loại tâm tình ấy. Tính mệnh của người ngoài đối với Triển Chiêu bây giờ mà nói, thật sự chỉ là người bên ngoài, giống như thật sự không có chút quan hệ gì đến mình.

Hàn Chương thấy vẻ mặt Triển Chiêu vẫn lãnh đạm, không thể làm gì khác hơn là trò chuyện cùng Đinh Nguyệt Hoa. Mà ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa lại cứ lưu luyến trên người Triển Chiêu hễ đang trầm mặc không nói, đáy mắt toát lên vẻ chờ đợi. Nhưng Triển Chiêu tựa hồ lại chìm vào suy tư của chính mình, trong khi Hàn Chương thì đang mở cho nàng một lối thoát, bởi vậy Đinh Nguyệt Hoa chậm rãi mở miệng: “Tương Dương Vương ý đồ đẩy dân chúng vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, Nguyệt Hoa tuy chỉ là phận nữ nhi, cũng phải góp một chút sức mọn.”

“Nguyệt Hoa muội tử thật nhiệt tình...” Hàn Chương cười ha hả đáp lại nàng. Ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa lại một lần nữa rơi lên người Triển Chiêu vẫn đứng trầm mặc bên cạnh. Thấy Triển Chiêu lặng im mãi không nói, cơn giận như ngọn lửa nhỏ thoáng bùng lên nơi đáy mắt nàng rồi lặng lẽ biến mất. Hàn Chương vẫn trò chuyện cùng Đinh Nguyệt Hoa, nhưng trong lòng lại lấy làm kỳ lạ với phản ứng của Triển Chiêu. Lấy sự hiểu biết của hắn đối với Triển Chiêu, y không nên lạnh lùng như vậy mới đúng. Nhưng mà từ khi Ngũ đệ gặp chuyện, Tiểu Miêu dường như cũng đã thay đổi, cụ thể thay đổi như thế nào thì hắn không nói rõ được, chỉ là, có cảm giác y lạnh nhạt với người khác hơn rất nhiều.

“Nhị ca, nên lên đường thôi. Nếu còn trì hoãn nữa e rằng trời sẽ tối mất!” Triển Chiêu vẫn lặng thinh một bên bỗng đứng lên tiếng cắt đứt cuộc hàn huyên của hai người.

“Đúng! Đúng! Không đi thì chỉ sợ sẽ bỏ lỡ điểm dừng chân mất. Nguyệt Hoa muội tử, nếu chúng ta cùng đường, chẳng bằng đi cùng nhau đi? Trên đường cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Hàn Chương thấy Triển Chiêu đã lên tiếng ngắt lời, cũng không thấy chỗ nào không ổn, liền đồng ý rồi thuận tiện mời Đinh Nguyệt Hoa đi cùng. Triển Chiêu cũng chỉ thờ ơ gật đầu, chẳng hề nhiều lời, lập tức tung người lên ngựa, dứt khoát phóng đi, cũng không màng hai người phía sau có kịp đuổi theo hay không.

Hàn Chương thấy Triển Chiêu đi trước, cũng không kịp để ý tới Đinh Nguyệt Hoa, chỉ nói với nàng một tiếng rồi vội vàng lên ngựa đuổi theo y. Đối với Đinh Nguyệt Hoa, Hàn Chương không hoài nghi gì mấy, mặc dù cảm thấy cô gái này có chút khó nhìn thấu, nhưng vì hiếm khi gặp gỡ tiếp xúc nên cũng không hoài nghi gì nhiều. Chỉ là trước khi xuất phát, đại tẩu đã dặn đi dặn lại hai chuyện. Thứ nhất dĩ nhiên là chú ý đến thân thể Triển Chiêu, thứ hai, chính là chú ý đến một số người một số việc xuất hiện quá mức trùng hợp trên đường đi, nhất định phải cực kỳ chú ý. Mặc dù không rõ lắm vì sao đại tẩu lại dặn dò như vậy, nhưng dù sao đi nữa thì hắn vẫn luôn một mực kính phục đại tẩu mình.

Thế là, ba người mỗi người mang một tâm sự riêng cứ như vậy cưỡi ngựa mà đi, chỉ để lại một bầu không khí lạnh ngắt như tờ.

## 8. Chương 8

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Suốt đường đi, Triển Chiêu luôn duy trì một khoảng cách nhất định giữa mình với người, không trao đổi gì với Đinh Nguyệt Hoa quá nhiều. Chỉ là khoảng cách trước đây thường được y che giấu đi bằng nụ cười, mà bây giờ, trên gương mặt Triển Chiêu đã không còn nụ cười như gió xuân ấm áp ấy nữa, khiến cho cảm giác về bức tường ngăn cách giữa y với người khác càng trở nên rõ rệt hơn. Chỉ có điều, Đinh Nguyệt Hoa lại chọn lựa không nhìn thấy sự xa lánh rõ ràng ấy, chỉ cần có cơ hội là lại tìm Triển Chiêu nói chuyện. Nhưng cuối cùng, thường chỉ thấy cảnh tượng Triển Chiêu lặng lẽ rơi vào trầm tư, còn Đinh Nguyệt Hoa thì ngồi bên đây uất hận. Hơn nữa, mỗi lần nhắc tới chuyện của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu luôn kiên định mà nói với Đinh Nguyệt Hoa rằng: “Ngọc Đường đã nói nhất định sẽ trở lại, cho nên, hắn nhất định sẽ về.”

Lúc này, nếu Hàn Chương ở bên cạnh thì sẽ luôn vô tình hay cố ý giúp Triển Chiêu tiễn khách. Những hành động của Đinh Nguyệt Hoa, Hàn Chương cũng không thấy kỳ quái, mà giống như thể một loại cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ vậy. Cũng bởi thế, Hàn Chương bắt đầu đề phòng hơn đối với Đinh Nguyệt Hoa. Hàn Chương không phải Từ Khánh có sao nói vậy, càng không có sự cơ mẫn của lão Tứ, nhưng hắn tuyệt đối là một người thông minh. Đại tẩu vừa cảnh báo mình thì không lâu sau liền xuất hiện một Đinh Nguyệt Hoa, cái này cũng không tránh khỏi hơi quá mức trùng hợp, hơn nữa có vẻ như nàng ta đặc biệt chờ hai người họ trên đường, cùng với những hành động rõ ràng muốn thu hút sự chú ý của Triển Chiêu, cũng làm cho Hàn Chương thêm phần hoài nghi. Chính vì vậy, hắn luôn vờ như vô tình tách hai người ra. Mà Hàn Chương làm vậy lại càng chọc giận Đinh Nguyệt Hoa, chỉ là nàng chẳng thể làm gì khác được ngoài việc nhẩn nhẩn.

Một buổi trưa nọ, ba người đang ăn cơm trong một tiểu điểm thì đột nhiên tiểu nhị dẫn một người tới, hỏi: “Ba vị khách quan, thật sự ngại quá! Tiểu điểm đã đầy khách cả rồi, chỉ còn một chỗ trống ở bàn của ba vị, không biết có thể...”

Ba người ngẩng đầu, nhìn về phía người đứng đằng sau tiểu nhị. Chỉ thấy người nọ một thân áo đen, mày kiếm mắt sáng, trên người mơ hồ toát ra một sắc khí ngoan lệ. Mặc dù người trong điểm rất nhiều, cũng có khá nhiều người giang hồ, thế nhưng thanh niên này vừa tới liền có một luồng khí thế tự nhiên mà thành, nên có không ít ánh mắt dừng lại trên người hắn. Hàn Chương thấy người kia không giống hạng người vớ vẩn, không khỏi sinh chút đề phòng; lại thấy ánh mắt người nọ thanh chính, không giống người làm điều xấu, cũng yên tâm. Tiểu nhị thấy ba người không nói gì bèn lên tiếng nhắc nhở: “Ba vị, có thể hay không...”

Hàn Chương phục hồi tinh thần lại, thấy vẻ mặt tiểu nhị vô cùng khó xử, vội vàng mở miệng giải vây: “Người mời vị khách này ngồi xuống đi, xuất môn ra ngoài không cần để ý nhiều như vậy...” Mà người mặc áo đen kia từ đầu đến cuối không hề mở miệng nói gì, thấy Hàn Chương đồng ý, liền tự mình ngồi xuống, vẫn không nói tiếng nào. Hàn Chương thấy hắn như vậy, tuy cảm thấy không được lễ phép nhưng nghĩ có thể chỉ là tính tình hắn vốn như thế, cũng không gây khó dễ.

Đinh Nguyệt Hoa thấy người nọ ngay cả một lời cảm ơn cũng không nói, hơn nữa từ đầu tới cuối vẫn cứ giương mặt lạnh ra, không khỏi cảm thấy bức mình. Cộng thêm mấy ngày nay bị đối xử xa lạ tích lại đầy một bụng oán khí khiến nàng chưa kịp nghĩ đã lên tiếng.

“Thật là không có giáo dưỡng, cho người ngồi chung, người thậm chí ngay cả một tiếng cảm tạ cũng không có!” Một câu “giáo huấn” chói tai hoàn toàn không qua đại não suy xét cứ như vậy bật thốt ra. Người áo đen vẫn không thèm quan tâm, cái cũng không thèm cãi, sau khi phất tay với tiểu nhị một cái ra hiệu cứ tùy ý mang thức ăn lên mới quay đầu sang nhìn Đinh Nguyệt Hoa một cái. Cũng chỉ vờn vờn một cái rồi lại cúi đầu trầm tư, giống như là không hề nghe thấy.

Đinh Nguyệt Hoa thấy mình bị phớt lờ như vậy, càng tức giận hơn. Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, chưa bao giờ phải chịu ầm ức. Vậy mà lần này lại năm lần bảy lượt bị người ta lạnh nhạt. Triển Chiêu lạnh nhạt với nàng thì thôi đi, ngay cả một người được mình giúp cũng xem nàng như không tồn tại. Nghĩ đến đây, nàng lại càng giận tím mặt mày, lời nói ra càng thêm chua ngoa: “Xem ra, bây giờ có một số người thực sự là vô giáo dục, đúng là mất hết mặt mũi!” Hàn Chương thấy Đinh Nguyệt Hoa nói thế, muốn khuyên giải, nhưng Đinh Nguyệt Hoa không cho người ta cơ hội nào để khuyên can, lại cố nói tiếp, “Cũng không sợ bị người chê cười!”

Hàn Chương thấy mình đã không có cách nào mở miệng, chỉ có thể thầm cầu nguyện người áo đen kia đừng có so đo. Nhưng mà chính hắn cũng hiểu, chỉ sợ không có khả năng này. Quả nhiên, người nọ lạnh lùng mở miệng: “Đều nói ‘Ban ơn, không mong đáp’, xem ra cũng không đúng! Có một số người nhất định phải được báo đáp lại mới chịu.”

Giọng nói trầm thấp từ tính, có một cảm giác rất đặc biệt. Nghe thanh âm của người nọ, Triển Chiêu cứng đờ cả người, rõ ràng là giọng nói không hề giống nhau, ngay cả âm sắc cũng khác biệt. Vậy mà âm vận khi nói chuyện kia lại khiến y cảm thấy rất đối thân quen. Y quan sát lại thật kỹ người một thân áo đen đang ngồi phía đối diện kia, mang theo một sự mong đợi mà chính y cũng không hay biết. Nhưng đập vào mắt lại là một gương mặt không thể nào xa lạ hơn, khiến y không khỏi rơi vào tuyệt vọng. Cũng đúng, Bạch Ngọc Đường ngay cả xông vào hoàng cung cũng là một thân bạch y, làm sao có thể mặc y phục màu sắc khác? Triển Chiêu không khỏi cười tự giễu. Y không biết, ánh nhìn mong chờ nháy mắt hóa thành thương tâm của mình rơi vào mắt người đối diện lại tựa như gai nhọn, cắm thẳng vào tim.

“Người...” Đinh Nguyệt Hoa thấy người nọ vô lễ đến mức này, vô cùng tức giận. Hàn Chương thấy vậy sợ sinh ra lớn chuyện, vội vàng đứng dậy hòa giải: “Nguyệt Hoa muội tử, muội bớt tranh cãi một tí. Vị huynh đệ này, chuyện này là muội tử ta không đúng, nể mặt Hàn mỗ, mong hãy thông cảm!”

“Huynh là Hàn Chương?” Người áo đen xoay mặt nhìn về phía Hàn Chương, sau khi nhận được câu trả lời liền lấy ra một phong thư đưa cho hắn, “Là Lô đại tẩu cùng Tướng Tứ ca bảo ta tới tìm huynh.”

Hàn Chương nhận lấy thư, mở ra tại chỗ, sau khi xem xong ôm quyền thi lễ với người áo đen kia: “Thì ra người là sư đệ của đại tẩu. Đại tẩu cũng thật là, chưa bao giờ nói đến chuyện của sư môn. Không biết xưng hô với các hạ như thế nào?”

“Tại hạ họ Đường, song danh Nhật Minh.” Người áo đen kia đáp lễ lại.

“Thì ra là Đường huynh đệ, thất lễ!” Hàn Chương thấy hắn là người đại tẩu cùng Tứ đệ mời đến giúp một tay, không khỏi sinh thêm mấy phần thân thiết, cũng xưng huynh gọi đệ. Mà người tự xưng Đường Nhật Minh kia cũng không để ý. Trái lại, Đinh Nguyệt Hoa ngồi một bên thấy Hàn Chương chẳng những không giúp mình lại còn xưng huynh gọi đệ với người nọ, không khỏi tức giận mở to mắt trừng trừng khuôn mặt đang tươi cười kia. Thấy sắc mặt giận dữ của Đinh Nguyệt Hoa, đáy mắt Đường Nhật Minh lướt qua một vẻ giễu cợt.

“Sau này trên đường đi, mong Đường huynh đệ chiếu cố nhiều hơn!” Hàn Chương vừa nói vừa kéo kéo Triển Chiêu

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, cũng ôm quyền hành lễ: “Làm phiền Đường huynh vất vả đường xa đến giúp đỡ!” Nói xong lại quan sát hắn một lúc, đến khi Hàn Chương nhắc nhở mới ngồi xuống ăn cơm. Thấy cơm nước đã nguội, Triển Chiêu cũng không thèm để ý, nhấc đũa lên chuẩn bị ăn.

Đột nhiên, một đôi tay thon dài đoạt lấy chén cơm trong tay Triển Chiêu. Triển Chiêu ngẩng đầu, chỉ thấy Đường Nhật Minh bực bội nhìn mình: “Nguội tanh nguội ngắt rồi còn ăn!” Sau đó lập tức đổi cho y một chén canh nóng, lại gọi tiểu nhị tới, đổi lại cơm canh nóng hổi. Triển Chiêu ngẩn ngơ một hồi mới lên tiếng cảm ơn: “Đa tạ Đường huynh!”

“Ta chỉ không muốn lãng phí thực liệu của ta mà thôi! Người cảm ơn cái gì!” Đường Nhật Minh sắc mặt một cái, “Sư tỷ không quý những loại thuốc tốt đó, nhưng ta thì rất quý!”

“Đường huynh đệ...” Hàn Chương mở miệng, muốn thay đổi tình hình. Nhưng hắn mới vừa lên tiếng, Đường Nhật Minh đã cướp lời: “Còn huynh, Hàn Nhị ca, huynh chiếu cố thân thể y như vậy sao?” (Nhị ca, anh chăm sóc vợ em như vậy sao? > v <) ngay=“” lập=“” tức=“” đường=“” nhật=“” minh=“” ngưng=“” bắt=“” “thôi=“” bỏ=“” đi=“” ăn=“” cơm!”=“” sau=“” đó=“” cứ=“” vậy=“” ngồi=“” xuống=“” ăn=“” cơm,=“” cũng=“” mặc=“” kệ=“” ánh=“” mắt=“” kính=“” ngạc=“” của=“” hàn=“” chương=“” và=“” đình=“” nguyệt=“”>

Tiếp đó, bốn người yên lặng dùng xong bữa trưa. Triển Chiêu muốn mau chóng lên đường, bị Đường Nhật Minh ép ở lại nghỉ ngơi một lúc rồi bốn người mới tiếp tục đến Tương Dương. Vốn là một nhóm ba người, giờ lại thành bốn người cùng đường. Chỉ là, có chung một lòng hay không thì không thể nào biết được.

## 9. Chương 9

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Kể từ khi Đường Nhật Minh gia nhập vào nhóm người Triển Chiêu, cơ hội để Đinh Nguyệt Hoa tiếp cận Triển Chiêu càng thêm ít. Có lúc nàng và Triển Chiêu vừa mới ở riêng được một chỗ, Hàn Chương đã tới nói có chuyện cần tìm Triển Chiêu. Mà Triển Chiêu chẳng nói nhiều hơn một câu đã đi theo Hàn Chương; còn không thì chính là cái tên Đường Nhật Minh cả người mặc toàn đồ đen kìa vội vàng chạy tới lôi tuột người đi mất. Mỗi lần hỏi nguyên do, Đường Nhật Minh đều lạnh lùng trả lời: “Triển Chiêu cần phải nghỉ ngơi nhiều! Sư tỷ đã nói, nếu như y trở về mà thiếu mất một sợi tóc thì nhất định sẽ tìm ta hỏi tội.” Lý do cực kỳ chính đáng, cho nên Đinh Nguyệt Hoa chỉ có thể nhịn đầy một bụng tức, đối qua dùng cách liếc mắt đưa tình. Không may, Triển Chiêu vẫn theo thói quen chìm vào trầm tư nên những ánh mắt này đều bị y bỏ qua. Những lúc đó, Đường Nhật Minh sẽ luôn nhân lúc không có ai chú ý, nhếch miệng nở một nụ cười không nóng không lạnh, khiến người ta khó mà nắm bắt.

Về phần Triển Chiêu, từ sau khi Đường Nhật Minh gia nhập cũng không có biến hoá gì. Nhưng nếu cẩn thận để ý sẽ nhận ra những lúc y trầm mặc suy nghĩ, tuy rằng vẫn chất chứa bi thương như lúc trước, nhưng lại luôn dùng ánh mắt phức tạp mà quan sát Đường Nhật Minh. Chỉ là, sau khi quan sát một hồi, y lại lộ ra một nụ cười tan nát cõi lòng. Hàn Chương không chú ý tới Triển Chiêu luôn dùng một loại ánh mắt kỳ vọng xen lẫn với tuyệt vọng mà nhìn Đường Nhật Minh, tất cả tinh thần của hắn đều dùng cả cho việc đề phòng Đinh Nguyệt Hoa. Trong thư, Lô đại tẩu và Tướng Bình đã dặn dò phải chú ý Đinh Nguyệt Hoa, lại còn dùng phương thức viết mật thư của Hâm Không đảo để viết. Thế nên Hàn Chương lập tức hiểu được, hẳn là phải xảy ra chuyện gì đó mà mình không biết. Hơn nữa theo như lời trong thư, Đường Nhật Minh là người của mình, vì vậy Hàn Chương cũng yên tâm giao Triển Chiêu cho hắn. Còn mình thì lưu ý nhất cử nhất động của Đinh Nguyệt Hoa.

Cứ như vậy, bốn người ngược lại cũng một đường bình an tới Tương Dương. Lúc này trong thành Tương Dương vẫn phồn hoa như cũ, nhưng bầu không khí lại tụt đầy sát khí, khiến người ta không tự chủ được mà trở nên căng thẳng. Bốn người cưỡi ngựa thẳng đến công quán của khâm sai Nhan Tra Tấn. Thông báo xong, một thanh niên trẻ tuổi nho nhã dẫn theo một đoàn người ra đón. Chào hỏi lẫn nhau xong liền mời người vào công quán. Mọi người đều an tọa, lại khách sáo qua loa vài câu rồi mới bắt đầu thương thảo.

“Hôm nay có thể được các vị tương trợ, Nhan Tra Tấn xin bày tỏ lòng cảm kích sâu sắc! Không biết thương thế Triển hộ vệ tháng trước đã khoẻ lại hay chưa?” Nhan Tra Tấn, cũng chính là người thanh niên nho nhã kia, cũng không lập tức nói chính sự, mà trái lại hỏi thăm thương thế của Triển Chiêu trước.

“Đa tạ đại nhân quan tâm, Triển Chiêu đã không sao nữa rồi!” Triển Chiêu lễ độ trả lời, “Đại nhân, không biết Công Tôn tiên sinh...”

Nhan Tra Tấn thấy Triển Chiêu hỏi tới Công Tôn Sách, cũng không nói chuyện ngoài lề nữa: “Triển hộ vệ không sao là tốt rồi. Mấy ngày nay Công Tôn tiên sinh bận rộn kiểm tra hồ sơ, giờ đang trong thư phòng, Triển hộ vệ không cần phải lo lắng.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, cũng không nói gì thêm nữa. Tình thế đã như vậy, nói nhiều cũng vô ích. Hơn nữa, mọi người nhắc đến tình thế, luôn là muốn nói cho y biết, Bạch Ngọc Đường sẽ không có cách nào trở về từ Trùng Tiêu lâu kia nữa. Những lời này, Triển Chiêu không muốn nghe, cũng không nguyện ý nghe. Triển Chiêu bây giờ đã không còn là tứ phẩm hộ vệ điềm tĩnh trầm ổn như trước đây. Bình thường thì không sao, nhưng vừa nhắc đến Bạch Ngọc Đường là y lại không thể giữ được bình tĩnh. Cũng bởi vậy, mỗi khi nhắc đến chuyện Ngũ đệ mình, Hàn Chương luôn khéo léo kéo câu chuyện sang hướng khác. Triển Chiêu cũng im lặng ngồi nghe, chẳng hề xen vào lấy một câu. Từ khi Bạch Ngọc Đường gặp chuyện, y vô cùng kiệm lời, có khi cả một ngày trời cũng không nói được mấy câu. Mặc dù y vốn cũng không phải là người nói nhiều, nhưng cũng không ít nói đến mức khiến người khác cảm thấy có chút lo sợ thế này.

Mọi người trò chuyện xong, Nhan Tra Tấn sai người đưa mấy người Triển Chiêu đến phòng khách. Đinh Nguyệt Hoa cùng hai huynh đệ Đinh Triệu Lan đi đến một viện tử khác. Lúc sắp rời khỏi, Đinh Nguyệt

Hoa nhìn lướt qua Triển Chiêu một cái rồi mới yên lặng cất bước theo ca ca mình. Chỉ là cái nhìn thoáng qua ấy vẫn lọt vào mắt hai huynh đệ Đình gia. Hai người cũng không nói nhiều, chỉ liếc nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt.

Ba người Triển Chiêu đến viện tử của mình, chỉ thấy bên trong bài trí đơn giản nền nã, không có quá nhiều hoa cỏ. Đối diện cửa viện là ba gian phòng nhỏ, hai bên trái phải phía sát tường vậy còn một dãy sương phòng nữa. Chờ thêm mấy ngày nhóm người Lô Phương đến, cũng có nơi để ngụ. Hiển nhiên, viện uyển này là chuẩn bị trước dành cho người của Hãm Không đảo ở. Người dẫn đường đưa tay chỉ vào căn phòng nhỏ nằm sát tường bên phải nói: “Đây là phòng của Tướng Tứ gia.” Thấy ba người gật đầu liền chào một cái rồi lui xuống. Hàn Chương nhìn quanh một chút, bảo: “Nơi này cũng thật thanh tĩnh, rất thích hợp để cho ta ở!” Nói đoạn xách hành lý đi vào gian phòng bên phải.

Đường Nhật Minh cũng không nhiều lời, ôm bao quần áo, nói một câu: “Ta ở bên trái, người ở phòng cạnh ta!” Sau đó liền đi vào gian phòng bên trái, bỏ lại mình Triển Chiêu ngay cả một câu cũng không kịp nói. Triển Chiêu lắc đầu cười khổ, cuối cùng đành phải chấp nhận đi vào gian giữa.

Ba người nghỉ ngơi trong sương phòng một buổi chiều, tới khi mặt trời lặn mới có gia nhân đến đánh thức mời đi dùng cơm tối. Từng người rửa mặt xong xuôi, ra khỏi phòng. Đến phòng ăn, mọi người cũng đã đến gần đủ. Mọi người căn bản đều quen biết nhau, chỉ có Đường Nhật Minh toàn thân áo đen là gương mặt mới. Nhưng nếu là khách của Hãm Không đảo mang tới, mọi người cũng không nói gì nhiều.

Thấy mọi người đều đến gần đông đủ, người các bàn cũng không chờ Nhan Tra Tán lên tiếng, mỗi người đều tự động dũa. Nhan Tra Tán cũng không để ý, y vốn hăm mộ giang hồ nữ không câu nệ tiểu tiết, cho nên vẫn luôn để người khác tùy ý. Ba người Triển Chiêu ngồi cùng một bàn với Nhan Tra Tán. Hàn Chương vẫn ngồi bên phải Triển Chiêu, còn Đường Nhật Minh thì ngồi bên trái y. Triển Chiêu liền bị hai người kẹp vào giữa như thế. Công Tôn Sách ngồi bên Đường Nhật Minh cũng không nói thêm gì, chỉ quan sát khí sắc Triển Chiêu một lúc, sau đó chợt mở miệng: “Triển hộ vệ, khí sắc cậu hơi kém...”

“Tiên sinh, Triển Chiêu không sao! Nhưng không biết tiên sinh kiểm tra hồ sơ thế nào rồi? Có phát hiện chứng cứ gì có lợi cho chúng ta không?” Triển Chiêu vốn định dùng bữa xong mới hỏi vấn đề này, thấy Công Tôn Sách lên tiếng, cũng thuận miệng hỏi.

Công Tôn Sách thở dài, lắc đầu: “Mặc dù có một ít chứng cứ, nhưng không đủ để chúng ta một đòn tức trúng! Tương Dương vương gian xảo quỷ quyết, nếu lần này không nhổ tận gốc, chỉ sợ thật sự không còn cơ hội nữa. Vả lại chuyện Trùng Tiêu lâu sụp đổ thảng trước, dường như nguyên nhân cũng không đơn giản. Theo tin tức thì minh thư kia cũng không có tổn hại gì, chẳng qua là bị Tương Dương vương giấu đi nơi khác mà thôi.”

Triển Chiêu vừa nghe thấy ba chữ Trùng Tiêu lâu, sắc mặt liền trở nên căng thẳng, ngay sau đó lại thả lỏng. Tiếp tục nghe nói minh thư vẫn còn, trong lòng không khỏi vừa buồn vừa vui; khi nghe đến chuyện Trùng Tiêu lâu còn có ẩn tình khác, y lại có mấy phần ngờ vực. Thấy Triển Chiêu trầm mặc, Công Tôn Sách âm thầm thở dài, cũng không mở miệng nữa. Tức thì, Triển Chiêu được Đường Nhật Minh nhắc nhở, cũng chuẩn bị động dũa. Dũa mới vừa giơ lên thì ba huynh muội Đình gia đi vào. Mà lúc này, chỉ còn bàn Triển Chiêu là còn chỗ trống, vì vậy ba người liền đi tới.

Lại khách sáo một hồi, nhóm người Triển Chiêu mới lại ngồi xuống dùng bữa. Đường Nhật Minh đã sớm thừa dịp mọi người còn bận khách khí mà ăn xong cơm, sau đó bắt đầu uống rượu. Hắn liếc qua Đình Nguyệt Hoa rõ ràng đã quá chú tâm trang điểm, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh không rõ nghĩa. Thấy Triển Chiêu lại chuẩn bị đưa cơm đã nguội vào miệng liền duỗi tay đoạt chén cơm trong tay y, múc một chén canh nóng cho y xong mới trả lại y bát cơm. Cũng chẳng thêm để ý đến ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc khó hiểu của những người xung quanh. Ngược lại, về mặt ba huynh muội Đình gia thì có chút biến sắc.

Đình Nguyệt Hoa thấy mặc dù mình được một vài người chú ý tới, nhưng Triển Chiêu ngồi ở đối diện ngay cả một ánh mắt tán thưởng cũng không có, không khỏi vừa tức vừa hận. Suốt cuộc hành trình, chỉ vì muốn lấy lòng y mà nàng đã hạ mình không biết bao lần. Vậy mà Triển Chiêu vẫn trước sau không mấy may thay đổi, lúc nhìn nàng cũng không khác gì lúc nhìn người khác, thậm chí còn xa cách hơn mấy phần. Càng khiến nàng không sao nhịn nổi chính là, ngay cả Đường Nhật Minh mới đến cũng chẳng hề tỏ vẻ niềm nở

với nàng. Đinh Nguyệt Hoa trên giang hồ được gọi là “Nguyệt tiên tử”. Sở dĩ có danh xưng này, không chỉ vì võ nghệ, mà phần nhiều chính là bởi dung mạo của nàng. Vậy mà bây giờ, có một đồng người lại chẳng đoái hoài gì đến nhan sắc của nàng, thậm chí còn chẳng thèm nhìn tới. Điều này khiến Đinh Nguyệt Hoa luôn kiêu căng tự mãn thiếu chút nữa tức đến nổ phổi. Nhưng vì phải luôn duy trì hình tượng trước mặt người khác, nàng chỉ có thể làm bộ như không để ý.

Đường Nhật Minh thấy thần sắc ba huynh muội Đinh gia kia không tốt, cũng không nói nhiều, chỉ tự mình uống rượu. Cứ như vậy, sau khi một đám người ăn xong bữa cơm tư vị phức tạp, nói với Nhan Tra Tấn có chuyện gì ngày mai bàn sau, liền giải tán ai về phòng nấy nghỉ ngơi lấy sức.

## 10. Chương 10

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Sau mấy ngày, mọi người bắt đầu bận rộn. Đặc biệt là Triển Chiêu, lúc nào cũng phải để Đường Nhật Minh đến kéo mới chịu về nghỉ ngơi. Cũng may có Đường Nhật Minh chăm nom sớm tối, tình hình cơ thể y mới không chuyển xấu. Chỉ là, những lúc thật vất vả mới được nghỉ ngơi thì lại cứ có những chuyện đáng ghét hoặc những kẻ đáng ghét đến quấy rầy thời gian rảnh rỗi quý báu của người khác. Giống như lúc này vậy.

Đường Nhật Minh nhìn chòng chọc vào trước cửa viện, giống như là đã chờ ba người rất lâu, một ngọn lửa giận ngùn ngụt xông lên đầu. Bọn họ tới đây đã mấy ngày, trừ ngày đầu tiên ra, ba huynh muội Đinh gia ngày nào cũng tới đây canh người. Đã vậy, ba người này còn cứ úp úp mở mở muốn cùng Triển Chiêu đính hạ hôn ước. Nếu không phải không muốn sinh lớn chuyện, hẳn đã sớm đánh cho cả ba kẻ đó thành đầu heo từ lâu rồi.

Ba huynh muội Đinh gia vừa trông thấy hai người liền lập tức chào đón, ân cần hỏi han.

“Đường huynh đệ, hôm nay vẫn tốt chứ?” Đinh Triệu Lan vờ như vô tình tách Đường Nhật Minh và Triển Chiêu ra, còn Đinh Triệu Huệ thì trực tiếp kéo y qua một bên, giống như muốn nói chuyện gì đó. Đường Nhật Minh thấy vậy, trực tiếp lướt thẳng qua Đinh Triệu Lan, ngay cả lời cũng lười đáp một câu. Đinh Triệu Lan thấy không ngăn được người cũng đành đi theo.

Đinh Nguyệt Hoa thấy Triển Chiêu bị Nhị ca mình kéo lại đây, mừng thầm trong lòng, hai gò má cũng ửng hồng. Sau đó lại thấy Đường Nhật Minh theo tới, không khỏi tái mặt. Gương mặt lúc đỏ lúc trắng, cũng thành một kỳ cảnh.

Sau một lúc, trên mặt Đinh Nguyệt Hoa cuối cùng cũng hiện ra một nụ cười hoàn mỹ, nhìn Triển Chiêu, chậm rãi mở miệng: “Triển Đại ca, hôm nay huynh vẫn tốt chứ?” Gương mặt phấn son xinh đẹp bởi nụ cười càng tôn lên dung mạo phi phàm, thậm chí mơ hồ toát ra khí chất quyền rũ.

Triển Chiêu nhìn Đinh Nguyệt Hoa ở đối diện, hơi cau mày. Y không phải người ngốc, không thể nào không biết huynh muội Đinh gia đang dồn dập lấy lòng là muốn nói chuyện gì. Chẳng qua, cái phúc phận đối với người khác là cầu còn không được đó, với y mà nói, lại là muốn tránh còn không kịp. Cho nên suốt đường đi, y đều làm như vô tình mà cố ý tránh né Đinh Nguyệt Hoa, hy vọng nàng sẽ hiểu. Nhưng không ngờ đã đến Tương Dương rồi mà vẫn chưa chấm dứt. Nếu là y trước kia, có lẽ cũng chỉ lựa chọn cách né tránh ba người, nhưng bây giờ, y còn có rất nhiều chuyện cấp bách cần làm, không có nhiều thời gian để phung phí với họ như vậy.

“Triển mỗ rất khỏe! Không biết ba vị liên tiếp mấy ngày nay tìm Triển mỗ, có chuyện gì quan trọng?”

Ba người Đinh gia không ngờ Triển Chiêu sẽ hỏi câu này. Triển Chiêu trên giang hồ có danh xưng “Nam hiệp”, với tính ôn nhuận hiền hòa mà mọi người vẫn biết, sẽ rất hiếm khi gây khó dễ cho người khác, tính khí nhất quán ôn hòa, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường ra, chưa từng thấy y thay đổi sắc mặt với người nào khác. Cũng bởi vậy, người bên ngoài, thậm chí là huynh muội Đinh gia đều cho là Triển Chiêu tuyệt đối sẽ không khiến người ta mất mặt. Mà không hay biết rằng, Triển Chiêu nhẫn nại đã lâu.



“Chuyện này, Triển huynh đệ có thể vào trong cùng nói chuyện một chút được không?” Đinh Triệu Lan sau khi trao đổi ánh mắt với Đinh Triệu Huệ mới mở miệng.

“Triển mỗ không có việc gì không thể nói với người khác. Nếu hai vị có chuyện, xin mời vào phòng. Đường huynh, huynh cũng vào cùng đi!” Nói xong cũng không để ý đến sắc mặt ba người kia thế nào, tự đi thẳng một mạch vào phòng mình trước. Đường Nhật Minh cũng không nói gì, chỉ cười lạnh một tiếng rồi nói gót Triển Chiêu.

Hai huynh đệ Đinh gia liếc nhìn nhau, đi theo. Đinh Nguyệt Hoa mặt hết xanh lại trắng, cắn muốn nát răng, cuối cùng vẫn đành theo sau.

Trong phòng, Triển Chiêu pha trà rồi rót cho ba người mỗi người một chén. Chén trà nóng cuối cùng thì bị Đường Nhật Minh giao cho chính y. Sau đó, mấy người cũng không khách sáo nữa, Triển Chiêu cùng ba người Đinh gia ngồi vây quanh bàn, còn Đường Nhật Minh thì đứng dựa cửa sổ.

“Triển huynh đệ, ba huynh muội ta cũng không khách sáo nữa. Giang hồ đồn đại, cậu cùng Bạch Ngọc Đường qua lại quá mức thân mật,” Đinh Triệu Lan sau khi suy tư một lát mới mở miệng, “Mà giờ, cậu cũng đã đến Tương Dương, hơn nữa còn một đường hộ tống tiểu muội Nguyệt Hoa. Xem ra, quan hệ của Triển huynh đệ cùng con chuột trắng kia chẳng qua cũng chỉ là lời giang hồ đồn thổi. Nếu đã là lời đồn, Triển huynh đệ, sao cậu không... hơn nữa, tiểu muội Nguyệt Hoa đối với Triển huynh đệ cậu cũng...” Thấy tiểu muội mình đỏ mặt, Đinh Triệu Lan đành phải nói hàm súc một chút, “Không bằng lấy Trầm Lô, đối Cự Khuyết của Triển huynh đệ, được không?”

Triển Chiêu bình tĩnh nhìn Đinh Nguyệt Hoa, có chút buồn cười. Nhớ ban đầu, chính mình còn nói chuột trắng kia là “Thương nhớ đơn phương, tự mình đa tình” (\*), nhưng xem ra hôm nay, có người còn đa tình hơn cả hắn. Cũng không biết nếu như chuột trắng kia biết hôm nay mình dùng lời này để nói về người khác, liệu hắn có đắc ý lắm hay không? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Triển Chiêu cũng không để lộ ra ngoài, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Chuyện giữa Triển mỗ cùng Ngọc Đường, nếu đúng như lời người khác nói thì đã làm sao?” Triển Chiêu không có chút ý định trốn tránh nào, “Triển mỗ chính là muốn cùng Bạch Ngọc Đường nắm tay nhau đi hết cuộc đời này, ba vị có ý kiến gì chăng?” Nghĩ lại trước kia mình trốn tránh khiến người nọ phải chịu tổn thương, Triển Chiêu càng thêm kiên định hơn với lập trường của mình. Y không thể lùi bước nữa, cũng không muốn lùi bước nữa, trong tình yêu này, y không muốn mãi mãi chỉ là người nhận lấy những gì Bạch Ngọc Đường đã bỏ ra.

Nghe thấy lời từ chối rõ ràng như thế, huynh đệ Đinh gia vẫn không bỏ cuộc. Bởi lẽ Bạch Ngọc Đường đã chết, vậy nên họ vẫn còn cơ hội thành công. “Nhưng Bạch Ngọc Đường đã chết trong Trùng Tiêu lâu rồi, Triển huynh đệ, cậu cần gì phải...” Đinh Triệu Huệ vẫn không ngừng cố gắng

“Ngọc Đường đã nói, hắn sẽ trở về! Vì vậy hắn nhất định sẽ trở về!” Triển Chiêu kiên định mở miệng, nhưng đáy mắt lại nhuộm màu đau thương.

“Triển đại ca, Bạch Ngọc Đường hắn đã chết rồi, một tháng trước đã chết trong Trùng Tiêu lâu rồi! Tại sao huynh không chịu tỉnh táo lại, huynh tỉnh lại đi có được không? Huynh nhìn muội một chút thôi, có được không? Vì huynh, muội đã thay đổi nhiều như vậy, bây giờ tiểu Ngũ ca đã không còn, huynh hãy nhìn muội một chút thôi, có được không?” Đinh Nguyệt Hoa thấy Triển Chiêu như vậy, không khỏi nổi nóng, một chuỗi lời cứ như vậy vọt ra khỏi miệng, cũng không kịp nhớ xem một danh môn khuê tú như mình có cần thiết phải giữ thận trọng hay không.

“Ngọc Đường nhất định sẽ trở về! Mong Đinh cô nương đừng nói bừa!” Triển Chiêu cố chấp mở miệng một lần nữa, “Sắc trời đã tối, Triển mỗ muốn nghỉ ngơi, ba vị, xin mời!”

Nói đến đây, tính khí Đinh Triệu Huệ cũng nổi lên: “Triển Chiêu, người cho rằng tiểu muội nhà ta không có người thì không được sao? Không nói đến chuyện xấu xa giữa người cùng Bạch Ngọc Đường kia, Đinh gia ta dù gì cũng là danh môn...”

“Thế nào, cầu hôn bất thành, muốn ép hôn sao?” Một thanh âm lạnh lẽo truyền tới, cắt ngang “hào ngôn tráng ngữ” của Đinh Triệu Huệ, tựa như một ngọn lửa đang cháy hừng hực đột nhiên bị tưới một chậu nước đá lạnh thấu xương, chỉ nháy mắt đã khiến Đinh Triệu Huệ nuốt những lời kia trở vào bụng. Đường Nhật

Minh vẫn một mực im lặng đứng bên xem chuyện vui, lại quăng ra một câu nói lạnh lùng như vậy, khiến cho ba người Đinh gia nhất thời ứng phó không kịp.

Mà bên phía Triển Chiêu, ý đuổi khách càng thêm rõ ràng: “Ba vị vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi! Đinh cô nương, Triển mỗ vô phúc tiếp nhận hảo ý của cô nương, xin thứ lỗi!”

Cự tuyệt lại thêm tiền khách đã rõ ràng như thế, ba người cũng không còn mặt mũi nào lưu lại nữa. Chỉ có thể cố nén tức giận, hất tay bỏ đi. Đường Nhật Minh thấy người đã đi rồi, tựa hồ cũng tính toán trở về phòng. Mới vừa đi tới cửa, liền nghe Triển Chiêu nói nhỏ: “Huynh phải về phòng sao?”

“Đúng! Không phải đã hết chuyện vui để xem rồi sao?” Đường Nhật Minh lấy chất giọng nhất quán lạnh lùng của hắn trả lời, chỉ là, giọng nói thoảng chứa chút run run, “Hơn nữa, ta cũng muốn về phòng nghỉ ngơi, hôm nay đã bận rộn cả một ngày rồi!”

“Thật sao?” Triển Chiêu chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Đường Nhật Minh, lại chậm rãi mở miệng, “Vậy, người còn định gạt ta đến khi nào, Bạch Ngọc Đường?” Thanh âm run rẩy nghẹn ngào, mấy lần như chẳng thể thốt ra, nhưng Triển Chiêu vẫn nói hết từng chữ, rồi lẳng lặng nhìn Đường Nhật Minh tròn mắt kinh ngạc.

\* Nguyên văn: Nhất sương tình nguyện, tự ngã đào tụy.

## 11. Chương 11

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Đường Nhật Minh đứng người nhìn Triển Chiêu, không nói ra lời, mãi một lúc sau hắn mới phục hồi tinh thần lại, việc đầu tiên là cẩn thận kiểm tra tình huống chung quanh. Sau khi xác định không có ai, hắn đi tới cửa phòng, đóng cửa lại, sau đó mới kéo Triển Chiêu lại bàn, ấn y ngồi xuống. Triển Chiêu cũng không phản kháng, chỉ mở to mắt nhìn hắn như thể đang dò hỏi.

“Làm sao ngươi lại... nhận ra?” Nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, Đường Nhật Minh, cũng chính là Bạch Ngọc Đường mới hỏi một câu như vậy.

Triển Chiêu lắc đầu, từ chối trả lời, trái lại hỏi ngược một câu: “Tại sao?” Chỉ hai chữ, nhưng lại bao hàm quá nhiều nghi vấn – tại sao không chịu gặp ta, tại sao không chịu thừa nhận ta, tại sao phải biến mình thành như vậy... Triển Chiêu có quá nhiều câu hỏi, nhưng cuối cùng chỉ hoá thành hai chữ ngắn ngủi ấy.

“Miêu Nhi, người đừng nên như vậy...” Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt bi thương của Triển Chiêu, “Người nghe ta giải thích, không phải ta cố ý muốn gạt người...”

Thấy Triển Chiêu chỉ nhìn hắn không nói gì, tựa như đang chờ đợi lời giải thích của hắn, hắn cũng không chần chừ nữa, sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu một chút rồi bắt đầu kể lại đầu đuôi câu chuyện: “Ngày đó ta đi Trùng Tiêu lâu...”

Nếu theo như kế hoạch ban đầu, Bạch Ngọc Đường chắc chắn sẽ không độc xông Trùng Tiêu lâu, mà là chờ sau khi Triển Chiêu đến Tương Dương mới cùng nhau đi tìm minh thư. Nhưng không ngờ lại xuất hiện biến cố ngoài ý muốn.

Một ngày trước khi Bạch Ngọc Đường xông vào Trùng Tiêu lâu, có người thừa dịp Bạch Ngọc Đường ra ngoài thăm dò tin tức, hành thích Nhan Tra Tấn, càng đáng hận hơn là, còn có kẻ thừa dịp hỗn loạn mà đánh cắp khâm sai đại ấn. Chờ tới khi Bạch Ngọc Đường nhận được tin tức chạy về công quán thì đại ấn đã mất, vô cùng may mắn là Nhan Tra Tấn vẫn chưa bị thương. Sau đó, Bạch Ngọc Đường lại nhận được tin tức, nói là đại ấn cùng minh thư đều đang được đặt trong Trùng Tiêu lâu. Tình huống khẩn cấp, Bạch Ngọc Đường cũng không có cách nào xác minh lại tin tức này có thật hay không, vì vậy đêm hôm sau hắn một thân một mình đến Trùng Tiêu lâu.

Cơ quan bên trong Trùng Tiêu lâu tất nhiên không làm khó được Bạch Ngọc Đường, ngay cả cơ quan cuối cùng là đồng võng trận cũng không vây nhốt được hắn. Chỉ là, không ngờ tới, hắn vừa mới bắt được mình thư cùng đại ấn, vừa xác nhận là thật xong thì Trùng Tiêu lâu liền nổi bùng lửa. Ngay cả đường ra cũng bị thuốc nổ phá huỷ mất, không có đường cho hắn lui, vốn tưởng rằng đã chết chắc rồi. Đúng lúc ấy còn có kẻ thừa dịp hắn bị khói sắc không thở được, cướp lấy mình thư cùng đại ấn trong tay hắn, sau đó xem hoả hoạn kia như không, vội vàng rút lui. Bạch Ngọc Đường muốn đuổi theo thì một cây xà ngang lại nện xuống, hắn vừa né người tránh thì đã mất bóng kẻ kia. Trong cơn hỏa hoạn, Bạch Ngọc Đường lùi một đường đến bên cửa sổ. Lúc này, khiến hắn nghi ngờ vạn phần chính là, chuyện mình độc xông Trùng Tiêu lâu cũng không hề để cho ai biết, nhưng tại sao tất cả đều giống như đã được an bài vô cùng tử tế, chỉ chờ hắn nhảy vào tròng mà thôi.

Giữa lúc hắn vừa suy nghĩ vừa tìm lối thoát thì có thanh âm của một cô gái truyền tới: “Bạch Ngọc Đường, người đáng chết...” Giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, hiển nhiên là biết, nhưng không phải là người có giao tình quá sâu. Hơn nữa còn là một nữ nhân. Nhưng lúc ấy, tình huống của Bạch Ngọc Đường đã quá khẩn cấp, cũng không còn thời gian suy nghĩ thêm nữa. Mà giọng nói kia sau khi cất lên câu đó xong, những lời tiếp theo cũng văng vẳng xa dần. Bạch Ngọc Đường lùi tới cạnh cửa sổ Trùng Tiêu lâu, muốn từ cửa sổ lao ra ngoài. Đột nhiên từ bên ngoài bắn vào hàng loạt mũi tên, ép hắn trở lại. Vì quá mức đột ngột, dù cẩn thận né tránh, hắn vẫn bị trúng mấy tên. Trên mũi tên có độc, lại càng khiến cho hắn không ngừng choáng váng. Hắn chỉ có thể lấy nội lực ngăn chặn độc tố lan tràn, sau đó rút về phía cửa sổ bên trái không có tên bắn vào. Bên trái là một hồ nước, lúc hắn tiến vào vương phủ đã biết. Thế nhưng Cẩm Mao Thử sợ nước cả thiên hạ đều biết, mà kẻ kia hiển nhiên cũng rất rõ ràng điều này nên mới không sắp xếp nhân thủ ở mặt bên trái. Kẻ đó chắc chắn là khẳng định Bạch Ngọc Đường dẫu có chết cũng sẽ không muốn nhảy vào nước, cho nên mới chừa lại một lỗ hổng nhỏ như vậy. Bạch Ngọc Đường đúng là không muốn nhảy vào nước, nhưng vừa nghĩ đến Triển Chiêu nếu hay tin mình chết, đôi mắt trong suốt kia sẽ lại lần nữa nhuốm màu bi thương, mà thứ mình không muốn nhất chính là thấy Mèo kia đau khổ. Cho nên Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là đánh cược một lần. Hắn liền dùng Họa Ảnh cạy cửa sổ ra, sau đó vứt Họa Ảnh lại trong lầu, bản thân thì cẩn thận đề khí, chuẩn bị nhảy vào hồ. Đến nửa đường, đột nhiên hắn cảm thấy choáng váng một trận, sau đó liền không khống chế được nội lực, cả người rơi thẳng xuống, không kịp hấp khí đã rơi vào trong nước. Lúc này hắn mới hiểu được, ngay cả phương pháp vạn bất đắc dĩ hắn sẽ nhảy xuống hồ, người nọ cũng đã nghĩ đến. Giữa lúc Bạch Ngọc Đường cho là mình sẽ chết đuối trong hồ thì đột nhiên cảm thấy một đôi tay kéo mình lại, lôi vào bờ.

Mãi đến tận khi lên được bờ, Bạch Ngọc Đường mới nhận ra người cứu mình chính là Tứ ca. Bạch Ngọc Đường cố gắng hít một hơi kể lại cho Tưởng Bình chuyện đã xảy ra, Tưởng Bình liền thu sạch ngọc bội cùng vật tùy thân trên người Ngũ đệ mình, ngay cả phi hoàng thạch cũng không bỏ qua. Sau đó nhét những thứ đó vào người một thi thể vừa chôn không lâu mà hắn mới đào lên từ bãi tha ma bên kia bờ hồ, rồi một lần nữa lặn xuống nước, ném thi thể đó vào trong lầu. Xong chuyện, Tưởng Bình liền bí mật mang theo Bạch Ngọc Đường trở về Hâm Không đảo, lại sợ tin tức bị lộ ra, hai người liền quyết định gạt tất cả mọi người. Chỉ là thương thế của Bạch Ngọc Đường cần phải trị liệu, nên mới bất đắc dĩ nói cho Lô Đại tẩu biết.

Sau lần đó, vì muốn mê hoặc địch nhân, ba người Bạch Ngọc Đường thương lượng xong, liền quyết định truyền tin tức Bạch Ngọc Đường đã chết trong Trùng Tiêu lâu lan ra ngoài. Hơn nữa cái gọi là di vật được người đưa về, trừ Họa Ảnh ra thì tất cả đều được chôn vào áo quan trong mộ kia.

Về phần triển Chiêu, ba người vốn không có ý định gạt y, chỉ là còn chưa quyết định được có báo cho y biết hay không thì đã nhận được tin Triển Chiêu bị trọng thương khi đang làm nhiệm vụ, được người Khai Phong phủ vượt cả đêm đưa tới. Thì ra, trong lúc Triển Chiêu lòng bất tội phạm, đột nhiên phạm nhân kia nói cho y biết tin Bạch Ngọc Đường chết thảm trong Trùng Tiêu lâu, khiến tâm thần y đại loạn. Mặc dù cuối cùng kẻ đó cũng đã chết dưới kiếm Cự Khuyết nhưng Triển Chiêu cũng bị trọng thương. Công Tôn Sách lại không có trong phủ nên người ở phủ Khai Phong thúc thủ vô sách, không thể làm gì khác hơn là đưa y đến Hâm Không đảo.

Bạch Ngọc Đường vốn muốn ra ngoài gặp Triển Chiêu ngay lập tức, lại bị Tưởng Bình ngăn cản. Sau khi phân tích đủ mọi lợi hại, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể tiếp tục che giấu mình. Bởi vì trong thời gian dưỡng thương này, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc cũng nghĩ ra chủ nhân của thanh âm kia – thanh âm ấy, giống thanh âm của Mạt Hoa thôn Đình Tam tiểu thư, Đình Nguyệt Hoa y như đúc. Mà tin tức Bạch Ngọc Đường giả

chết càng nhiều người biết lại càng thêm nguy hiểm đối với Bạch Ngọc Đường. Bởi vậy, vì an toàn của Bạch Ngọc Đường, cộng thêm Bạch Ngọc Đường bây giờ không muốn liên lụy tới Triển Chiêu, ba người liền quyết định giấu Triển Chiêu tin này.

Sau đó, vào ngày Triển Chiêu đi Tương Dương, Bạch Ngọc Đường liền cải trang thành Đường Nhật Minh đuổi theo.

## 12. Chương 12

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Hồi ức thật dài kết thúc, Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, sau đó lặng lẽ chờ phản ứng của Triển Chiêu. Trên gương mặt của Triển Chiêu, không sao nhận ra được nét buồn nét vui, đến cuối cùng còn cúi thấp đầu. Bạch Ngọc Đường chỉ có thể lặng lẽ chờ, chờ Triển chiêu mở miệng.

“Tại sao, ngươi phải mặc hắc y...” Một lúc lâu sau, Triển Chiêu mới hỏi một câu như vậy.

Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, ít nhất con mèo này còn nguyên ý nói chuyện với hắn. “Tứ ca nói, chỉ cần ta thay bạch y ra, sau đó dịch dung, tuyệt đối sẽ không có người nhận ra ta. Ta còn tìm một ít lam y, nhưng không dám mặc. Màu sắc đó là màu bình thường người vẫn hay mặc... cho nên...” Bạch Ngọc Đường ấp úng nói ra nguyên nhân thật sự, không dám giấu giếm một chút nào.

“Vậy Đinh Nguyệt Hoa, tại sao lại muốn dồn ngươi vào chỗ chết?” Lúc Triển Chiêu hỏi vấn đề này, thanh âm rõ ràng lạnh hẳn đi. Ngay cả Bạch Ngọc Đường ở cạnh bên cũng cảm giác được một luồng lạnh lẽo hết sức rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường cau mày, thật sự là không muốn trả lời vấn đề này. Chỉ là Triển Chiêu trước nay tâm tư tỉ mỉ, chỉ sợ không đối gạt được y, vì vậy hắn cũng đành trả lời theo sự thực: “Bởi vì cô ta đối với ngươi nhất kiến chung tình, mà ngươi thì lại chọn ở bên ta.”

Một câu nói, đơn giản rõ ràng, nhưng lại giải thích được mọi hành động của Đinh Nguyệt Hoa. Chỉ là vẫn còn chỗ sơ hở. Một Đinh Nguyệt Hoa nho nhỏ, làm sao có khả năng điều động người của Tương Dương vương phủ? Hiển nhiên là trong chuyện này vẫn còn quá nhiều điểm đáng ngờ. Chỉ là, bây giờ hai người cũng chẳng còn tâm tình đi thăm dò chuyện này. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu trước sau chỉ cúi đầu, không khỏi có chút kinh hoảng. Ép y ngừng đầu lên mới phát hiện ra, khuôn mặt Triển Chiêu đã đầm nước mắt.

Bạch Ngọc Đường càng thêm hoảng loạn, hắn vội kéo Triển Chiêu vào lòng: “Miêu Nhi, ngươi đừng như vậy! Ta thật sự không cố ý gạt ngươi. Ta cũng rất nhớ ngươi, nhưng mà, ta cũng không còn cách nào khác...”

Triển Chiêu vẫn lặng lẽ rơi lệ, không chịu lên tiếng. Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là ôm chặt lấy thân thể đã khóc đến run rẩy mà vẫn không chịu nói tiếng nào của Triển Chiêu. Nhất thời, không khí trong phòng cứ như vậy mà ngưng đọng lại. Cuối cùng, Triển Chiêu cũng không khóc nữa, nhưng vẫn chôn chặt trong ngực Bạch Ngọc Đường, một lúc lâu sau mới nghẹn ngào mở miệng: “Ngọc Đường, ngươi trở về là tốt rồi!” Hai tay y nâng lên, ôm chặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt lưng Triển Chiêu, giúp y thuận khí. Cảm giác hô hấp của Triển Chiêu dần ổn định lại, mới kéo người từ lòng ngực mình ra, lại thay y vuốt lại mái tóc hơi rối bời. Nhìn viên mắt Triển Chiêu đỏ hoe, không tự chủ được ấn môi mình lên, hôn thật khẽ khàng. Sau đó, đôi môi dời xuống, tìm kiếm môi Triển Chiêu, dịu dàng hôn.

Nụ hôn vừa kết thúc, Bạch Ngọc Đường lại ôm Triển chiêu vào lòng. Triển Chiêu vì hành động của hai người mà có chút xấu hổ đỏ mặt, lại chôn mặt mình vào ngực Bạch Ngọc Đường lần nữa.

“Ta nói này Miêu Nhi, cũng không phải là lần đầu tiên, rốt cuộc ngươi ngưỡng chừng cái gì?” Bạch Ngọc Đường vừa thấy cử động của Triển Chiêu liền bắt đầu mở miệng trêu chọc. Mỗi lần thấy vẻ mặt ngưỡng

ngừng của Triển Chiêu, hắn lại nhớ tới lần đầu tiên hai người phát sinh quan hệ, sáng ngày hôm sau cả người y đỏ bừng như sắp nhỏ máu đến nơi. Triển Chiêu như vậy, luôn khiến hắn nghĩ tới một từ —— phong hoa tuyết đại. Chỉ là, hắn tuyệt đối không dám nói với Triển Chiêu, dù sao thì móng vuốt của Ngự Miêu cũng cực kỳ sắc bén.

Quả nhiên, Triển Chiêu trong ngực hắn đã lập tức giương móng vuốt —— hung hăng nhéo cánh tay Bạch Ngọc Đường một cái: “Bạch Ngọc Đường!!” Nhưng vừa nghe thấy tiếng Bạch Ngọc Đường hít một hơi lạnh, động tác trên tay lại biến thành vuốt khê. Đáy mắt Bạch Ngọc Đường lập tức hiện lên ôn nhu vô hạn, còn cả vẻ đắc ý không cần nói cũng biết nữa.

“Miêu Nhi, chuyện này, ta không cho phép ngươi suy nghĩ nhiều, cũng không cho ngươi tự trách!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghiêm nghị lên tiếng, nhưng trong giọng nói lại chứa quá nhiều bất an và lo lắng.

Triển Chiêu ngẩn người, mới nghĩ ra Bạch Ngọc Đường nói đến là chuyện gì. Y rời khỏi ngực Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu, chăm chú nhìn hắn: “Ta sẽ không!” Thanh âm ẩn chứa kiên quyết trước đây chưa từng có. Sau đó, y lại tựa vào vai Bạch Ngọc Đường, chậm rãi mở miệng, “Ngọc Đường, chờ chuyện này kết thúc, chúng ta cùng nhau trở về Hãm Không đảo. Sau đó, ngươi cùng ta đến Khai Phong, chờ ta từ quan xong, chúng ta liền cùng nhau đi khắp thiên hạ, đợi khi nào chúng ta mệt mỏi thì trở về rừng đào tiểu trú. Chờng nào chán, lại đi tiếp... Sau đó thu dưỡng mấy hài tử, ở bên nhau đến già, có được không?”

Bạch Ngọc Đường ôm lại Triển Chiêu, gật đầu trả lời: “Đương nhiên là được! Chỉ cần ngươi muốn, tất cả đều được. Miêu Nhi, ngươi mệt rồi, ngủ một lát trước đi!”

“Ta không muốn...” Triển Chiêu khẽ lắc đầu kháng nghị, “Một khi ngủ, ngươi sẽ lại rời xa ta mất...” Thế nhưng âm thanh lại càng lúc càng nhỏ.

“Không đâu, ta sẽ ở lại bên cạnh ngươi.” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng vỗ về. Trong khoảng thời gian này Triển Chiêu chịu đau khổ giày vò như thế nào, hắn đều thấy, đương nhiên biết Miêu Nhi nhà mình mệt mỏi biết bao nhiêu.

“Vậy thì tốt! Ngươi không được đi đâu nữa đấy!” Triển Chiêu nói một cách trẻ con, đưa tay ôm lấy cổ Bạch Ngọc Đường.

Thấy hành động bất an của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thở dài: “Miêu Nhi, ta sẽ không đi đâu nữa!” Không nghe thấy tiếng trả lời, hắn mới phát hiện ra Triển Chiêu đã nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn, ngủ thiếp đi rồi. Ánh mắt Bạch Ngọc Đường toát ra sự đau lòng vô hạn. Miêu Nhi này đã mệt mỏi đến vậy rồi, còn sợ mình biến mất. Bạch Ngọc Đường bế Triển Chiêu lên, thấy y chỉ dụi dụi, cũng không có vẻ sẽ tỉnh, mới đi đến bên giường.

Đến mép giường, Bạch Ngọc Đường mới phát hiện Triển Chiêu cứ ôm chặt lấy cổ mình nhất quyết không buông. Nếu miễn cưỡng mà kéo ra, chỉ sợ lại quấy nhiễu đến giấc ngủ yên khó khăn lắm Triển Chiêu mới có được, bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường cũng không thể làm gì khác hơn là cùng nằm xuống. Cảm nhận tiếng hít thở nhịp nhàng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng nhắm mắt lại dưỡng thần.

## 13. Chương 13

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Đêm khuya, công quán khâm sai lặng ngắt như tờ. Đường như mọi người đều đã đi nghỉ ngơi. Cũng phải, căn bản đều là người đã bận rộn cả một ngày trời, ai cũng chỉ muốn có thể ngủ một giấc thật ngon lành. Triển Chiêu đang ngủ say đột nhiên cảm thấy hơi lạnh lạnh, liền theo thói quen tìm kiếm cái ôm vẫn luôn làm mình ấm áp.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu đột nhiên hoảng sợ bật dậy, khẽ kêu lên một tiếng. Sau đó liền đưa mắt khắp nơi tìm kiếm bóng người quen thuộc kia. Thế nhưng đập vào mắt lại chỉ là một gian phòng trống rỗng. Như thể tất cả những gì trước đây đều chưa từng xảy ra vậy.

Triển Chiêu vội vàng trèo xuống giường, run rẩy khoác áo ngoài. Đúng lúc chân tay đang luống cuống thì cửa phòng “két” một tiếng, sau đó có một người hết sức cẩn thận đẩy cửa đi vào. Triển Chiêu sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn đầy mong chờ, thì thấy Bạch Ngọc Đường vẫn mặc hắc y mang gương mặt của “Đường Nhật Minh” xách theo hộp thức ăn đi vào, còn thuận tay đóng cửa lại.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu không kịp mặc chỉnh tề, cứ vậy mà chạy đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, ôm chặt lấy hắn. Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu nhào tới làm lui về phía sau hai bước mới đứng vững, một tay ôm lấy y.

“Miêu Nhi, sao vậy?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy thân thể người trong lòng có chút run rẩy, tựa như đang tận lực kiềm chế điều gì. Hắn biết Triển Chiêu rất bất an, nhưng lại không ngờ rằng hắn chỉ mới rời đi một lát, Triển Chiêu đã tỉnh giấc.

Hồi lâu sau Triển Chiêu mới ép được nước mắt chảy ngược về, ngẩng đầu lên chậm chậm mở miệng: “Người, sẽ không biến mất, có đúng không? Hiện tại ta đang ở Tương Dương chứ không phải ở rừng đào tiểu trúc, có đúng không? Người còn sống, có đúng không?” Triển Chiêu thực sự sợ hãi, sợ rằng hết thấy chẳng qua chỉ là một giấc mộng của mình, tỉnh mộng, mình vẫn còn ở rừng trúc trên Hãm Không Đảo, chờ mùa hoa trôi qua, chờ Ngọc Đường trở về.

Bạch Ngọc Đường nghe thấy câu hỏi của Triển Chiêu, lòng liền đau nhói. Hắn cúi đầu trao cho Triển Chiêu một nụ hôn dịu dàng, xoa dịu nỗi bất an của y. Sau đó, hắn thấy Triển Chiêu đã hơi bình tĩnh lại, bắt đầu nói: “Miêu Nhi, ta sẽ không biến mất, ta sẽ mãi mãi ở bên ngươi! Bây giờ ngươi đang ở Tương Dương, mà Bạch Ngọc Đường ta, cũng còn sống! Chỉ là người ngoài đều cho rằng ta đã chết mà thôi!”

Thấy vẻ mặt kiên định của Bạch Ngọc Đường, rốt cuộc Triển Chiêu cũng hoàn toàn an tâm. Đối với y mà nói, chỉ cần Bạch Ngọc Đường còn sống, y có thể không cần gì cả, trên thế gian này, không còn tồn tại bất cứ điều gì quan trọng hơn Bạch Ngọc Đường. Dẫu cho giang sơn này có đổi chủ, y cũng sẽ không chút do dự lựa chọn Bạch Ngọc Đường. Cho nên, Triển Chiêu sau khi đã an tâm lại, từ tốn buông Bạch Ngọc Đường ra, sau đó nghiêm túc nói: “Ngọc Đường, người không được biến mất! Bất luận kẻ nào dám làm hại đến người, ta sẽ giết kẻ đó! Thần chặn giết thần, Phật cản giết Phật!” Trong lúc nói, sát khí trong mắt phát ra càng lúc càng đậm, đợi đến lúc y nói xong thì cặp mắt đã bị sát khí bức đỏ rực.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu đờ đờ sát khí, có chút cảm động, cũng có chút kinh ngạc. Hắn chưa từng nghĩ tới, một Miêu Nhi tỏa sát khí bốn phía như thế này lại tồn tại vì mình. Có lẽ, những người khác nếu nhìn thấy Triển Chiêu như vậy sẽ không tin, thậm chí còn cảm thấy sợ hãi. Nhưng Bạch Ngọc Đường không hề sợ. Hắn chỉ kiên định ôm lấy Triển Chiêu, từ từ hôn y thật dịu dàng, trong nháy mắt, sát khí trong không gian đã không cánh mà bay, chỉ còn dư lại ấm áp tràn đầy.

Hồi lâu, Bạch Ngọc Đường đẩy Triển Chiêu ra. Hắn rất muốn cứ tiếp tục như vậy, nhưng mèo này ngay cả bữa tối cũng chưa ăn đã ngủ thẳng tới tận bây giờ, hắn thật sự rất lo lắng. Bạch Ngọc Đường nhặt lên hộp thức ăn không biết bị hắn vứt xuống chân từ lúc nào, kéo Triển Chiêu đến bên bàn rồi ấn y ngồi xuống. “Miêu Nhi, người còn chưa ăn tối. Ta vừa xuống bếp làm một ít thức ăn, người ăn một chút đi!” vừa nói vừa hào hứng mở hộp, lấy từ bên trong ra mấy cái đĩa, cuối cùng còn bưng ra một bát bánh trôi thơm mùi rượu.

“Ngọc Đường, những thứ này là người làm?” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn hắn. Thật không thể nào tưởng tượng được, Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ lại có ngày xuống bếp.

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường vui vẻ trả lời, “Lúc trước ta dưỡng thương hơn nửa tháng. Sau đó thương tích tốt hơn rồi nhưng mỗi ngày đều rất nhàm chán! Cho nên ta mới bảo đại tẩu dạy ta làm mấy món này. Nào, người nếm thử đi! Bánh trôi này không ngọt đâu.” Bạch Ngọc Đường đưa bát và thìa cho Triển Chiêu.

“Cảm ơn người!” Triển Chiêu cảm động nói khẽ. Triển Chiêu biết, nếu như không phải vì chính mình, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không xuống bếp. Nhận lấy bát cùng thìa Bạch Ngọc Đường đưa cho, cắn một miếng. Hương rượu nhàn nhạt kia tan ra trong miệng, bánh trôi ngọt mà không ngán. Nhìn Bạch Ngọc Đường đầy vẻ mong đợi, nở một nụ cười ấm áp: “Thật sự rất ngon!”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường hiện lên niềm vui sướng, hiển nhiên rất hài lòng với tay nghề của mình. “Vậy người nếm thử tiếp mấy món này xem, ta biết người thích ăn thanh đạm, nên cũng làm nhạt hơn một chút.”

Triển Chiêu từ từ ăn hết những món còn lại trong sự thúc giục của Bạch Ngọc Đường. Sau đó ợ một cái rất thoả mãn, hệt như một con mèo nhỏ được ăn no: “Ngọc Đường, ăn rất ngon!” Bạch Ngọc Đường nhìn về mặt đã hoàn toàn bình tâm lại của Triển Chiêu, cười hài lòng. Suốt khoảng thời gian qua, nhìn Triển Chiêu luôn luôn tiêu tụy, hẳn thật sự rất đau lòng.

“Còn cách trời sáng rất lâu, Miêu Nhi người ngủ tiếp đi!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu tới mép giường, ản y ngồi xuống, “Ta trở về phòng trước để tránh sáng mai làm người khác nghi ngờ. Cũng may hôm nay Nhị ca đi dò la tin tức, đêm không về.”

“Vậy người cũng trở về nghỉ ngơi đi!” Triển Chiêu có chút đau lòng cho Bạch Ngọc Đường.

“Ta biết rồi!” Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Ta đi cất mấy thứ này rồi sẽ trở về phòng nghỉ ngơi!” Bạch Ngọc Đường nhanh tay nhanh chân thu dọn xong, lại dặn dò mấy câu mới mở cửa phòng, xem xét xong, lại đảo mắt nhìn Triển Chiêu, thấy y nghe lời chuẩn bị nghỉ ngơi mới đi ra khỏi cửa. Triển Chiêu bắt đầu cười cười, Ngọc Đường thật hồ đồ, nếu mình không đóng cửa tử tế, đợi khi ngủ thiếp đi, cửa lại mở ra thì biết làm sao? Xuống giường, đóng kín cửa, sau đó trở vào trong chăn, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bạch Ngọc Đường đã về, Triển Chiêu cảm giác được một loại yên tâm trước đây chưa từng có.

Rất nhanh, Triển Chiêu lại ngủ thiếp đi. Trên gương mặt là một nụ cười rất thoải mái yên.

## 14. Chương 14

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên rất cao, Triển Chiêu mới tỉnh lại từ trong mộng, rất sung sướng mà đuổi người. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện ra khỏi phòng sẽ phải mang theo gương mặt nguyệt trang, lại không khỏi có chút ảo não. Khổ sở lắm mới biết Bạch Ngọc Đường chẳng qua chỉ giả chết gạt người, hơn nữa từ khi hoài nghi cho đến khi xác nhận hẳn thật sự đang ở cạnh mình, cũng làm y hao tổn quá nhiều tinh lực. Giờ lại muốn y đi diễn kịch, thật đúng là có chút khó khăn. Nằm ngáy trên giường hồi lâu, cuối cùng Triển Chiêu vẫn đứng dậy rời giường rửa mặt. Mới vừa rửa mặt xong, liền nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới trước phòng mình.

“Ai?!” Triển Chiêu cảnh giác hỏi.

“Triển đại ca, là muội, Nguyệt Hoa!” Ngoài cửa truyền tới giọng điệu giả tạo của Đinh Nguyệt Hoa.

Triển Chiêu vừa nhận ra là thanh âm của Đinh Nguyệt Hoa, đuôi mắt không khỏi thoáng qua một tia lạnh ý. Thế nhưng y vẫn làm như không có gì mà mở cửa phòng ra: “Đinh cô nương đến tìm Triển mỗ có chuyện gì?” Trong thanh âm thấp thoáng mang theo chút sát ý, chỉ là thoáng qua rồi biến mất, không để người khác nắm bắt được.

Đinh Nguyệt Hoa có chút nghi ngờ quan sát Triển Chiêu, nàng vừa cảm giác được một luồng sát khí trên người Triển Chiêu, nhưng chỉ thoáng qua một cái, khiến nàng không khỏi hoài nghi có phải là ảo giác của mình hay không. Bối rối một lúc, nàng cảm thấy sự nghi ngờ của mình có chút buồn cười, thế nhân đều biết, Triển Chiêu được mọi người xưng là ôn nhuận như ngọc, ngoại trừ tướng mạo tuần lãng, còn vì tính khí Triển Chiêu ôn hoà nho nhã, làm sao sẽ có sát khí với người khác. Vì vậy nàng cũng không đa nghi nữa, chỉ cho là ảo giác của mình mà thôi. Thế nên, nàng cũng từ tốn mở miệng: “Không có việc gì, chỉ là muốn đến thăm Triển Đại ca một chút.” Đinh Nguyệt Hoa bày ra vẻ mặt đáng thương mà nhìn Triển Chiêu, “Triển Đại ca, huynh tối hôm qua vẫn khỏe chứ?”

“Triển mỗ rất khỏe, làm phiền Đinh cô nương quan tâm!” Triển Chiêu nhay bén nhận ra nơi đáy mắt Đinh Nguyệt Hoa ánh lên một vẻ vừa ganh ghét vừa oán hận.

“Triển Đại ca, tại sao huynh vẫn không tin Ngũ ca đã ra đi...” Đinh Nguyệt Hoa tựa hồ rất thương tâm, “Ngũ ca đã đi rồi... Triển đại ca, huynh không tin phải không?”

Triển Chiêu chậm rãi lắc đầu, gương mặt kiên định. Đinh Nguyệt Hoa càng thêm tức giận, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng đáng thương.

“Huynh không tin, vậy chúng ta cùng đi Trùng Tiêu lâu xem sao được không? Ở đó căn bản không thể có người trong tình huống như vậy mà có thể thoát được!” Đinh Nguyệt Hoa bắt lấy cánh tay của Triển Chiêu, “Mấy ngày trước, Nguyệt Hoa đã đến đó xem... Tiểu Ngũ ca căn bản là đã ...”

Triển Chiêu vẫn giữ vẻ lạnh lùng, tựa hồ vẫn không tin. Chẳng qua là lời của Đinh Nguyệt Hoa lại khiến lòng y hơi xao động, kể từ sau khi Bạch Ngọc Đường gặp chuyện không may đến nay, y chỉ ôm đau thương trong lòng mà chưa từng đến Trùng Tiêu lâu lần nào. Đêm qua khi nghe Bạch Ngọc Đường kể lại, cũng chỉ hơi hốt nhắc tới, cũng không biết được tường tận thế nào. Cũng bởi vậy, y thật muốn đến xem, rốt cuộc đó là nơi như thế nào mà khiến Bạch Ngọc Đường chịu thương nặng như vậy. Triển Chiêu liền quyết định giấu Bạch Ngọc Đường, tự mình đi đến đó xem.

Thấy Triển Chiêu trầm tư suy nghĩ, Đinh Nguyệt Hoa âm thầm đắc ý. Theo nàng thấy, chỉ cần Triển Chiêu đi nhìn qua một lần thì chắc chắn sẽ chết tâm. Thấy Triển Chiêu cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, hưng phấn trong mắt Đinh Nguyệt Hoa cơ hồ muốn tràn ra khỏi vành mắt. Nàng quá mức mừng rỡ nên đã không để ý thấy cái nhìn đầy giễu cợt và lạnh lùng của Triển Chiêu.

Đinh Nguyệt Hoa dẫn Triển Chiêu đi, hai người cứ như vậy giữa ban ngày mà nghênh ngang lên vào vương phủ, coi toàn bộ đám thủ vệ bên dưới đều là cục gỗ. Triển Chiêu âm thầm ghi nhớ thật kỹ tình huống thủ vệ ở từng vị trí, đoán chừng đến tối thủ vệ sẽ tăng lên như thế nào, phòng sau này cần đến.

Một đường đi đến tàn tích Trùng Tiêu lâu, Đinh Nguyệt Hoa chỉ vào đồng hồ nát còn chưa dọn đi nói với Triển Chiêu: “Triển Đại ca, huynh xem, đó chính là Trùng Tiêu lâu trước kia!” Trong giọng nói có mơ hồ đắc ý cùng sung sướng.

Triển Chiêu nhìn chòng chọc đồng phế tích, không ức chế được cơn run rẩy. Chỉ mới nhìn thấy những thứ này thôi, y đã có thể tưởng tượng được chuyện xảy ra ngày hôm đó khốc liệt đến thế nào. Y không cách nào không chế được sự sợ hãi cùng căm hận dâng lên trong lòng, nhưng trên tất cả vẫn là vui mừng – thật may là, cuối cùng Ngọc Đường cũng nhảy vào trong hồ nước đó, may là, Tướng Tử ca cũng tới thăm dò tin tức thật đúng lúc.

Đinh Nguyệt Hoa nhìn Triển Chiêu sắc mặt trắng bệch từ đầu tới cuối đều không lên tiếng, tự cho là y đã từ bỏ hy vọng, vì vậy cũng không nói gì nữa. Chỉ cần Triển Chiêu chấp nhận chuyện Bạch Ngọc Đường đã chết, nàng sẽ có cơ hội. Chỉ cần nàng chậm rãi tiếp cận y, dùng sự dịu dàng của mình khiến cho y cảm động, một ngày nào đó, Triển Chiêu sẽ đón nhận mình. Đinh Nguyệt Hoa nghĩ như vậy, thậm chí ngay cả hành động sau này cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

“Đinh cô nương, chúng ta đến đây khá lâu rồi, có phải là nên trở về rồi không?” Hồi lâu, Triển Chiêu chậm rãi mở miệng. Y cần phải trở về bình ổn lại tâm tình của mình, y đã sắp không khống chế được sát ý đang sôi trào. Nhìn thủ phạm ở ngay trước mắt mình cười đắc ý, y thật không cách nào nhịn được. Nhưng vừa nghĩ tới Bạch Ngọc Đường nhẫn nại tất cả cũng chỉ vì muốn tra rõ chân tướng, y lại tiếp tục nhịn xuống, vì Bạch Ngọc Đường. Bởi thế, y nén nhịn đầy một bụng sát khí, cố gắng khiến cho mình mở miệng một cách thật bình thản.

Đinh Nguyệt Hoa cho là mục đích của mình đã đạt được, đầu óc bị sự phấn khích làm cho mụ mị, nàng hoàn toàn không để ý đến tâm tình chấp trùng bất định của Triển Chiêu. Nghe thanh âm Triển Chiêu có chút run rẩy, nàng còn tưởng rằng y chỉ là quá đau lòng mà thôi. Vì vậy Đinh Nguyệt Hoa luôn thông minh nhanh trí đã bị sự tự kiêu của mình che mờ hai mắt.

Hai người trở lại công quán. Triển Chiêu lấy lí do mình cần nghỉ ngơi, đuổi Đinh Nguyệt Hoa còn đang muốn ra sức an ủi mình đi, trở lại viện tử của mình. Vừa về tới phòng, Triển Chiêu liền ngồi xuống bên bàn lạnh im suy nghĩ. Ngay cả bữa trưa cũng không đi ăn. Đến chiều, Bạch Ngọc Đường ra ngoài từ sáng sớm trở lại, nghe nói Triển Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa ra ngoài tới tận trưa, sau khi trở về ngay cả cơm trưa cũng không ăn mà cứ im lìm ở trong phòng. Bạch Ngọc Đường quýnh lên, liền vội vàng khách sáo với người khác rồi vội vã trở lại viện của mình.

Gõ cửa một lúc mà không thấy Triển Chiêu mở cửa, Bạch Ngọc Đường liền trực tiếp đẩy cửa vào. Chỉ thấy



Triển Chiêu khi thì chau mày, khi lại thả lỏng không ít, mà bầu không khí chung quanh lại ngột ngạt tràn ngập sát khí. “Miêu Nhi, ngươi làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường đi tới, ôm lấy Triển Chiêu, quan tâm hỏi.

Triển Chiêu phục hồi tinh thần lại, biết là Bạch Ngọc Đường, cũng thả lỏng tinh thần, tựa vào bả vai Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, ta đã đến Trùng Tiêu lâu!”

“Ngươi đi đến chỗ đó làm gì?” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng hỏi, “Chuyện đã qua, ngươi không cần nghĩ quá nhiều, hơn nữa, không phải bây giờ ta đã trở lại rồi sao? Mặc dù không thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng chỉ cần chuyện này kết thúc là ta có thể một lần nữa trở lại thế gian này rồi!”

Triển Chiêu rầu rĩ gật đầu: “Ta biết!” Chẳng qua là y không muốn để người trước mắt chịu tổn thương, cũng giống như Bạch Ngọc Đường một mực thương yêu che chở y, y cũng muốn bảo vệ người vẫn luôn vì mình mà suy tính mọi chuyện. Cho nên Triển Chiêu âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, nhất định phải bảo vệ Bạch Ngọc Đường thật tốt, bất kể phải trả cái giá lớn thế nào.

Bạch Ngọc Đường thấy tâm tình Triển Chiêu tựa hồ đã bình phục rất nhiều, cũng không suy nghĩ thêm. Kéo Triển Chiêu đi ra ngoài, chuẩn bị bắt Triển Chiêu đi ăn bù bữa trưa. Đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, thứ quan trọng nhất, chính là con mèo nhỏ trước mắt mình đây.

## 15. Chương 15

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Mấy ngày sau đó, Triển Chiêu vẫn giữ nguyên bộ dáng như cũ ở trước mặt mọi người. Đinh Nguyệt Hoa thì càng thường xuyên mượn cớ để đến gần Triển Chiêu, thế nhưng sau đó lúc nào cũng bị quấy rầy. Chỉ có điều, đôi khi lại vì một nhân tố khác — bị Nhị ca tính tình nóng nảy của mình lôi đi. Mà Đinh Triệu Huệ mỗi lần thấy muội muội mình mặt dày đi tìm Triển Chiêu, lòng luôn như lửa trào, nên luôn nói vài lời khó nghe ngầm châm chọc Triển Chiêu. Triển Chiêu lại luôn thản nhiên cười, nói: “Đinh Nhị ca nói rất có lý!” Sau đó cáo từ, bỏ lại hai người mặt mày xanh mét mà xoay người rời đi.

Còn nếu là Bạch Ngọc Đường lấy tên là Đường Nhật Minh xuất hiện ở bên người Triển Chiêu, sẽ luôn ăn miếng trả miếng phản pháo lại, sau đó kéo Triển Chiêu bỏ đi, để hai người ở lại sắc mặt càng đặc sắc hơn.

Xế trưa ngày hôm đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chuẩn bị đi ra ngoài điều tra tin tức. Mới ra khỏi cửa phòng, liền thấy Đinh Nguyệt Hoa mặc bạch y tay bưng một chiếc khay đi đến. Hai người không hẹn mà cùng muốn né tránh nàng. Triển Chiêu vừa nhìn thấy nàng sẽ nghĩ đến chuyện lúc trước Bạch Ngọc Đường gặp phải, cho nên không không chế được sát khí của mình. Còn Bạch Ngọc Đường thì vì Triển Chiêu vừa nhìn thấy nàng, tâm tình có tốt mấy trong nháy mắt cũng sẽ giăng đầy mây đen. Mặc dù hắn rất hy vọng được thấy Triển Chiêu ở trước mặt mình không giống như ở trước mặt người khác, nhưng lại không bao gồm việc chứng kiến tâm tình y xuống thấp. Như vậy, sẽ làm Bạch Ngọc Đường bởi vì đau lòng mà càng muốn mau chóng kết thúc tất cả, sau đó mang Triển Chiêu về nhà. Chỉ là, thế cục bây giờ không cho phép hắn có nửa điểm sơ sót gì, nên mới phải cần nhiều thời gian hơn. Bởi vậy, cho dù tâm tư bất đồng, nhưng hai người đều không hy vọng trước khi sự tình kết thúc lại phải đối đầu với nữ nhân đối trá gian xảo này. Chẳng qua là, chuyện ở đời không như ý người.

“Triển đại ca, các huynh muốn đi ra ngoài sao?” Hai người đương cân nhắc có nên tránh hay không, Đinh Nguyệt Hoa đã đi tới trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn Đinh Nguyệt Hoa ăn mặc đẹp đẽ diêm dúa đứng trước mặt, nhíu chặt chân mày. Y không biết huynh đệ Đinh gia có phát hiện ra hay không, Đinh Nguyệt Hoa bây giờ cùng lần đầu tiên mình gặp, lộ vẻ yêu khí hơn nhiều. Mặc dù lần đầu tiên gặp mặt thì Đinh Nguyệt Hoa vốn đã rất xinh đẹp rồi, nhưng Triển Chiêu luôn cảm thấy giữa mi vũ nàng, có một luồng khí tà mị, tựa hồ, không giống người chính nghĩa. Mà theo như lời Bạch Ngọc Đường, Đinh Nguyệt Hoa này, vốn là một ẩn số.

“Triển mỗ muốn cùng Đường huynh ra ngoài, không biết Đinh cô nương tìm Triển mỗ có chuyện gì?” Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng vẫn trả lời.

“Nguyệt Hoa thấy Triển đại ca chưa dùng cơm trưa, nghĩ mấy ngày nay khí trời lúc lạnh lúc nóng làm Triển đại ca khẩu vị không tốt, cho nên mới đặc biệt xuống bếp nấu một chén canh nấm tuyết...” Đinh Nguyệt Hoa mong chờ nhìn Triển Chiêu, “Triển đại ca có muốn hay nếm thử một chút không...”

Triển Chiêu liếc chén canh trước mắt một cái, mùi ngọt nồng nặc tỏa ra trong không khí làm y có chút khó chịu. Y vốn không thích đồ ngọt, mà Đinh Nguyệt Hoa này, đại khái cho là người bình thường đều thích canh ngọt, cho nên mới nấu một chén canh ngọt đến vậy.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu bị mùi canh ngọt tới phát ngáy làm cho khó chịu, cũng có chút không vui cau mày. Đang định tiến lên giúp Triển Chiêu từ chối “hảo ý” kia, lại bị Triển Chiêu chặn lại phía sau. Chỉ nghe Triển Chiêu nhàn nhạt mở miệng: “Đa tạ hảo ý của Đinh cô nương, chỉ là Triển mỗ không có thói quen ăn đồ ngọt, e rằng phải phụ ý tốt của cô nương rồi.” Vừa ôm quyền vừa tỏ vẻ áy náy, “Triển mỗ còn có việc cần ra ngoài trước. Cô nương cứ tự nhiên...” Sau đó lướt qua Đinh Nguyệt Hoa đi ra ngoài trước.

Bạch Ngọc Đường cũng không để ý sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa như thế nào, cứ vậy theo Triển Chiêu ra ngoài.

Đến bên ngoài, Bạch Ngọc Đường thấy gương mặt Triển Chiêu vẫn như cũ, có chút nóng nẩy. May mắn là nơi hôm nay muốn đi không phải ở trong thành, mà là ở ngoại thành, có thể từ từ mà trấn an tâm tình Triển Chiêu. Hai người đi trên đường, cũng không quản người phía sau lặng lẽ bám theo, cứ như vậy đi thẳng đến khu đất trống ngoại thành ít người qua lại.

“Mấy vị bằng hữu phía sau đi theo chúng ta một đường, có phải cũng nên lộ diện rồi không!” Triển Chiêu đột nhiên dừng bước, nắm chặt Cự Khuyết trong tay, nhàn nhạt mở miệng.

Một đám hắc y nhân bật mặt xông ra, nhìn Triển Chiêu, chậm rãi mở miệng: “Người là Triển Chiêu?” Thấy Triển Chiêu gật đầu, lại lên tiếng, “Chúng ta tìm không phải người, xin tránh ra.”

“Ồ? Vậy người các người muốn tìm là ai đây?” Triển Chiêu tiếp tục lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Nam hiệp thứ lỗi, bọn ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc thôi.” Thủ lĩnh đám hắc y nhân trả lời, “Mạng của Đường Nhật Minh, hôm nay nhất định phải để lại.”

“Huynh đệ của ta, chẳng lẽ lại đắc tội gì đến các vị hay sao?” Hỏi là hỏi ngược lại, nhưng trên người Triển Chiêu rõ ràng đã xuất hiện sát khí. Một tay cầm Cự Khuyết, một tay kia đã đặt lên Hoạ Ảnh bên hông.

“Hắn đắc tội chính là chủ nhân nhà ta!” Hắc y nhân kia trả lời.

“Vì sao lại đắc tội, hắn vẫn chưa đắc tội bất luận người nào!” Triển Chiêu vẫn kiên nhẫn hỏi lại, nhưng sát khí ngoài mặt đã mơ hồ xuất hiện thêm lãnh ý mạnh hơn, khiến hắc y nhân kia cũng cảm giác được từng cơn ớn lạnh.

“Chuyện này Triển Nam hiệp không cần phải biết!” Thủ lĩnh kia vừa nói xong, liền dẫn đầu tấn công Bạch Ngọc Đường vẫn một mực đứng yên không hề mở miệng.

Triển Chiêu dùng Cự Khuyết đỡ, chặn lại thế công của người nọ, xoay mặt nhắm ngay Bạch Ngọc Đường đang chuẩn bị rút kiếm từ bên hông mình mà gầm lên: “Người không được động thủ!” Sau đó nhân lúc Bạch Ngọc Đường còn đang sửng sốt, rút Hoạ Ảnh bên hông ra, nhào lên tấn công đám người áo đen.

Tất cả những công kích đối với Bạch Ngọc Đường, đều bị song kiếm nhất nhất ngăn lại. Mà kiếm pháp Triển Chiêu sử dụng lại hoàn toàn không phải loại kiếm pháp lưu tình người giang hồ đều biết, sự trầm ổn ngày xưa đã đổi, thay vào đó là kiếm kiếm đều vô cùng sắc bén. Sát khí nồng đậm phát ra theo kiếm chiêu. Những kẻ áo đen kia hiển nhiên không ngờ rằng Triển Chiêu lại có một mặt như vậy, bị đánh cho trở tay không kịp, cộng thêm công lực chênh lệch, không bao lâu sau đã có sáu tên áo đen chết dưới song kiếm.

Thủ lĩnh hắc y nhân thấy Triển Chiêu khó dây dưa, không khỏi hơi kinh ngạc. Nhưng giữa lúc hắn còn đang ngạc nhiên, huynh đệ hắn đã chết trong tay Triển Chiêu, bèn hét lên một tiếng, kêu người chuẩn bị rút lui. Triển Chiêu thấy mấy tên kia muốn chạy trốn, thân ảnh nhoáng một cái, kiếm chiêu hai tay càng nhanh hơn, miễn cưỡng ngăn lại sáu người đầy rẫy vết thương kia, ai y cũng không có ý định bỏ qua. Những kẻ còn sót lại, kể cả tên đầu lĩnh, dồn dập bị thương dưới kiếm của Triển Chiêu. Từng người từng người một

ngã xuống, máu nhuộm đỏ mặt đất. Mới đây người còn sống sờ sờ, đảo mắt đã không còn khí tức, nằm lẳng trên mặt đất. Cuối cùng chỉ còn sót lại một tên, Triển Chiêu đột nhiên dừng kiếm, chỉ chế trụ kẻ đó: “Nói, tại sao muốn giết Đường Nhật Minh!”

Tên kia vốn định thà chết cũng không chịu khuất phục, nhưng khi nhìn sang bên cạnh mình, thấy bộ dạng thê thảm của thủ lĩnh đại phóng quyết từ kia, không khỏi sinh ra sợ hãi. Trên người tên thủ lĩnh đã không còn chỗ nào nguyên vẹn, xương sườn gãy xóc ra bên ngoài, trong mấy người, gã nói nhiều nhất, nhưng cũng là kẻ chết thảm nhất. Ngay cả những kẻ đã quen thấy máu người, cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu. Triển Chiêu trước mắt đây, căn bản không phải Nam hiệp ôn hòa trước kia, mà là Tu La đoạt mạng đến từ địa ngục. “Bởi vì, chủ nhân nhà ta muốn Nam hiệp người, mà Đường Nhật Minh lại ba lần bốn lượt...” Lời còn chưa dứt, liền bị Triển Chiêu một kiếm xuyên qua cổ họng, không thể nói thêm tiếng nào nữa. Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, Triển Chiêu chậm rãi rút kiếm ra, nhìn thi thể phơi đầy mặt đất, đột nhiên có chút bất an. Xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn luôn ở bên cạnh, chần chờ, không dám bước lại.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi tới trước mặt Triển Chiêu, cầm lấy kiếm trong tay y, đem Hoạ Ảnh cắm vào vỏ bên hông Triển Chiêu, lại tra Cự Khuyết vào vỏ kiếm mới nhặt lên. Sau đó kiên định kéo người vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Triển Chiêu: “Không sao đâu, Miêu Nhi!”

Bất an của Triển Chiêu trong nháy mắt liền tan biến, chỉ cần Bạch Ngọc Đường nói không sao, y sẽ không còn lý do gì mà sợ hãi nữa. Vùi trong ngực Bạch Ngọc Đường, y cảm thấy có chút mệt mỏi, liền khép chặt hai mắt lại.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vỗ về lưng Triển Chiêu, cảm nhận được nhịp thở đều đặn của Triển Chiêu, biết người trong ngực mình đã ngủ. Sát khí lạnh khốc trong mắt dần nồng đượm, bất cứ kẻ nào dám tổn thương đến Miêu Nhi thì đừng hòng trốn thoát, hắn sẽ nhớ kỹ từng tên một, đến lúc đó cùng tính một lượt. Hơn nữa, không chỉ là tính sổ không thôi, hắn còn phải khiến những kẻ đó phải trả cái giá còn cao hơn bọn chúng đã bỏ ra.

## 16. Chương 16

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Sau chuyện chiều hôm đó, Triển Chiêu ngủ rất say, Bạch Ngọc Đường biết y mệt mỏi, vì vậy liền bế y đến một bờ sông nhỏ gần đó, ngồi xuống đất, để Triển Chiêu thoải mái ngủ trong lòng mình. Đợi đến khi Triển Chiêu tỉnh lại, đã là lúc mặt trời lặn. Đối với việc mình vùi trong ngực Bạch Ngọc Đường mà ngủ suốt một buổi chiều, y có chút xấu hổ.

“Miêu Nhi, cũng đâu phải lần đầu ngươi ngủ trong lòng ta mà,” Bạch Ngọc Đường mở miệng trêu chọc, “Không phải ngươi đang xấu hổ đấy chứ?” Hắn chính là không muốn thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt Triển Chiêu, Miêu Nhi của hắn, hắn đương nhiên muốn y phải thật vui vẻ mà đón nhận sự quan tâm chăm sóc của mình. Mà hắn, chỉ cần lúc nào cũng có thể yêu thương cưng chiều con mèo này là đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Triển Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường một cái, không nói gì, cái con chuột này, căn bản không cần phải cảm thấy áy náy với hắn! Liếc mắt thấy dấu máu trên tay mình, mới nhớ ra mình xuất thủ xong chưa kịp lau rửa đã ngủ thiếp đi mất rồi. Không khỏi liếc ngực áo Bạch Ngọc Đường một cái. Cũng may y phục là màu đen, không nhìn ra thứ gì. Liền tự mình chạy ra bờ sông rửa tay. Rửa xong, Triển Chiêu ra sức vẩy nước, nhưng tay vẫn ướt như cũ, Bạch Ngọc Đường thấy vậy bèn đi đến, cầm lấy tay Triển Chiêu, dùng một chiếc khăn tay màu trắng mà lau thật cẩn thận. Triển Chiêu nhìn chiếc khăn kia chậm rãi lau khô tay mình, bỗng dưng hơi đỏ mặt. Cuối cùng tay cũng được lau khô, Bạch Ngọc Đường cất khăn vào ngực áo, kéo tay Triển Chiêu đi về: “Về ăn cơm tối thôi!”

“Ta muốn ăn bánh trôi lần trước ngươi làm!” Triển Chiêu mở miệng vờ vĩnh, “Với cả mấy món bạn sáng nữa!”

“Được!” Bạch Ngọc Đường hiển nhiên rất vui vẻ. Đối với hắn mà nói, chuyện của Triển Chiêu ấy mà, so với cái gì cũng quan trọng hơn cả. Vừa đi hắn vừa suy nghĩ xem phải chuẩn bị những nguyên liệu gì để nấu đồ. Bàn tay nắm lấy tay Triển Chiêu, từ đầu đến cuối đều chẳng hề rời ra.

Trở lại công quán, trời đã tối đen. Vì hai người cố ý đi tránh khỏi chỗ tử thi đầy đất kia, cho nên mới đi đường vòng xa hơn một chút. Mới vừa về đến cửa viện, liền thấy Đinh Nguyệt Hoa nôn nóng đi tới đi lui. Nghe có tiếng bước chân, nàng liền nhìn lập tức nhìn về phía phát ra tiếng động. Thấy hai người bình an không mất một sợi tóc nào, hiển nhiên có chút松了口气. Về mặt tự nhiên vô cùng dễ thấy, hơn nữa còn hàm chứa từng tia từng tia giận dữ. Chỉ là hai người đã đi tới trước mặt mình, vì vậy nàng liền cố rặn ra một nụ cười: “Triển đại ca, các huynh đã về! Nguyệt Hoa thấy Triển đại ca, Đường đại ca đi cả chiều không về, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì chứ!”

“Chúng ta tất nhiên là không sao, có điều, Đinh Tam tiểu thư, Đường mẫu cùng tiểu thư hình như vẫn chưa thân quen lắm,” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng mở miệng, “Hai chữ đại ca này, Đường mẫu tự thấy không nhận nổi.” Đối với Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ có hảo cảm. Sau khi gặp chuyện không may thì càng thêm hận nàng tới tận xương tận tủy. Vì vậy, lời nói ra từ trước đến giờ đều cực kỳ lạnh lùng, lạnh tới mức như nghiền ra được thành băng.

Giận dữ trong mắt Đinh Nguyệt Hoa gần như không che giấu nổi, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ oan ức: “Triển đại ca, Nguyệt Hoa chỉ lo lắng cho các huynh thôi...”

“Hảo ý của Đinh cô nương, Triển mẫu chân thành ghi nhận! Nhưng sắc trời đã tối, Triển mẫu hơi mệt,” Triển Chiêu thờ ơ mở miệng, trên mặt không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, “Đinh cô nương hẳn là cũng mệt rồi, Triển mẫu không tiễn...” Hạ lệnh đuổi khách không nề mặt chút nào. Hiện giờ Triển Chiêu chỉ muốn trở lại phòng của mình, sau đó tắm rửa sạch sẽ, chờ Bạch Ngọc Đường mang cơm tối tới. Vả lại, y cũng không muốn nguy trang thêm nữa, tiếp tục để y đối mặt với nữ nhân giả tạo này, y không cách nào đảm bảo liệu có thể khống chế được tâm tình của chính mình hay không. Hơn nữa, chuyện xảy ra buổi chiều, rất hiển nhiên là có dính dáng tới Đinh Nguyệt Hoa. Chuyện bọn họ xuất môn mặc dù không phải là chuyện bí mật gì, nhưng chân chính biết thời gian bọn họ ra ngoài, hơn nữa còn có thời gian sai người đi giết Bạch Ngọc Đường, chỉ có Đinh Nguyệt Hoa mà thôi.

Đinh Nguyệt Hoa chỉ cho là Triển Chiêu mệt mỏi nên mới nói như vậy. Vì muốn tỏ ra là mình ôn nhu sẵn sàng, nàng mở miệng chào: “Vậy Nguyệt Hoa cáo từ trước! Triển Đại ca chú ý thân thể, không nên vì vụ án mà làm thương thân mình.” Sau khi thấy Triển Chiêu hơi mất kiên nhẫn mà ra hiệu, liền ly khai.

Triển Chiêu nhìn nàng rời đi, có chút ngẩn người. Bạch Ngọc Đường thấy vậy bèn kéo người vào phòng, trước gọi hạ nhân nấu nước nóng. Sau đó, an trí Triển Chiêu ngồi xuống giường: “Miêu Nhi, không nên suy nghĩ nhiều! Nếu như ngươi nghĩ đến Đinh Nguyệt Hoa, ta không tha cho ngươi đâu!” Tự tiểu phi tiểu nhìn Triển Chiêu, nhưng đáy mắt lại là mơ hồ lo lắng.

“Ta không có!” Triển Chiêu phản bác, “Ta chỉ nghĩ, tại sao nàng phải có bằng được thứ nàng muốn. Ta không có bất kỳ một ám hiệu sai lầm nào với nàng, thậm chí ngay cả tiếp xúc cũng không có...” Triển Chiêu hơi than phiền, chân mày cũng bắt tri bắt giác nhíu lại.

Bạch Ngọc Đường đưa tay xoa mi gian đang nhú lại của Triển Chiêu: “Miêu Nhi, ngươi không cần nghĩ quá nhiều. Hơn nữa, ngươi là tốt nhất! Cho nên mới có kẻ muốn cướp ngươi từ trong tay ta. Vậy nên ta mới phải giữ ngươi thật chặt!”

Triển Chiêu vùi vào trong ngực Bạch Ngọc Đường, rầu rĩ “Ừ” một tiếng. Tâm tình vẫn có chút phiền muộn.

“Bây giờ ta đi làm cho ngươi một ít đồ ăn, còn ngươi, trước hết nghỉ ngơi một lúc. Đừng nghĩ quá nhiều, chỉ cần chúng ta vẫn ở bên nhau là tốt rồi!” Bạch Ngọc Đường vỗ về Triển Chiêu, sau đó nâng y dậy, nghiêm túc dặn dò. Thấy Triển Chiêu ngoan ngoãn gật đầu, hơn nữa còn vì lời của mình mà nở một nụ cười khe khẽ, mới yên tâm đứng dậy rời đi.

Bạch Ngọc Đường đi tới nhà bếp, bởi không phải lần đầu tiên nên đã quen cửa quen ngõ. Đường lúc hắn thầm nghĩ nên làm món gì cho Triển Chiêu thì một bóng người xuất hiện trước mặt hắn. Thấy người kia, Bạch Ngọc Đường lộ ra một nụ cười lạnh lùng: “Đinh Tam tiểu thư, trẻ như vậy rồi mà còn tìm Đường mẫu, không biết có chuyện gì?”

“Ta cảnh cáo ngươi, không được cản đường ta!” Đinh Nguyệt Hoa mặt mũi đằng đằng sát khí, “Bằng không...”

“Bằng không, cô định làm gì đây? Đinh Tam tiểu thư?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ, cô còn có sát chiêu gì hay sao?!”

“Đường Nhật Minh, ngươi đừng khinh người quá đáng!” Đinh Nguyệt Hoa phẫn hận, “Triển đại ca là của ta! Ngươi tránh xa huynh ấy ra một chút!”

“Đinh tiểu thư, bây giờ hình như Triển Chiêu tránh cô còn xa hơn kia!” Bạch Ngọc Đường lạnh nhạt đáp trả, “Hơn nữa, hình như là chính cô mặt dày mày dạn quần lấy Triển Chiêu a!” Không hề để ý lời mình nói mang đến bao nhiêu đả kích cho nữ tử đối diện. Bây giờ, đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, trọng yếu nhất chính là chuẩn bị cơm tối cho Triển Chiêu tới giờ vẫn chưa được ăn gì, chứ không phải ở đây dây dưa lãng nhăng với một nữ nhân đáng chết về một chuyện con con chẳng có tí quan trọng nào.

Đinh Nguyệt Hoa giận xanh cả mặt nhưng không cãi lại được. Bạch Ngọc Đường thấy mặt mũi nàng đầy oán khí, đáng vẻ không biết phải nói gì, trong lòng vô cùng hả dạ. Ai bảo người quấy rầy ta chuẩn bị cơm tối cho Miêu Nhi chứ, đáng đời ngươi! Trong lòng nghĩ, chân cũng bước lướt qua Đinh Nguyệt Hoa, đi thẳng tới nhà bếp.

Đinh Nguyệt Hoa nhìn Bạch Ngọc Đường đã đi xa, hung hăng đâm một quyền vào lan can bên cạnh, cơ hồ cần nát cả hàm răng. “Đường Nhật Minh!” Nàng thấp giọng oán hận.

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên nghe được tiếng gần nho nhỏ kia, chỉ là chẳng hề để tâm tới. Nếu như, kiếp nạn Trùng Tiêu hẳn cũng có thể vượt qua, vậy thì, thiên hạ này chẳng có gì có thể làm khó được hắn! Ai dám cản đường, hắn sẽ khiến tất cả những kẻ đó vạn kiếp bất phục, không góc đầu lên nổi! Một trận gió thổi tới, chiều gió vừa hay lại thổi về phía Đinh Nguyệt Hoa ở phía sau, Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, lấy một gói bột thuốc từ trong tay áo ra, phát nội kinh, bột phấn kia liền tản vào trong không khí. Lần này, Đinh Tam tiểu thư hẳn có thể hảo hảo an phận mấy ngày rồi.

## 17. Chương 17

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Mấy ngày tiếp đó, Đinh Nguyệt Hoa quả đúng là không hề ra ngoài gặp người khác thật, nghe nói là bị mắc phải một căn bệnh lạ, nổi đầy mẩn đỏ khắp người, hơn nữa cứ hề gặp gió là lại vừa đau vừa ngứa. Mà đáng sợ nhất chính là, ngay cả trên mặt cũng bị nổi mẩn, đối với một cô gái mà nói, đặc biệt là Đinh Nguyệt Hoa được người giang hồ xưng là đệ nhất mỹ nhân “Nguyệt tiên tử”, bắt nàng phải mang một gương mặt vừa đỏ vừa sưng như cái mông khỉ mà đi ra ngoài, e là so với muốn mạng của nàng còn đáng sợ hơn. Đinh Nguyệt Hoa hận đến nghiến răng. Đường nhiên nàng biết rõ thăm cảnh lúc này của mình khó mà tránh khỏi có dính dáng đến Đường Nhật Minh. Nhưng, thứ nhất là không có chứng cứ, thứ hai, nàng cũng không dám vác cái bộ mặt tôn vinh này mà ra ngoài gặp người, cho nên cũng chỉ có thể thầm oán hận trong lòng.

Trái lại, mấy ngày không phải gặp Đinh Nguyệt Hoa, tâm tình Triển Chiêu rất tốt. Bạch Ngọc Đường thấy tâm tình Triển Chiêu tốt, dĩ nhiên là cao hứng. Thế nên ngày nào hắn cũng kéo Triển Chiêu ra ngoài, mặc dù ngày nào ra ngoài cũng có mấy kẻ âm thầm theo dõi họ, nhưng một chút cũng không làm trở ngại được hành động của hai người.

Thường thì trước đó một khắc, mấy kẻ đó rõ ràng còn thấy hai người đang ở trước mặt mình, nhưng chỉ một khắc sau đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng hai người đâu. Khiến mấy kẻ đó mặt phờ thì thôi, về nhà còn bị chủ nhân mình mắng là “phế vật vô dụng.”

Thỉnh thoảng, bị ép quá đáng, mấy kẻ kia còn bị dẫn dụ tới một chốn không người, sau đó bị hai người đánh thành đầu heo, rồi không chừng còn bị đánh phải bệnh lạ. Khiến những kẻ kế nhiệm phụ trách theo dõi hai

người không khỏi cảm khái ngàn vạn lần, theo dõi không dễ, mà theo dõi hai người Triển Chiêu thì lại càng đáng sợ đến kinh hồn.

Cứ như thế mấy ngày có thể xem như là bình thản trôi qua. Hôm nay, hai người Triển Chiêu trở lại công quán, chỉ thấy Đinh Nguyệt Hoa đã lâu không gặp lại xuất hiện trước mặt hai người. Triển Chiêu vừa thấy nàng là lại đau đầu. Bây giờ y đối với người trước mắt này, không chỉ có hận, mà còn có rất nhiều bất đắc dĩ. Vừa trông thấy nàng là phiền lòng không sao chịu được. Y không biết những danh môn khuê tú khác thì như thế nào, chỉ biết người trước mắt này, vô cùng đáng ghét.

Mà Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không vui, sớm dậy sát tâm. Nếu không phải còn phải giữ lại nàng để tra rõ chân tướng, hơn nữa chết một Đinh Nguyệt Hoa sẽ sinh ra quá nhiều chuyện không cần thiết, thì hẳn đã sớm làm thịt nữ nhân đáng ghét này rồi.

“Triển đại ca, hôm nay nhóm Lô đại ca đã đến rồi đó!” Đinh Nguyệt Hoa vẫn vui vẻ mở miệng, “Vì hai người và Hàn Nhị ca không có ở đây, cho nên Nguyệt Hoa đã tự làm chủ, dẫn mấy người đại tẩu đến viện tử Triển đại ca đang ở...”

Được, được lắm! Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi thăm hận không thôi. Minh sao lại quên được, được hiệu kia nhiều nhất cũng chỉ năm ngày mà thôi. Đến ngày thứ sáu, tức là hôm nay, bệnh lạ của Đinh Tam tiểu thư tất nhiên sẽ không thuốc mà khỏi! Bạch Ngọc Đường có chút tự trách, sớm biết, đã cho nàng ta nhiều hơn chút nữa!

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, mặc dù biểu lộ trên gương mặt của Đường Nhật Minh vẫn có vẻ như không hề thay đổi, nhưng y lại có thể đọc được không ít tâm tình từ trong đôi mắt kia —— có ảo não, có hối hận, nhiều hơn cả là, dường như còn có chút ghen tuông. “Đa tạ Đinh cô nương, Triển mỗ còn phải đến chào đại tẩu trước! Cô nương xin cứ tự nhiên!” Triển Chiêu cười cười nói với Đinh Nguyệt Hoa, sau đó quay lại nói với Bạch Ngọc Đường, “Đường huynh hử cũng muốn đến gặp lệnh sư tỷ chứ? Không bằng cùng đi?” Sau đó chẳng thèm quan tâm đến Đinh Nguyệt Hoa, cứ thế hướng thẳng viện tử của mình mà đi, Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng đuổi theo.

Chỉ là, ghen tuông trong mắt Bạch ngọc Đường càng đậm thêm —— Mèo thối, còn cười với nữ nhân kia! Triển Chiêu thì lại buồn cười nhìn Bạch Ngọc Đường, y đối với Đinh Nguyệt Hoa kia vĩnh viễn chỉ là người lạ không hơn không kém, lần này tất nhiên cũng không ngoại lệ. Bạch Ngọc Đường vốn ghét hành động của Đinh Nguyệt Hoa, lại thêm nụ cười hờ hững của Triển Chiêu. Đây thì tốt rồi, bình dấm chua nháy mắt liền bị hắt tung.

Có điều, Triển Chiêu không bao giờ thừa nhận mình thật ra cũng có phần mang tâm tình xem chuyện vui. Mặc dù, y rất dễ tâm chuyện trước đây Bạch Ngọc Đường giấu giếm hành động của mình, nhưng tuyệt đối không có ý định trả thù.

Bạch Ngọc Đường nhìn đôi mắt Triển Chiêu loé ra vẻ đắc ý khi trò đùa thành công, không khỏi có chút buồn bực. Ai nói Nam hiệp lòng dạ rộng rãi, còn không phải là rất hẹp hòi hay sao?

Đến viện tử, đám người Tưởng Bình đã sớm chờ sẵn trong sân. Thấy hai người trở về, Tưởng Bình hơi lạnh lùng mở miệng: “Ta nói, Đường huynh đệ! Sao ngươi lại không xem chừng Triển huynh đệ của ta như thế?! Đến Tương Dương để làm chuyện đứng đắn, thế nào lại để huynh đệ của ta có thêm một nữ chủ nhân vậy?!” Câu hỏi không sai, nhưng về mĩ mai trong đó, không cần nói cũng biết. Hơn nữa, ngữ điệu cố ý giấu cợt đó, người nghe được, rất hiển nhiên không chỉ có một, mà còn cả Đinh Nguyệt Hoa vẫn chưa từ bỏ ý định vẫn đứng bên ngoài nghe lén nữa.

Đinh Nguyệt Hoa nghe thấy ngữ điệu rõ ràng đang mỉa mình, siết chặt nắm đấm —— Tưởng Bình, Đường Nhật Minh, và cả tất cả những kẻ cản đường ta, ta sẽ khiến các ngươi không được chết tử tế! Ngay sau đó liền xoay người bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường thì lại càng thêm buồn bực, liếc mắt sang Triển Chiêu nhìn như không cảm xúc đứng bên cạnh, trên thực tế là đang nhin cười vô cùng cực khổ, dùng ánh mắt ra hiệu —— Miêu Nhi, ngươi cứ chờ đó cho ta!

Triển Chiêu còn lâu mới sợ cảnh cáo của Bạch Ngọc Đường, dù sao thì cuối cùng hẳn cùng nhường mình. Nhất nhất bái kiến từng người Lô đại tẩu.

Vì Bạch Ngọc Đường đã sớm thông báo với Tưởng Bình việc Triển Chiêu đã nhận ra mình, bởi vậy trong những người ở đây, chỉ có mình Lô Phương không biết chân tướng là thấy lời của Tưởng Bình có chút khó hiểu. Về phần Hàn Chương, không biết vì sao từ sau khi đến Tương Dương vẫn luôn luôn thần thần bí bí, người khác hỏi hần, hần cũng chỉ nói là có chuyện cần làm. Còn đi đâu, làm gì, cũng chỉ có mấy người Triển Chiêu biết.

“Sư tỷ! Sư tỷ phụ! Tưởng Tứ ca!” Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi chào hỏi. Tứ ca của hần, đương nhiên biết huynh ấy một ngày mà không lời mình ra nhạo báng là nhịn không nổi. Xa nhau lâu như vậy, bị nhạo báng cũng là chuyện bình thường, đáng giận nhất là mấy người rảnh rỗi ở một bên xem chuyện vui.

“Được rồi, không có chuyện gì thì đi nghỉ ngơi đi!” Lô phu nhân cười trộm đủ rồi mới hắng giọng, bày ra một bộ nghiêm túc, mở miệng. Nói xong liền kéo tướng công nhà mình đi nghỉ ngơi. Thuận tiện cũng suy nghĩ xem có nên đem chân tướng nói với tướng công của mình hay không. Nên biết rằng, nơi này không phải Hãm Không đảo, không cho Lô Phương biết sự thật, khả năng cũng sẽ rất phiền toái.

Tưởng Bình nhìn Bạch Ngọc Đường lời Triển Chiêu chuẩn bị đi tính sổ, lại lạnh lùng ném tiếp một câu: “Đường huynh đệ, đêm còn dài, cứ từ từ, người phải biết kiềm chế chút nha!” Nói xong thì vội vàng chuồn mất. Đùa hã, bị tóm được là không biết bị xử thành cái dạng gì luôn. Trở về phòng, đóng cửa, động tác cực kì nhanh gọn lẹ.

Bạch Ngọc Đường tức gần chết, Triển Chiêu đứng bên thấy Bạch Ngọc Đường sắp sửa phát nổ, không khỏi rụt cổ một cái, thận trọng lui lại một bước, đang định bước tiếp bước thứ hai thì bị túm cổ lại.

“Miêu Nhi, người định đi đâu thế?” Bạch Ngọc Đường mở miệng cực kỳ dịu dàng. Mặc dù vẫn là thanh âm của Đường Nhật Minh, nhưng trong thanh âm kia lại chứa đựng sự nguy hiểm quen thuộc, càng khiến Triển Chiêu ra sức rụt cổ lại. Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt tội nghiệp của Triển Chiêu, đành phải buông y ra, kéo lấy tay y: “Đi, trở về phòng!”

Về đến phòng, ấn Triển Chiêu ngồi xuống mép giường, còn mình thì đứng trước mặt y. Thấy Triển Chiêu căng thẳng, không khỏi buồn cười nheo nheo mũi y: “Được rồi, ta không có tức giận! Người căng thẳng cái gì?”

“Người thật sự không giận ta?” Triển Chiêu lí nhí hỏi, ôm chặt eo Bạch Ngọc Đường. Sau khi gặp lại Bạch Ngọc Đường, y luôn rất bất an, chỉ sợ Bạch Ngọc Đường lại xảy ra chuyện gì, vì vậy nên ngày nào cũng muốn hần ở bên cạnh mình mới có thể ngủ ngon. Vùi mặt vào ngực Bạch Ngọc Đường, không muốn bất an của mình bị hần nhận ra.

“Miêu Nhi, rốt cuộc người làm sao?” Bạch Ngọc Đường nâng gương mặt Triển Chiêu lên, nhìn ánh mắt bất an của y, “Người bất an cái gì?”

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu vẫn ôm chặt lấy hông Bạch Ngọc Đường, lại vùi mặt vào lồng ngực hần, “Ta hơi sợ!”

Bạch Ngọc Đường không nhìn vào mặt Triển Chiêu nữa mà ôm lấy y, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc y: “Người sợ cái gì?”

“Ta sợ, một ngày nào đó lại không được gặp người nữa, ta phải làm sao?” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Hôm đó, lúc sát thủ đến giết người, ta thật sự rất sợ bọn chúng lại khiến người bị thương!”

“Vậy thì sao?” Bạch Ngọc Đường ôn nhu dỗ dành, “Miêu Nhi, người chỉ cần nhớ kỹ, ai dám tổn thương người, Bạch Ngọc Đường ta sẽ khiến kẻ đó phải trả giá thật lớn!” Nói, sát khí lạnh khốc bắt đầu tràn ngập trong mắt.

“Ừ!” Triển Chiêu đáp lại, “Ta cũng nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt, không để bất luận là kẻ nào làm tổn thương người!”

“Cho nên, không cần sợ nữa!” Bạch Ngọc Đường tiếp tục xoa đầu Triển Chiêu, “Ta sẽ ở bên cạnh người, bảo vệ người. Nếu có vạn nhất, hoàng tuyền bích lạc, chúng ta cùng nhau đi, cũng chẳng hề gì.”

Triển Chiêu không nói nữa, lẳng lặng nhắm mắt lại. Chỉ cần ở bên nhau là tốt rồi! Hai người lặng lẽ ôm ấp nhau, hưởng thụ hương vị ấm áp hạnh phúc giữa hai người.

## 18. Chương 18

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Mấy ngày tiếp theo cũng không có chuyện gì lớn. Chỉ đơn giản là có mấy tên thích khách mò tới ám sát Khâm sai đại nhân, sau đó dưới sự trợ giúp của mấy người được gọi là hiệp khách, đánh cho bọn chúng thành đầu heo xong thì ném vào đại lao; nếu không thì cũng là mấy tên thích khách đó thà chết cũng không chịu khuất phục, tự sát bằng độc được.

Trái lại Hàn Chương vừa chân ướt chân ráo tới đã lặn mất tăm không thấy bóng dáng đâu, mấy ngày nay lại rất thường xuyên xuất hiện trước mặt mọi người. Đã vậy còn luôn lấy một loại ánh mắt làm Bạch Ngọc Đường sợ hãi mà nhìn hắn. Khiến cho Bạch Ngọc Đường luôn cảm thấy rất quái dị, nhưng lại không nói được rốt cuộc thì quái dị ở chỗ nào. Càng kinh khủng hơn chính là, ngay cả Lô Phương cũng thỉnh thoảng dùng một loại ánh mắt quỷ dị mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Hôm ấy, Bạch Ngọc Đường vừa mới chuẩn bị xuất môn thì bị Hàn Chương lôi xềnh xệch vào phòng của hắn. Vừa vào phòng, Bạch Ngọc Đường liền có chút hối hận. Nhưng mà cửa đã bị chặn, ngay cả cửa sổ cũng không mở, khiến cho hắn muốn trốn cũng không có đường trốn. Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên có thể động thủ với Hàn Chương, hơn nữa Hàn Chương nhất định là không ngăn nổi hắn, nhưng dù sao cũng là Nhị ca của mình, kiểu gì cũng không thể động thủ.

“Ta nói này, Đường huynh đệ!” Ba chữ sau, Hàn Chương đặc biệt nhấn mạnh, “Có thể phiền người, gỡ cái bộ mặt đó ra, để ta và Đại ca nhìn một chút có được không hả?”

Lô Phương cũng đang đứng một bên tựa tiểu phi tiểu nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ là không lên tiếng. Hàn Chương thừa dịp Bạch Ngọc Đường ngăn người, duỗi tay một cái, tính đem mặt nạ trên mặt hắn lột xuống. Bạch Ngọc Đường theo bản năng lách người đi, tránh khỏi tay Hàn Chương. Bạch Ngọc Đường biết, Nhị ca cùng Đại ca của mình tám phần là đã biết rõ chân tướng rồi.

“Đại ca, Nhị ca, các huynh, biết rồi sao!” Bạch Ngọc Đường lúng túng mở miệng.

“Đúng vậy!” Hàn Chương lạnh lùng lên tiếng, “Đệ quả đúng là giỏi lừa gạt mà!”

“A a... cái này, Nhị ca, đệ đây không phải là bắt đắc dĩ sao?” Bạch Ngọc Đường biện giải cho mình.

“Được rồi, ta không quan tâm đến mấy thứ vớ vẩn ấy! Đệ chỉ cần tháo cái bộ mặt giả kia xuống cho ta và Đại ca coi chút là được rồi!” Hàn Chương mới mặc kệ những thứ khác, khó khăn lắm mới biết Ngũ đệ mình bình an, đương nhiên là rất cao hứng. Quan trọng hơn chính là, lão Tứ nói, Bạch Ngọc Đường vận bạch y là phong lưu thiên hạ không sai, nhưng mặc hắc y vào so với trước còn phong lưu thiên hạ hơn nhiều. Hắn đã sớm tò mò ngựa ngáy trong lòng, mãi tới hôm nay tất cả những nhân vật khả nghi mới đi ra ngoài hết, Triển Chiêu cũng có chuyện xuất môn một mình, tất nhiên là hắn không thể bỏ qua cho Bạch Ngọc Đường rồi.

“Có phải Tứ ca đã nói gì không?” Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Hắn vẫn cảm thấy kì quái, sao con chuột nước kia lần này lại dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, thì ra vẫn còn giấu hậu chiêu ở đây. Thấy vẻ mặt Đại ca cùng Nhị ca mình phong phú không giống nhau, hắn càng thêm khẳng định.

Hàn Chương thấy Bạch Ngọc Đường không có bất kỳ hành động nào cho thấy sẽ tháo mặt nạ xuống, ngược lại mặt còn trông như đang giận đến nghiến răng, không khỏi âm thầm cầu nguyện cho Trương Bình —— Lão Tứ à, không phải là Nhị ca không giúp đệ, mà thực sự là lão Ngũ quá tinh. Nhưng mà, đều nói tò mò hại chết mèo, nếu không để Hàn Chương thoả mãn lòng hiếu kì của mình, hắn thật sự có thể đi cắn chết mấy con mèo trước rồi! Vì vậy, hắn phi thân lên trước, nhất định phải lột cho được cái mặt giả kia của Bạch Ngọc Đường xuống. Bạch Ngọc Đường vội vàng tránh về sau, nhưng Lô Phương phía sau cũng đột nhiên làm khó dễ hắn, xông lên tấn công. Thế là ba người bắt đầu đánh nhau ầm ĩ trong phòng.

Dù sao cũng là huynh đệ trong nhà, Bạch Ngọc Đường không thể nào nặng tay, chính vì ý niệm này khiến hắn khắp nơi bị kiềm chế. Hơn nữa dù sao căn phòng cũng nhỏ, Bạch Ngọc Đường ngay cả khinh công cũng



không sao thi triển nổi cho tốt, chứ nói chi là muốn chạy trốn.

Lúc này, Triển Chiêu từ bên ngoài trở về. Mới vừa tới cửa viện đã nghe thấy tiếng đánh nhau từ phòng Hàn Chương truyền tới, nghĩ hôm nay Bạch Ngọc Đường không ra ngoài cùng mình, vội đề khí phi đến trước cửa phòng Hàn Chương, đập cửa xông vào. Thấy Bạch Ngọc Đường tựa hồ đang bị người vây công, liền muốn xông lên giúp một tay. Ba người Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu về, vội vàng ngừng lại.

Triển Chiêu sau khi thấy rõ tình hình trong phòng, không khỏi có chút nghi hoặc: “Lô Đại ca, các người đây là...”

“Khụ khụ khụ... Chuyện này, bọn ta không có gì,” Lô Phương có chút ngượng ngùng trả lời, “Bọn ta, chẳng qua là luận bàn một chút với Ngũ đệ mà thôi!” Hắn thật sự là không tiện nói thật, chẳng phải nếu nói là mình tò mò thì sẽ rất tổn hại đến hình tượng Đại ca sao?

“Miêu Nhi, chúng ta không cần để ý đến họ!” Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo Triển Chiêu đi, bây giờ chính là cái thời cơ tốt nhất để chạy trốn!

“Ta nói, Triển Tiểu Miêu, đệ cũng từng chưa thấy Ngũ đệ mặc hắc y đúng không?” Hàn Chương đột nhiên mở miệng, “Nếu không, chúng ta cùng nhau nhìn chút đi?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc, không nói gì. Bạch Ngọc Đường có chút vui mừng, Miêu Nhi nhà mình làm sao có thể hư như vậy chứ? Đoạn kéo Triển Chiêu trở lại căn phòng cách vách của y, sau đó khép cửa phòng lại.

“Miêu Nhi, người sao vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu một mực trầm mặc không nói, có chút buồn bực.

“Ngọc Đường, nhắc tới, hình như người thật sự không có tháo mặt nạ ra a!” Triển Chiêu đột nhiên nói khẽ, “Ta cũng chưa từng thấy người mặc y phục màu sắc khác!”

Bạch Ngọc Đường nhất thời cảm thấy trời long đất lở —— Ông trời ơi! Miêu Nhi của hắn, tuyệt đối là bị làm hư rồi! Nhị ca, con chuột nước chết tiệt kia, ta tuyệt đối không tha cho các ngươi! “Miêu Nhi, vẫn là đừng xem được không?” Hắn thận trọng thương lượng, mặc dù Tứ ca từng bảo mình mặc hắc y trông rất đẹp, nhưng để hắn mang gương mặt của “Đường Nhật Minh” mặc vào thì không sao, chứ để hắn mang diện mạo thật sự mà xuất hiện trước mặt người khác, hắn lại vô cùng khó chịu. Nhưng mà, người trước mặt mình đây lại là Triển Chiêu, không phải người khác, hắn chỉ có thể thận trọng từng chút một, không dám thất lễ.

“Lẽ nào, người muốn cả đời chỉ mặc bạch y?” Triển Chiêu lườm hắn một cái, “Hay là, ta không có tư cách nhìn thấy người mặc những y phục màu sắc khác?” Mỗi lần Triển Chiêu nghĩ đến, Bạch Ngọc Đường vốn dĩ luôn một thân bạch y phơi phơi, vì mình mà không thể không đổi sang màu sắc khác, tâm tình sẽ chùng xuống. Mà vừa nghĩ đến, mình nhìn thấy hắn mặc hắc y chỉ có thể qua “Đường Nhật Minh” – một người hư ảo, tâm tình không khỏi lại càng xuống thấp.

Bạch Ngọc Đường thấy tâm tình Triển Chiêu rõ ràng trầm xuống, lòng đau vạn phần. Vốn dĩ hắn rất cưng chiều con mèo nhỏ này, hôm nay, thấy y như vậy chỉ có thể bất đắc dĩ gơ hai tay đầu hàng: “Miêu Nhi, ta tuyệt đối không có ý này! Ta cho người xem là được chứ gì?”

Thấy tâm tình Triển Chiêu lập tức tốt hẳn lên, Bạch Ngọc Đường không khỏi hoài nghi có phải con mèo này đang đặt bẫy mình không. Nhưng mà Triển Chiêu đã cười híp mắt chờ hắn lột mặt nạ xuống, lại hối hận không được. Không thể làm gì khác hơn là phải tháo gương mặt giả của mình xuống.

## 19. Chương 19

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Bạch Ngọc Đường chậm rãi tháo mặt nạ xuống, một gương mặt vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mặt Triển Chiêu. Gương mặt bởi gần hai tháng không tiếp xúc với ánh mặt trời mà có chút nhợt nhạt. Nhưng vẻ tuấn lãng thì vẫn y xưa. Bởi lẽ vận hắc y, cả người không còn cảm giác phi dương không gì câu thúc kia, mà trái lại thêm mấy phần trầm ổn cùng khí chất thần bí. So với Bạch Ngọc Đường mặc bạch y, hắc y Bạch Ngọc Đường toát ra vẻ trưởng thành mà mê hoặc, quả thật đúng như lời Tướng Bình nói, lại càng phong lưu thiên hạ hơn trước đây. Triển Chiêu nhìn người trước mắt, vừa trầm trồ, vừa không tự chủ được mà đau lòng.

Bạch Ngọc Đường nhìn thần sắc phức tạp của Triển Chiêu, biết y lại đang nghĩ vẩn vơ. “Được rồi, Miêu Nhi, người cũng đã nhìn rồi, bây giờ có phải nên để ta mang trở lại không?” Bạch Ngọc Đường cố ý tỏ vẻ đáng thương, “Ta cảm thấy không được tự nhiên!”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường làm bộ tội nghiệp, liền bật cười: “Bạch Ngũ gia bây giờ còn phong lưu thiên hạ hơn trước kia a!”

“Miêu Nhi,” Bạch Ngọc Đường sáp lại gần Triển Chiêu, cười nham nhở, “Sao ta lại nghe thấy mùi chua dâu đây nhỉ! Miêu Nhi, không phải người đang ăn dấm dấy chứ? Người yên tâm, trong lòng Ngũ gia, chỉ có một mình con mèo người thôi!”

Triển Chiêu thoát cái đỏ bừng mặt, lườm Bạch Ngọc Đường một cái: “Còn không mau mang lại đi! Không sợ người khác nhìn thấy sao!”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu giận, cũng không chọc y nữa, liền đeo mặt nạ lên. Trong thoáng chốc Triển Chiêu hơi ngáy ngẩn, nghĩ đến dưới lớp mặt nạ kia, gương mặt Bạch Ngọc Đường không có chút huyết sắc nào, không khỏi bắt đầu tự trách. Đang ngáy người, đột nhiên cảm nhận được một luồng ấm áp bao quanh mình, không khỏi ngẩng đầu lên, chạm mắt Bạch Ngọc Đường.

“Miêu Nhi! Ta không sao cả!” Bạch Ngọc Đường kiên định nhìn y, “Chờ mọi chuyện kết thúc, liền có thể bỏ cái mặt giả này đi, Đại tẩu nói, đến lúc đó, qua mấy ngày, sắc mặt sẽ tốt trở lại.”

“Thật sao?” Triển Chiêu ngờ vực nhìn hắc y, thấy Bạch Ngọc Đường gạt đầu mới yên tâm. Tựa vào lồng ngực Bạch Ngọc Đường, tâm trí mới chân chính thanh tỉnh lại. “Ngọc Đường, ta muốn về nhà!” Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy có chút mong chờ được trở về rừng đào tiểu trúc trên Hãm Không đảo, sau đó cùng Bạch Ngọc Đường uống rượu với nhau, hơn nữa, qua mấy tháng, đào kia cũng lớn, còn có thể thưởng thức vị đào tươi ngon.

“Được!” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, ánh mắt ngập tràn niềm vui. “Chờ diệt Tương Dương vương xong, chúng ta cùng nhau về nhà.” Ở Tương Dương, tinh thần Triển Chiêu luôn luôn căng thẳng mà không có cách nào thả lỏng, chính là ăn không ngon, ngủ không yên, luôn làm người ta cảm thấy quá mức tiêu tụy, khiến hắc y vô cùng lo lắng. Vì thế cho nên hắc y thường làm mấy món ăn lúc trước học được, dưỡng Miêu Nhi của mình, hy vọng Triển Chiêu không tiếp tục gầy thêm nữa.

“Miêu Nhi, hay là người nghỉ ngơi trước một chút đi, đến tối chúng ta còn phải đến Tương Dương phủ do thám nữa!” Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu nằm xuống, “Đợi lát nữa cơm tối, ta làm mấy món người thích, mang đến đây cho người.”

Triển Chiêu nghe lời nằm xuống, lo lắng của Ngọc Đường, y không phải là không biết. Vì vậy y chỉ có thể dùng phương thức của mình trấn an hắc y — không ngủ ngon, vậy thì cứ nghỉ ngơi nhiều; khẩu vị không tốt, cơm Ngọc Đường làm cho mình, đều ăn hết. Để Ngọc Đường, chỉ ít cũng không cần lo lắng.

Bạch Ngọc Đường đắp kín chăn cho Triển Chiêu, nhẹ nhàng hôn lên trán y một cái, sau đó, đứng dậy đi ra ngoài. Triển Chiêu nhắm hai mắt, trên mặt là một nụ cười thỏa mãn.

Hoàng hôn đến, Bạch Ngọc Đường đánh thức Triển Chiêu, sau đó trông chừng y ăn cơm mình nấu, thấy Triển Chiêu vừa tỉnh, tựa hồ có chút không muốn ăn, cũng không miễn cưỡng, đem đồ dọn đi. Chờ sau khi dạ tham trở lại, sẽ làm thêm chút gì cho y lót dạ.

Cơm nước xong, hai người đổi sang y phục dạ hành, dùng khăn che mặt lại, lặng lẽ đi ra ngoài từ phía hậu viện. Lần này, bọn họ bí mật hành động, biết chuyện cũng chỉ có mấy người Tướng Bình.

Đêm về khuya, hai người dưới sự che chở của bóng đêm, một đường thi triển khinh công đến Tương Dương vương phủ. Cẩn thận tránh những hộ vệ, hai người hướng tới đại sảnh đèn đuốc rùng rục, cẩn thận ẩn nấp. Hai người nhẹ nhàng đáp lên mái nhà đại sảnh. Vì khinh công hai người đều tuyệt cao, đáp xuống mái nhà, ngay cả nửa điểm tiếng thở cũng không có. Hai người ngưng khí, Triển Chiêu hát một mảnh ngói lên, Bạch Ngọc Đường đứng bên lập tức tiếp được, sau đó lập tức đập lại, chỉ để một khe hở đủ cho hai người tra xét tình huống bên trong.

Hai người nhìn vào phòng khách, chỉ thấy một nam tử đầu tóc hoa râu một thân cẩm bào hoa phục, đang đứng đưa lưng về phía hai người, mà bên trái lão nhân ấy, còn một nam tử trẻ tuổi hoa phục, nhưng so với cẩm y của lão nhân, tựa hồ kém không ít.

“Cô phụ, ngài xem chuyện này nên làm thế nào?” Hai người hình như đang bàn bạc chuyện gì đó, “Biểu muội đến nay vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, trái lại sát thủ phái đi đều chết từng nhóm.”

“Tuệ Nhi từ nhỏ đã như thế, không có được sẽ không từ thủ đoạn nào để đoạt lấy,” Lão nhân kia thần nhiên mở miệng, trong giọng nói có một vẻ uy nghiêm không giận tự uy, “Ta vừa ý điểm này của nó, mới đưa nó vào giang hồ, để hôm nay thành sự. Hiện giờ, một nửa giang hồ đều đã nằm trong tay Tuệ Nhi. Hôm nay, nó chẳng qua chỉ muốn một Triển Chiêu, cứ để nó tùy ý đi!”

Trên nóc nhà, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau —— Người tên Tuệ Nhi này, lẽ nào là người quen!

“Chỉ là, mặc dù Bạch Ngọc Đường kia đã chết bên trong Trùng Tiêu lâu, nhưng Triển Chiêu vẫn như cũ, trong mắt y không hề có biểu muội,” Người trẻ tuổi kia lo lắng nói, “Lúc trước, nếu không phải tình thế khẩn cấp, Bạch Ngọc Đường cũng không cứ thế mà trúng kế. Mà một Bạch Ngọc Đường thôi đã khiến Trùng Tiêu lâu cô phụ xây dựng sáu năm bị hủy, minh thư cũng tuyệt không còn...”

“Minh thư cái gì, cũng không trọng yếu, mấu chốt là người Tây Hạ có y theo minh thư mà làm hay không,” Lão nhân kia vẫn nhàn nhạt mở miệng, “Tây Hạ đã sớm thềm thuồng Đại Tổng, làm sao có thể cam lòng hưởng một cái lợi nhỏ, bọn chúng bắt quá chỉ muốn có cơ hội xuôi quân vào Đại Tổng thôi. Về phần chuyện của Tuệ Nhi, cứ để tự nó nghĩ biện pháp đi! Hoành Nhi, người đi nói với Tuệ Nhi, đừng lại đúng lúc! Có những người, dù cho có dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không thể chiếm được. Nếu không, sợ rằng chỉ càng có thêm nhiều người chết trong tay Triển Chiêu mà thôi.”

Người trẻ tuổi kia gật đầu, hành lễ rồi lui ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thấy cũng không còn gì có thể thám thính nữa, liền chuẩn bị rời đi. Chỉ là, vừa mới định men theo đường cũ lên về, chợt nghe thấy người trẻ tuổi kia cách đại sảnh không xa đột nhiên hô một tiếng: “Kẻ nào! Đi ra!”

Hai người cả kinh, có chút kinh ngạc trước công lực của người trẻ tuổi kia. Bọn họ chỉ lấy hơi hết sức nhẹ, cũng bị người nọ cảm giác được, xem ra là gặp phải một đối thủ ngang ngửa với hai người.

Người trẻ tuổi kia vừa kêu một tiếng, thủ vệ đã xông tới. Mười hắc y nhân xuất thủ, lập tức bao vây đại sảnh, ngay cả cung tiễn thủ cũng đã vào hàng ngũ đầu đẩy chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như vậy.

Hai người nhìn sắc trời, vì là cuối tháng, trên bầu trời chỉ thấy đầy sao, ánh trăng cong cong tỏa sáng nhàn nhạt. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đối phương đông người, hiển nhiên không thích hợp động thủ. Nhưng đối phương đã ép đến nước này, không động thủ cũng phải động. Hai người từ trên mái nhà đứng lên, xuất hiện trước mắt mọi người. Người trẻ tuổi kia có lẽ không muốn động thủ, liền hạ lệnh phóng tiễn. Trong chớp mắt, loạn tiễn cùng bay, đều hướng về phía mái nhà.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa linh xảo tránh loạn tiễn vừa dần dần bay ra xa. Hôm nay vốn là muốn thám thính tin tức, cộng thêm còn chưa biết đối phương có thể gây uy hiếp gì, hai người chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tình huống này, trở về từ từ thương nghị, người trẻ tuổi kia thấy vậy, đột nhiên lấy ra hai chiếc phi tiêu, phi tiêu không chỉ được làm từ một loại sắt, toàn thân đen nhánh, trong bóng đêm mang theo mười phần kinh lực, lao thẳng về phía Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Hai người trên mái nhà tựa hồ không hề hay biết ám khí đã tới gần. Bạch Ngọc Đường đột nhiên cản trước người Triển Chiêu, sau đó hai người liền biến mất giữa trời đêm.

Người trẻ tuổi lộ ra một nụ cười đắc ý: “Trên phi tiêu, có ‘Tam nhật đoạn trường’ của Thần Y cốc a, ha ha...”

## 20. Chương 20

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trở về công quán, lặng lẽ đi vào từ cửa sau. Cẩn thận tránh tất cả mọi người, từ hậu viện tiến vào sân. Vì để an toàn, hai người đến phòng của Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu đóng kỹ tất cả cửa nẻo, Bạch Ngọc Đường thấp nền. Triển Chiêu vừa xoay người, liền thấy Bạch Ngọc Đường gỡ tấm mặt giả xuống, sắc mặt vốn đã nhợt nhạt không hiểu vì sao lại càng trở nên trắng bệch, thậm chí còn toát ra cả một lớp mồ hôi.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu kinh hãi tới thất sắc, “Người làm sao vậy?” Trên đường trở về, y cũng cảm giác được có gì đó không đúng, không lý nào kẻ trẻ tuổi kia lại dễ dàng thả cho hai người chạy thoát như vậy. Lúc này thấy dáng vẻ Bạch Ngọc Đường, bất an từ đáy lòng y dậy lên.

“Không sao đâu, Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường gắng hết sức gượng ra một nụ cười, dường như còn cố ý vô tình che kín bụng trái cùng cánh tay trái của mình.

Triển Chiêu nhìn kỹ thân thể Bạch Ngọc Đường, hai chiếc phi tiêu đen nhánh ánh lên lam quang cứ như vậy xuất hiện trong mắt y, rất hiển nhiên, trên phi tiêu kia có kịch độc. “Như thế này mà gọi là không sao?” Triển Chiêu lạnh lùng mở miệng, “Vậy muốn như thế nào mới coi là có chuyện!”

“... Khụ...” Bạch Ngọc Đường ho ra một ngụm máu, Triển Chiêu vội vàng lấy tay lau đi máu tràn ra cho hắn, nhưng máu kia vẫn theo kẽ tay, chạm rãi ứa ra. Hai tay Triển Chiêu run rẩy, sắc mặt so với Bạch Ngọc Đường đang bị thương còn trắng hơn mấy phần. “Ngọc Đường, làm sao bây giờ?” Lòng Triển Chiêu đã hoảng loạn, trong giọng nói mang theo run rẩy không khống chế được, hoàn toàn không còn lạnh lùng như trước.

“Miêu Nhi, đừng hoảng hốt!” Bạch Ngọc Đường nén lại cơn đau nhức đang giày vò khắp người, an ủi Triển Chiêu, “Đại tẩu ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu. Người đi gọi đại tẩu đến trước, ta nghỉ ngơi một lát!”

“Vậy người ngồi xuống dựa vào giường một chút!” Triển Chiêu nâng Bạch Ngọc Đường dậy, muốn đỡ hắn đến bên giường.

Khắp người Bạch Ngọc Đường vừa đau vừa lạnh, miệng vết thương như có côn trùng gặm nhấm. Nhưng để Triển Chiêu an tâm, hắn cố dằn lại sự khổ sở, lết từng bước một đến mép giường. Triển Chiêu dìu Bạch Ngọc Đường, để hắn nằm xuống xong, giúp hắn mang lại mặt nạ phòng vạn nhất, sau đó đem chăn mềm đắp cho Bạch Ngọc Đường cả người đang phát run, cúi người xuống nói nhỏ: “Ngọc Đường, bây giờ ta sẽ đi tìm đại tẩu ngay, người cố chịu đựng một chút!”

Thần trí Bạch Ngọc Đường vốn đã không còn rõ ràng lắm, nghe thanh âm Triển Chiêu đang ghen ngào, hỏi phục mấy phần thanh minh. Không có khí lực đáp lại lời y, hắn chỉ có thể run rẩy gật đầu một cái, tỏ ý đã hiểu.

Triển Chiêu thấy vậy cũng không nhiều lời nữa, vội vã đi ra ngoài, đến trước cửa phòng Lô Phương, cũng không màng họ đã nghỉ ngơi hay chưa, cực lực gõ cửa.

Vợ chồng Lô Phương vốn vừa mới ngủ không lâu, nghe thấy tiếng gõ cửa, lập tức tỉnh ngủ. Lô Phương ra mở cửa phòng, thấy thần sắc triển Chiêu hốt hoảng, lập tức hỏi: “Triển huynh đệ, người làm sao vậy?”

“Lô đại ca, đại tẩu có ở đây không?” Triển Chiêu mặc dù vô cùng sốt ruột, nhưng cũng không tùy tiện xông vào phòng hai vợ chồng người ta.

Lô phu nhân ở trong phòng nghe thấy là tìm mình, liền biết ngay có chuyện không hay, vừa nhanh tay mặc y phục, vừa cất giọng trấn an: “Triển huynh đệ, đệ đừng vội, ta lập tức tới ngay!”

Đảo mắt, Lô phu nhân đã khoác xong áo đi ra. Triển Chiêu vừa thấy, cũng không có kỳ lễ tiết cái gì, vội kéo người đi. Trong nháy mắt đã trở về căn phòng của Bạch Ngọc Đường.

Vừa vào bên trong đã thấy, Bạch Ngọc Đường đã lâm vào hôn mê. Hơn nữa, tựa như ngay cả trong cơn mê man vẫn có thể cảm giác được cơn đau đớn kịch liệt, cả người mồ hôi đầm đìa, lớp vải vóc màu đen bị mồ hôi thấm ướt lại càng thêm đen đặc. Lô đại tẩu thấy vậy, vội vàng tiến lên, kéo cổ tay Bạch Ngọc Đường qua, cẩn thận bắt mạch. Một lúc lâu sau, buông cổ tay Bạch Ngọc Đường ra, có chút nghi hoặc mà nhìn Bạch Ngọc Đường, như thể có điều gì đó không thể hiểu được, ngay cả chân mày cũng bất giác nhíu lại.

“Đại tẩu, Ngọc Đường thế nào?” Triển Chiêu thấy Lô đại tẩu trầm mặc không nói, có chút lo lắng hỏi.

“Độc mà Ngũ đệ trúng phải là ‘Tam nhật đoạn trường’, độc dược này chỉ Thần Y cóc mới có.” Lô phu nhân nói, “Có điều, đệ cứ yên tâm, có đại tẩu ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Chỉ là, độc dược của Thần Y cóc không bao giờ truyền ra ngoài, làm thế nào mà Ngũ đệ lại trúng loại độc này đây?”

Triển Chiêu nghe xong lời Lô đại tẩu nói, thở phào nhẹ nhõm. Lô phu nhân vén chăn lên, dùng chủy thủ tuý thân rạch y phục ra, chỉ thấy hai chiếc phi tiêu đen nhánh, một cái cắm vào bụng bên trái, một cái khác ở cánh tay trái, bên mở hòm thuốc Lô Phương vừa mới đưa, đeo một đôi bao tay làm bằng tơ tằm vào, sau đó rút hai nhánh phi tiêu ra. Sau đó, bôi thuốc, băng bó, cuối cùng còn đút cho Bạch Ngọc Đường uống một viên đan dược.

“Đại tẩu, tẩu nói độc dược Thần Y cóc không truyền ra ngoài?” Triển Chiêu thấy Lô phu nhân đã rút phi tiêu ra, sau đó còn thuận tiện giải độc, đầu óc vốn đang hoảng loạn bắt được một chi tiết. Thấy Lô phu nhân gạt đầu, liền đem chuyện ở Tương Dương vương phủ sắp xếp lại, tỉ mỉ kể một lượt.

“Theo như lời Triển huynh đệ nói, kẻ kia hẳn không phải người Thần Y cóc.” Lô phu nhân sau khi nghe xong mở miệng, “Xem ra Thần Y cóc có khả năng gặp chuyện không may rồi, bằng không thì chính là bị trộm. ‘Tam nhật đoạn trường’ vốn là dùng cùng thuốc khác, nó có thể khắc chế một loại độc dược, nhưng thuốc này dùng một mình thì lại độc vô cùng, hơn nữa còn làm người ta đau đớn suốt ba ngày, sau đó đứt từng đoạn ruột mà chết...” Lô phu nhân chưa nói xong, đã cảm giác bên người dâng lên một luồng sát khí nồng đậm. Vừa đảo mắt nhìn, liền thấy vành mắt Triển Chiêu đỏ bừng, mặt đầy sát khí, hiển nhiên là điềm báo nhập ma. Thế rồi Triển Chiêu đột nhiên xoay người lao ra ngoài phòng.

“Đương gia, mau ngăn y lại!” Lô phu nhân vội vàng gọi Lô Phương vẫn luôn canh giữ bên ngoài. Lô Phương nghe tiếng, tiến lên một bước, muốn ngăn Triển Chiêu lại. Triển Chiêu cũng không quản người nào đang ngăn mình, một chưởng đã bổ tới.

“Tránh ra!” Triển Chiêu rống to lên. Thế công trên tay cũng không giảm, Lô Phương chỉ có thể chống đỡ. Thế nhưng Lô Phương vẫn ra sức ngăn chặn y lại, Triển Chiêu vì muốn bức người tránh ra, càng ép sát từng bước.

“Miêu Nhi!” Đột nhiên phía sau truyền tới một tiếng kêu khe khẽ. Triển Chiêu vừa nghe thấy, lập tức dừng thế tấn công, liền phi thân trở về. Bạch Ngọc Đường đã tỉnh, được Lô đại tẩu đỡ dậy, tựa vào đầu giường.

“Ngọc Đường, người thế nào rồi?” Triển Chiêu đi tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, hoảng sợ hỏi.

Lô Phương cùng Lô phu nhân lặng lẽ lui ra ngoài, dù sao thì nhất định Bạch Ngọc Đường cũng sẽ giữ được Triển Chiêu.

“Miêu Nhi, người muốn đi đâu?” Bạch Ngọc Đường cũng không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Ta... Ta muốn đến vương phủ!” Triển Chiêu nhỏ giọng kiên định trả lời.

“Không cho đi!” Bạch Ngọc Đường nghiêm nghị nói, vừa nói xong liền ho khan.

“Ta nhất định phải đi!” Triển Chiêu hiềm thấy ương ngạnh bốc đồng, kiên định trong đó, không cần nói cũng biết, nhưng một tay vẫn nhẹ nhàng thuận khí cho Bạch Ngọc Đường.

“Nếu người dám bước ra khỏi công quán một bước, ta liền lập tức tự vẫn!” Khẩu khí của Bạch Ngọc Đường càng thêm nghiêm nghị, hẳn không phải không hận kẻ ra ám chiêu với mình, chẳng qua là không thể để Triển Chiêu sa vào bẫy rập. Nếu như kẻ kia biết dùng “Tam nhật đoạn trường”, nhất định là cho rằng người sẽ quay lại tìm giải dược. Lúc này Triển Chiêu mà đi vương phủ, chỉ sợ khó mà toàn thân trở ra. “Người

nên biết, ta luôn nói được làm được!” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẻ mặt vẫn như cũ không có bao nhiêu thay đổi liền bồi thêm một câu như vậy.

“Được! Bây giờ ra không đi nữa!” Triển Chiêu mắt đỏ hoe đáp, “Chờ người khoẻ lại, chúng ta cùng nhau đi!” Thấy Bạch Ngọc Đường không phản đối, vì vậy ngồi xuống mép giường.

“Ngọc Đường, phi tiêu kia, có một cái là hướng tới ta, có phải không?” Triển Chiêu nhìn vào hai mắt đen như hắc diệu thạch của Bạch Ngọc Đường, thật lòng hỏi.

“Miêu Nhi, ta mệt quá!” Bạch Ngọc Đường né tránh, “Ta nghỉ ngơi một lát trước đã!”

Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường nằm xuống, cũng không kiên trì đòi đáp án, dù sao thì trong lòng mình hiểu là được rồi. Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, để y nằm xuống cạnh mình, sau đó ôm lấy y, không nói thêm dù chỉ nửa câu, liền nhắm mắt lại, tỏ ý muốn nghỉ ngơi. Triển Chiêu cười khổ lắc đầu, hóa ra mình là người không giữ lời hứa đến vậy sao? Nhưng y cũng không tránh khỏi cái ôm của Bạch Ngọc Đường, lần này, hai người đều đã thật sự mệt mỏi.

## 21. Chương 21

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Sáng sớm hôm sau, hai người thức dậy trong một tràng tiếng đập cửa. Triển Chiêu đứng dậy mở cửa, thấy Lô đại tẩu bưng một chén thuốc, cười khúc khích đứng ở ngoài. Triển Chiêu vội vàng để đại tẩu vào phòng, Lô đại tẩu nhẹ nhàng đi thẳng đến bên giường, kéo cổ tay Bạch Ngọc Đường kiểm tra cẩn thận rồi gặt đầu cười một cái.

“Đại tẩu, Ngọc Đường thế nào rồi?” Triển Chiêu thấy Lô đại tẩu gặt đầu, mặc dù biết là không có gì đáng ngại, nhưng vẫn không ngăn nổi lo lắng trong lòng.

“Không sao, chỉ là dư độc chưa tan hết thôi,” Lô đại tẩu trả lời, “Đan dược hôm qua ta cho Ngũ đệ ăn, chính là giải được ‘Tam nhật đoạn trường’. Vốn dĩ muốn giải ‘Tam nhật đoạn trường’ thì phải dùng một loại độc khác để giải, nhưng như thế sẽ tổn thương rất lớn tới cơ thể, cho nên ta mới cố ý nghiên cứu giải dược khác, tránh làm hại thân thể. Độc còn sót lại trong người Ngũ đệ có thể vì hôm qua vận động quá mạnh mà thành. Nhưng không sao, ta đã sắc thuốc rồi, chỉ cần uống hai ngày là ổn.” Vừa nói, Lô đại tẩu vừa bưng chén thuốc tới trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhăn nhó mặt mày, nhìn chén thuốc trước mặt bốc lên mùi đắng ngắt mà thỉnh cầu: “Đại tẩu, không uống có được không?” Đại tẩu của mình, đương nhiên là mình hiểu rõ nhất, mỗi lần bị thương hay trúng độc sẽ luôn cố tình làm thuốc vừa đắng vừa chát. Lấy khả năng “Thần y” của Lô Đại tẩu, tất nhiên sẽ có biện pháp biến thuốc đắng trở thành không đắng.

“Ngũ đệ! Thuốc này rất hữu hiệu!” Lô đại tẩu tùm tùm cười đáp, ra chiều người thử dám không uống cho ta xem. Thấy Bạch Ngọc Đường vẫn không muốn uống, con người Lô đại tẩu chuyển một vòng, cầm chén thuốc kín đáo đưa cho Triển Chiêu: “Tiểu Miêu, giao cho đệ! Độc trong người Ngũ đệ, nếu không bài trừ sạch sẽ, sau này nhất định sẽ để lại bệnh căn.” Lô đại tẩu híp mắt nói xong liền xoay người rời đi.

Triển Chiêu cầm chén thuốc để lên chiếc bàn thấp cạnh giường, sau đó đỡ Bạch Ngọc Đường ngồi tựa vào thành giường, “Người phải uống thuốc thì mới khỏe được!” Triển Chiêu nhẹ nhàng đỡ Bạch Ngọc Đường đang nhăn nhó khó chịu.

“Miêu Nhi, thuốc thật sự rất đắng!” Bạch Ngọc Đường đáng thương liếc chén thuốc một cái, một chút cũng không muốn đụng tới thứ thuốc đắng làm người ta không chịu nổi kia.

“Ngọc Đường, nếu người không uống thuốc,” Triển Chiêu ôn tồn dụ dỗ Bạch Ngọc Đường lúc uống thuốc thì hết như một tiểu hài tử, “Chúng ta không thể đi báo thù cho người được, đúng không?”

“Không, dư độc sẽ tan hết!” Bạch Ngọc Đường phản bác “Chỉ là thời gian kéo dài hơn mà thôi! Miêu Nhi, ta không uống, có được không?”

“Được!” Triển Chiêu nhanh nhẹn trả lời, “Người không uống thuốc, vậy ta cũng không ăn cơm! Đợi đến khi ta cũng...”

Lời còn chưa nói hết, Bạch Ngọc Đường đã bưng chén thuốc lên, cũng không quan tâm nó khó uống tới mức nào, một hơi uống cạn. Nói giỡn, mình bị thương bị bệnh thì không sao, nhưng để con mèo này đối ngã bệnh, mình lại rất đau lòng. Mặc dù chưa chắc Triển Chiêu sẽ thực sự làm vậy, nhưng cũng không thể để xảy ra vạn nhất được.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường bị đắng đến le lưỡi bèn rót cho hắt chén trà để giảm bớt vị đắng. Có điều, trà nguội để qua đêm, cơ bản là vừa lạnh vừa chất. Cho nên, vị đắng trong miệng của Bạch Ngọc Đường bị áp xuống, nhưng vị chất thì vẫn cố chấp lưu lại.

“Ngọc Đường, người nằm xuống một chút,” Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường nằm xuống, đắp kín chăn cho hắt, “Ta đi lấy cho người chút gì ăn.”

Bạch Ngọc Đường thuận thế nằm xuống, đột nhiên kéo Triển Chiêu xuống, một tay giữ lấy gáy y, đồng thời nhướn đầu lên, nhằm chính xác môi Triển Chiêu mà hôn lên đó. Mãi một lúc sau, Bạch Ngọc Đường mới buông Triển Chiêu đã có chút vô lực ra, mở miệng cười xấu xa: “Thuốc ta cũng uống rồi, nhưng chung quy vẫn cần một chút ngọt chút, Miêu Nhi, người nói có đúng không?”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, mặt đỏ chót, cố gắng đứng thẳng người, sau khi bình ổn lại hơi thở của mình mới mở miệng: “Người nằm yên cho ta!” Sau đó giận dữ mở cửa đi ra ngoài.

Triển Chiêu vừa suy nghĩ xem nên lấy gì cho Bạch Ngọc Đường ăn, vừa đỏ mặt âm thầm mắng con chuột trắng không chịu thua thiệt. Đợi sau khi sắc mặt khôi phục bình thường rồi mới vội vã đi về hướng nhà bếp. Đợi Triển Chiêu đi xa rồi, một bóng bạch y xuất hiện bên cạnh viện, chậm rãi đi vào trong.

Tới khi Triển Chiêu trở về, chỉ thấy Lô đại tẩu đang dây dưa cùng một bạch y nữ tử. Cô gái kia hình như muốn đi tới phòng của Bạch Ngọc Đường, mà Lô đại tẩu thì một mực ngăn cản nàng. “Nguyệt Hoa muội tử, sự đệ ta thật sự là bị bệnh, không thích hợp tiếp khách, Nguyệt Hoa muội tử có gì muốn nói, nếu không ngại thì cứ nói với ta, ta sẽ chuyển lời thay.” Lô đại tẩu tươi cười nói.

“Đường đại ca bị bệnh sao? Vậy thì Nguyệt Hoa càng nên vào thăm mới phải!” Đinh Nguyệt Hoa cố chấp muốn nhìn thấy Đường Nhật Minh, không phải là có lòng tốt gì, chỉ là muốn xem xem có cơ hội động thủ hay không. Đường Nhật Minh bị bệnh, có nghĩa là Triển Chiêu sẽ không thể lúc nào cũng ở cạnh hắt, như vậy, đối với mình mà nói, thì càng có cơ hội tiêu diệt chương ngại vật.

“Đinh cô nương tìm Đường huynh có việc?” Triển Chiêu đi vào, lạnh lùng mở miệng hỏi.

Đinh Nguyệt Hoa lấy làm kinh hãi, quay đầu thấy là Triển Chiêu, vội vàng bày ra một nụ cười cực kỳ dịu dàng: “Không có gì, chỉ là nghe nói Đường đại ca bị bệnh nên muội đến thăm một chút mà thôi!”

“Đường huynh không sao!” Triển Chiêu đáp, “Chỉ là nhiễm chút gió lạnh cần nghỉ ngơi mà thôi. Đinh cô nương cứ lo chuyện của mình là được rồi.” Lô đại tẩu sợ sẽ khiến người khác nghi ngờ nên đã nói Đường Nhật Minh bị bệnh, một mối trong người, không thích hợp gặp khách.

“Nhưng mà...” Đinh Nguyệt Hoa một mặt không cam lòng. Không tận mắt trông thấy, nàng không thể nào xác định được có cơ hội động thủ hay không, hơn nữa, vì muốn giết chết Đường Nhật Minh, nàng đã sử dụng không ít nhân thủ, nhưng không biết vì sao đều chết dưới Cự Khuyết. Nàng không hiểu, những người đó đều chết dưới kiếm Triển Chiêu, hơn nữa còn chết một cách khiến người khác có cảm giác rất kinh khủng, căn bản không giống với kiếm pháp của Triển Chiêu.

“Đinh cô nương vì sao nhất định phải thấy bằng được Đường mô?” Đột nhiên, một giọng nói khàn khàn truyền tới, mọi người quay đầu nhìn thì thấy Đường Nhật Minh sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở cửa. Cả người hắt dựa ở cạnh cửa, tỏ vẻ cực kỳ khó chịu.

“Tiểu muội chỉ là nghe nói Đường đại ca bị bệnh, nên đặc biệt tới thăm một chút,” Đinh Nguyệt Hoa tỏ vẻ thành khẩn, nhưng đáy mắt thoáng qua vài thần thái như ẩn như hiện, “Còn có cái này, là linh chi trăm

nằm ta mang từ nhà tới, hy vọng có thể giúp ích được cho Đường đại ca.” Đinh Nguyệt Hoa mở bọc vải trong tay, để lộ ra một gốc linh chi.

“Vậy ta xin đa tạ hảo ý của cô nương!” Bạch Ngọc Đường chấp tay làm lễ, ý bảo Lô phu nhân nhận lấy, thấy Lô phu nhân đã nhận linh chi rồi, lại mở miệng, “Nếu Đinh cô nương cũng đã gặp Đường mỗ, xin thứ cho Đường mỗ thân thể không khỏe, đi nghỉ ngơi trước!”

“Vậy Đường đại ca nghỉ ngơi cho tốt!” Đinh Nguyệt Hoa thấy mục đích đã đạt được, cũng không nói nhiều nữa, bèn thi lễ với Triển Chiêu cùng Lô đại tẩu, “Nguyệt Hoa xin đi trước!” Sau đó chậm rãi rời khỏi viện tử. Tới nơi khuất tầm mắt của mọi người, nàng mới lộ ra một nụ cười đắc ý — Đường Nhật Minh, để xem lần này ngươi thoát khỏi chiếc lưới ta giăng như thế nào!

## 22. Chương 22

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Ngày hôm đó, đám người Triển Chiêu nhận được tin tức về minh thư. Tất cả mọi người đều chuẩn bị muốn ra ngoài, vì vậy sau khi sắp xếp xong, toàn bộ bên trong công quán, chỉ còn Bạch Ngọc Đường ở lại dưỡng bệnh cùng mấy hộ vệ, ngoài ra còn có khâm sai Nhan Tra Tấn và Công Tôn Sách.

“Ngọc Đường, ngươi phải cố gắng dưỡng bệnh, không nên tùy tiện ra ngoài!” Triển Chiêu ở trong phòng Bạch Ngọc Đường cẩn thận dặn dò, “Với cả, phải nhớ uống thuốc, đại tẩu nói thuốc nhất định phải uống hết, không được lén đồ đi!” Triển Chiêu vừa nói, vừa chỉnh chỉnh lại chăn cho hắn.

“Miêu Nhi, ngươi cứ yên tâm đi!” Bạch Ngọc Đường không biết đã trả lời đến lần thứ mấy, “Ta bảo đảm không ra gió, bảo đảm uống thuốc, bảo đảm sẽ không mang thuốc đi đồ!” Bạch Ngọc Đường cam đoan chắc nịch, trong lòng thầm bảo Triển Chiêu lo lắng quá rồi. Không phải chỉ là lén đồ thuốc đi có mấy lần, trốn ra ngoài hóng gió có chút thôi sao? Dù sao độc tố còn sót lại cũng sắp hết hẳn rồi, cũng không rõ mèo này lo lắng cái gì.

Nếu thật sự chỉ có mấy lần đồ thuốc, mấy lần trốn đi hóng mát thì cũng chẳng sao, nhưng hết lần này tới lần khác, Bạch Ngọc Đường không chịu an phận, mỗi lần ra ngoài không đi chơi đủ sẽ không trở về, hễ đến giờ uống thuốc là tìm khắp nơi cũng chẳng thấy bóng. Mỗi lần Triển Chiêu tức giận, Bạch Ngọc Đường liền trưng cái mặt cười hì hì ra dỗ Triển Chiêu, đợi đến khi y hết giận rồi mới chịu uống thuốc đã có chút nguội. Mấy ngày kể đó, Triển Chiêu lúc nào cũng phải chạy khắp nơi tìm Bạch Ngọc Đường, hơn nữa còn lúc nào cũng phải cảnh giác, chỉ sợ mình không để ý, Bạch Ngọc Đường Bạch Ngũ gia lại không biết chạy đi gặm sắn nhà với con chuột nào.

Triển Chiêu nghi hoặc nhìn hắn, suy nghĩ một lúc lâu xong mới chậm rãi mở miệng: “Thôi, hay là ta không đi nữa. Ngộ nhớ ngươi lại xảy ra chuyện gì, đến lúc đó ta có chạy về cũng không tìm được ngươi!”

“Miêu Nhi, ngươi mau đi đi!” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc thề thốt, “Ta thề là nhất định sẽ không ra ngoài!” Nếu như mèo này không đi, vậy hẳn ngay cả cơ hội ra ngoài hóng gió cũng không có. Kể từ khi bị mình trốn thoát mấy lần, mèo này càng ngày càng tinh, ngay cả phòng còn chưa ra khỏi đã bị y tóm về.

Triển Chiêu thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, biết mình mà còn kiên trì, chỉ sợ Bạch Ngọc Đường sẽ bảo mình không tin hắn. Suy nghĩ một lát, vẫn là nên xuất môn sớm, về sớm một chút là được rồi. “Vậy ta đi đây!” Triển Chiêu đứng dậy, cầm Cự Khuyết lên, “Ngươi nhớ nghỉ ngơi thật tốt, không được chạy lung tung đâu đấy!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu qua quýt, tỏ ý đã biết. Triển Chiêu lại cẩn thận dặn dò mấy câu, sau đó mới mở cửa phòng đi ra ngoài. Bạch Ngọc Đường nghe tiếng bước chân Triển Chiêu đi xa dần, thần sắc trong mắt bắt đầu trở nên phức tạp, mặc dù gương mặt của Đường Nhật Minh vẫn như cũ không thay đổi gì.



Triển Chiêu cùng mọi người rời khỏi công quán. Ra tới đường, mọi người liền phân nhau ra mà đi. Triển Chiêu cùng mấy người Hãm Không đảo và Đinh Nguyệt Hoa cùng một nhóm. Triển Chiêu đi phía sau Lô Phương, trong lòng vẫn lo lắng cho Bạch Ngọc Đường.

Đinh Nguyệt Hoa thấy đáng vẻ Triển Chiêu xuất thần, không khỏi có chút không yên tâm. Nhưng vừa nghĩ đến kế hoạch hôm nay của mình sẽ thành công, đáy lòng nàng lại mơ hồ hưng phấn, mặc dù nàng cố sức nén xuống, nhưng vẫn không cách nào che giấu được sắc mặt vui mừng. Triển Chiêu mãi lo nghĩ cho Bạch Ngọc Đường nên không chú ý đến thần sắc Đinh Nguyệt Hoa, chỉ có đám người Lô Phương là thấy trên mặt nàng hiện ra một nụ cười khiến người ta khó mà hiểu được.

Mọi người đi đến hồ nước nằm bên trái Trùng Tiêu lâu. Cũng chính là hồ nước mà Bạch Ngọc Đường được Tưởng Bình cứu. Mọi người vẫn một đường trầm mặc dừng bước lại. Lô Phương thì lại nhàn nhạt mở miệng: “Bằng hữu phía sau cũng không một sao? Sao không hiện thân gặp mặt?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một đám người mặc y phục mà tím đen xông tới. Tưởng Bình thấy vậy giễu cợt: “Ban đầu là áo đen, sau là áo trắng, giờ là tím đen, thường thức của các ngươi thật là càng ngày càng kém a!” Vừa nói vừa phe phẩy chiếc quạt lông trong tay, không nói được bao nhiêu khôi hài.

Mấy kẻ kia cũng không nói nhiều, tên đứng đầu giơ tay lên, sau đó làm một động tác ra hiệu. Mấy người Triển Chiêu cũng không nói thêm gì, liền cùng đám người kia động thủ. Vì công phu trên mặt đất của Hàn Chương và Tưởng Bình cũng không giỏi, vì vậy, ngay từ đầu bọn họ đã có chút khó khăn thế công của đám người áo tím kia. Cũng may Triển Chiêu là một cao thủ, mà Lô Phương tuy không bằng Triển Chiêu, nhưng dù sao cũng được coi là nhất lưu kiếm khách trên giang hồ, vì vậy đã giảm bớt không ít áp lực cho bọn Hàn Chương. Mà Đinh Nguyệt Hoa, cũng cầm Trảm Lô nhập vào chiến đoàn, nhưng không biết vì sao, tựa hồ luôn cố ý dẫn sát thủ đến cạnh bọn Tưởng Bình.

Song phương dây dưa hồi lâu, đột nhiên thấy hướng công quán bốc lên một trận khói đỏ mù mịt, sau đó, tín hiệu cầu viện của Hãm Không đảo liên tục phóng lên. Triển Chiêu vừa trông thấy vậy, trong lòng khẩn trương, gia tăng thế công trên tay. Chỉ là công lực của đám tử y nhân này so với những sát thủ trước đây rõ ràng là khác nhau.

Đúng lúc đó, cũng không biết là Đinh Nguyệt Hoa muốn làm loạn gì, đột nhiên tay áo vung lên tung ra một đám bột thuốc, thuận gió liền bay ngay về hướng đám người Tưởng Bình. Triển Chiêu vừa hay đứng sau lưng Đinh Nguyệt Hoa nên đứng mũi chịu sào hít thuốc phấn kia vào trước, trong nháy mắt, một trận choáng váng liền tập kích y.

Triển Chiêu vội vàng ổn định lại hô hấp, dùng nội lực ngăn chặn được hiệu, kiếm chiêu trên tay càng thêm sắc bén. Mà Lô Phương cùng mấy người kia, hiển nhiên cũng bị được hiệu ảnh hưởng, trái phải đều dễ lộ sơ hở, khôn khéo không thể tả.

Triển Chiêu thừa dịp không bị chặn liền vung kiếm xuyên qua cổ họng một tên áo tím, tình huống khẩn cấp, y chỉ muốn trở về công quán xem tình huống thế nào chứ không phải là ở đây dây dưa cùng đám người này. Đinh Nguyệt Hoa thì đột nhiên quay lại tấn công đám người Lô Phương khí lực lúc này rõ ràng đã bị hao tổn. Triển Chiêu thấy vậy, muốn tiến lên giúp một tay, nhưng bị mấy tên sát thủ vây lấy, y muốn đánh trả, nhưng đám tử y nhân lại đồng loạt tránh ra, tựa hồ chỉ muốn bao vây y, không để y tiếp viện.

“Đinh Nguyệt Hoa, tại sao?” Triển Chiêu vẫn đang giằng giũa khổ sở, vừa hướng về phía Đinh Nguyệt Hoa vừa rống to lên.

Đinh Nguyệt Hoa phi thân ra sau lưng Lô Phương, đối diện với Triển Chiêu, nở một nụ cười: “Tại sao ư? Dĩ nhiên là để có được Triển đại ca huynh rồi!” Vừa nói, vừa đâm một kiếm về hậu tâm Lô Phương.

Lô Phương khó khăn tránh một kiếm kia, Triển Chiêu thấy vậy, càng thêm sốt ruột muốn xông tới hỗ trợ. Khổ nỗi mình không cách nào đề kháng, chỉ có thể bị vướng lại cùng những tử y kia.

“Bạch Ngọc Đường ở bên huynh, ta không chiếm được huynh, vì vậy, ta liền tính kế hãm, để hãm chết trong Trùng Tiêu lâu, sau đó dựng tro cốt của hãm vào trong vò, ném xuống hồ, để hãm đời đời kiếp kiếp đều phải ngâm trong nước mà hãm ghét nhất!” Đinh Nguyệt Hoa vừa vận kiếm, vừa tươi cười trả lời, “Đường Nhật Minh dám cản đường ta, ta để thuốc nổ ở chỗ của hãm, để cho hãm chết không đất chôn thân! Tóm lại, kể

nào dám cản đường ta, ta sẽ khiến cho kẻ đó không thể chết tử tế được!” Đinh Nguyệt Hoa càng nói, càng đắc ý, nhưng trong mắt lại đầy vẻ tàn nhẫn.

“Người nói cái gì?” Triển Chiêu nghe được lời của Đinh Nguyệt Hoa, ngẩn ra, “Người đặt thuốc nổ trong công quán sao?!”

“Đúng vậy!” Đinh Nguyệt Hoa trả lời, “Bây giờ công quán đã nổ tung rồi! Sau này không ai có thể ngăn cản ta được nữa!” Đinh Nguyệt Hoa tăng thế công trên tay, “Chỉ cần những người này đều chết hết!”

Sắc mặt Triển Chiêu trong nháy mắt bỗng hoàn toàn biến đổi, hai mắt đỏ như xuất huyết: “Đinh Nguyệt Hoa, người đáng chết!” Thế nhưng, người vừa muốn phi thân tiến lên đã thấy bên hông tê rần, sau đó liền mất đi ý thức.

Sau lưng Triển Chiêu, xuất hiện một người một thân hắc y. Chỉ thấy hắn một tay cẩn thận ôm lấy Triển Chiêu, một tay kia vận khí lực tấn công những tử y nhân kia. Những tử y nhân kia bị đánh cho ứng phó không kịp, cộng thêm người đột nhiên gia nhập cũng là cao thủ, hơn nữa, phía sau còn có một đám người theo tới, rất nhanh những tử y nhân vừa rồi còn chiếm ưu thế đã bị đám người bao vây, thương vong chồng chất.

“Đại ca, Nhị ca, Tứ ca, mấy huynh còn muốn giả bộ đến bao giờ nữa?” Đột nhiên người mặc áo đen kia lạnh lùng mở miệng.

Thanh âm quen thuộc, khiến Đinh Nguyệt Hoa gắt gao nhìn chăm chăm vào người áo đen ấy, vừa không tin nổi mà lắc đầu “Không thể nào, chuyện này không thể nào!”

“Có gì mà không thể!” Hắc y nhân kia giễu cợt hỏi ngược lại, “Đinh Tam... À, không, là Triệu đại tiểu thư, quận chúa Nguyệt Hoa?!”

“Bạch Ngọc Đường!” Tay Đinh Nguyệt Hoa nắm Trụ Lô không khỏi run lên, “Người không chết!”

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường — cũng chính là hắc y nhân kia cất giọng lạnh lẽo: “Có phải người thất vọng lắm không?”

Trụ Lô trong tay Đinh Nguyệt Hoa chém ngang một đường, ép Lô Phương tránh xa, ép lui quạt lông của Tượng Bình, sau đó lại né tránh cầm nã thủ của Hàn Chương, phi thân đến bên hồ: “Bạch Ngọc Đường! Ta nhất định sẽ không từ bỏ!” Nói xong, Đinh Nguyệt Hoa liền nhảy vào trong hồ.

Tượng Bình thấy vậy, muốn nhảy xuống đuổi theo, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu vội ngăn hắn lại: “Tứ ca, giặc cùng chó đuổi! Dù sao ngày sau còn dài, còn nhiều cơ hội để tính sổ!”

## 23. Chương 23

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Huynh đệ Đinh gia đi tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, nghi hoặc hỏi: “Đường... Không, Bạch Ngọc Đường, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Hai huynh đệ bọn họ vốn muốn cùng những người khác đến Tương Dương vương phủ thu hút sự chú ý của thủ vệ, sau đó để cho nhóm người Triển Chiêu tiến vào phủ từ phía sau, kỳ vọng tìm được minh thư. Nhưng họ vừa mới rời khỏi công quán không bao lâu thì bị Lô đại tẩu ngăn lại, sau đó, một đám người bị Hãm Không đảo Lô đại phu nhân mời trở về công quán. Bạch Ngọc Đường vốn dĩ phải mang gương mặt của Đường Nhật Minh liền cứ vậy tháo lớp mặt giả của mình ra trước mặt mọi người, rồi nói là muốn bắt gian tế ẩn náu trong công quán. Xong cứ thế đem người đến đây.

Huynh đệ Đinh gia nghe được lời của tiểu muội mình, mặc dù không muốn tin tưởng người đó chính là tiểu muội nhà mình. Nhưng sự thật phơi bày trước mắt, không thể không tin. Hơn nữa Đinh gia cũng là danh môn giang hồ, tiểu muội mình làm vậy không thể nghi ngờ chính là hủy hoại danh tiếng của Đinh gia chỉ trong chốc lát. Cũng bởi vậy, mặt mũi huynh đệ Đinh gia thật sự trông rất khó coi, lúc mở miệng hỏi Bạch Ngọc Đường, nghi ngờ lại càng thêm nặng.

“Chuyện này trở về rồi hãy nói!” Bạch Ngọc Đường cẩn thận ôm Triển Chiêu, cũng không thèm để ý đến giọng điệu nói chuyện với huynh đệ Đình gia. Lúc trước hai người này dám có ý đồ với mèo của mình, Bạch Ngọc Đường hẳn bắt quá chỉ để Đình gia bồi thường một chút danh tiếng mà thôi, vốn dĩ hẳn còn đang cảm thấy không đủ đây! Nếu lại đắc tội với ta, vậy thì đợi tới khi chuyện này kết thúc rồi gom lại tính một thể cũng được. Bạch Ngọc Đường vừa nghĩ vừa ôm Triển Chiêu quay về.

Mọi người tuy bởi sự tình chuyển biến quá nhanh, đến bây giờ vẫn còn có chút sững sờ, nhưng vẫn theo bản năng đi theo Bạch Ngọc Đường trở về. Vì vậy, đợi đến khi một đám người trở lại công quán, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu, phía sau là ba người Lô Phương, phía sau nữa, là một đám “chính nghĩa chi sĩ” còn đang ngây ngốc. Lô đại tẩu cùng Công Tôn Sách ra đón, thấy một cảnh tượng như vậy thì không khỏi bật cười. Thấy Bạch Ngọc Đường liếc mắt cảnh cáo, lại vội vàng thu hồi nụ cười. Chỉ là vẻ mặt biến hoá quá nhanh làm cho da mặt có chút co giật.

Bạch Ngọc Đường đi vào công quán, cũng không vào đại sảnh mà ôm Triển Chiêu đi thẳng về viện tử mình đang ở. Lô Phương thấy vậy, cũng không nói nhiều liền trực tiếp tiến vào đại sảnh. Chờ sau khi mọi người yên vị, Bạch Ngọc Đường cũng an trí tốt cho Triển Chiêu rồi quay lại, thấy mọi người có vẻ như đang đợi hẳn, cũng không thèm để ý, đi thẳng tới vị trí Lô Phương chừa lại cho mình mà ngồi xuống.

“Bạch Ngọc Đường, chuyện này rốt cuộc là như nào?” Đình Triệu Huệ thấy Bạch Ngọc Đường vừa ngồi xuống thì vội lớn tiếng hỏi. Ngay cả Đình Triệu Lan luôn bình tĩnh tao nhã cũng lộ ra vẻ nôn nóng.

“Cái người mà các người vẫn gọi là Đình gia Tam tiểu thư, kỳ thực vốn không phải là con ruột của lão phu nhân đúng không?” Bạch Ngọc Đường nhấp một hớp trà, nhàn nhạt mở miệng hỏi ngược lại.

“Quả thật là thế,” Đình Triệu Lan trả lời, “Nguyệt Hoa là nữ nhi của thúc thúc bọn ta, năm xưa gia phụ và thúc thúc từ khi còn nhỏ đã bị ly tán, mỗi người một ngã! Mãi tới tận tám năm trước, gia mẫu nhận được tin cả nhà thúc thúc đều bị diệt vong, chỉ còn một ấu nữ. Cho nên mới nhận cô bé kia – cũng chính là Nguyệt Hoa về nhà, nuôi dưỡng coi như con gái. Vì gia phụ qua đời từ nhỏ, thế lực Đình gia suy giảm. Nhà thúc thúc lại bị diệt môn, gia mẫu e sợ là do kẻ thù gây nên, mới giấu kín việc này. Người biết nó rất ít, không biết Bạch Ngũ đệ làm sao lại biết được?”

“Vốn dĩ là ta không biết,” Bạch Ngọc Đường trả lời, thần sắc có chút mỉa mai, “Chẳng qua là do Ngũ gia thiếu chút nữa chết trong Trùng Tiêu lâu, mà ở đó lại nghe được giọng nói của Đình Nguyệt Hoa. Cuối cùng, Ngũ gia may mắn không chết, dĩ nhiên là sẽ đi tìm hiểu về chủ nhân của giọng nói kia. Chỉ là không ngờ tới, lại tra ra một chút chuyện cũ năm xưa!

“Con chuột trắng kia! Người...” Đình Triệu Huệ nhận thấy rõ ràng vẻ châm biếm của Bạch Ngọc Đường, không khỏi giận dữ.

“Huệ đệ!” Đình Triệu Lan vội vàng dè dặt tính tình nóng nảy của mình lại, nhưng thần sắc trên mặt cũng lạnh lùng thêm mấy phần, “Bạch thiếu hiệp, kính xin nói rõ chân tướng! Không biết chuyện đã qua này, có gì không ổn?!”

“Đó cũng chính là cực cực không ổn!” Tưởng Bình ở một bên thấy Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ chán ghét, liền tiếp lời, “Tương Dương vương muốn lên ngôi, tất nhiên là sẽ lão mưu thâm toán. Lão hồ ly kia vì muốn có được thế lực giang hồ, liền huấn luyện con gái lớn của mình từ nhỏ, để sau này có thể đủ sức trà trộn vào giang hồ. Đối với bên ngoài, lão nói rằng con gái lớn thân thể không tốt, cần tịnh dưỡng trên giường, không thích hợp gặp khách, ai còn dám cứng rắn mà tới chứ? Cũng vì vậy, Nguyệt Hoa quận chúa Triệu Tuệ rất ít khi ra khỏi cửa phòng, rất ít khi gặp người. Ngoại nhân ngay cả mặt mũi nàng như thế nào cũng không ai biết được.” Tưởng Bình nói một hơi thấy có chút mệt bèn uống hớp trà, rồi lại tiếp tục nói, “Sau đó, tám năm trước, cả nhà thúc thúc các người bị diệt môn, chỉ còn một bé gái mười tuổi. Thật ra bé gái mười tuổi đó chính là đại nữ nhi của Tương Dương vương muốn cài vào giang hồ, mà một nhà thúc thúc các người, cũng là do Tương Dương kia cho người giết chết, tin tức cũng là do Tương Dương vương tung ra, hồng khiến cho Đình gia các người mắc câu. Nếu không, người cho rằng một bé gái chỉ mới mười tuổi đầu lại có thể trốn thoát khỏi đám sát thủ kia sao? Cũng chỉ vì Mạt Hoa thôn kể từ khi Đình lão gia qua đời cũng không khỏi sắc gì cho lắm, Đình lão phu nhân lại là người thiện lương, cộng thêm lại là nữ nhi của huynh đệ, dĩ nhiên sẽ không tra xét tình tường!” Tưởng Bình kể sơ lược qua mọi chuyện, mặc dù không quá kỹ càng nhưng những điểm mấu chốt đều nói rõ cả.

“Chuyện sau đó, mọi người hẳn cũng đều biết!” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Chuyện Trùng Tiêu lâu, cũng là do cô ta bày kế mà thành. Đinh Triệu Lan các người cũng thật là hồ đồ, thậm chí muội muội mình đi ra ngoài mấy ngày trời mà cũng không biết!” Lời Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên là chỉ chuyện mình bị nàng bày mưu lúc trước ở Tương Dương.

Bạch Ngọc Đường còn muốn giễu cợt thêm mấy câu, chợt thấy Công Tôn Sách vẫn một mực ở lại viện trông nom Triển Chiêu lo lắng chạy tới.

“Công Tôn tiên sinh, sao vậy?” Bạch Ngọc Đường vội vàng tiến lên đón, cũng không kịp nhớ tới giễu cợt cái gì nữa, túm lấy ông mà hỏi.

“Bạch thiếu hiệp, mau tới đây!” Công Tôn Sách kéo ngay lấy Bạch Ngọc Đường, vừa đi vừa nói, “Triển hộ vệ tỉnh lại không tìm thấy cậu, nôn nóng đến độ học máu, còn muốn đi Tương Dương phủ báo thù cho cậu, bây giờ Lô phu nhân đang dùng ngân châm kìm chế huyết vị của y, nhưng cũng e là không khống chế được bao lâu!”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, hắt Công Tôn Sách ra, thì triển khinh công bay thẳng tới viện tử. Vừa mới vào phòng đã thấy Triển Chiêu một tay ôm ngực, một tay cầm Cự Khuyết, cặp mắt đỏ rực nhìn chăm chăm ra bên ngoài. Bạch Ngọc Đường vội vàng tiến lên đỡ lấy Triển Chiêu đang lao đảo, mà Lô đại tẩu sau lưng y thấy vậy, thở dài một cái, sau đó lui ra ngoài.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng gọi Triển Chiêu vừa thấy mình đã có chút ngốc lăng, vừa sửa sang lại mái tóc có chút rối loạn của y, sau đó dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi mồ hôi túa ra trên trán Triển Chiêu.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu phục hồi lại tinh thần vội ôm chặt lấy Bạch Ngọc Đường, chôn mặt vào hõm vai hắn, “Người không sao, thật tốt quá!”

Bạch Ngọc Đường cảm giác bên vai mình có chút ướt, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ về lưng Triển Chiêu, an ủi tâm tình đang mất khống chế của y. Một hồi sau, cảm giác được tâm tình Triển Chiêu đã vững vàng, hắn mới mở miệng hỏi: “Miêu Nhi, ta không sao, người đừng lo lắng!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu tựa vào đầu vai Bạch Ngọc Đường, rầu rĩ hỏi, “Ngọc Đường, có phải người gạt ta chuyện gì hay không?”

“Miêu Nhi, thật xin lỗi!” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta cũng không cố ý gạt người, chỉ là, nếu người biết thì sẽ lại lo lắng quá mức.”

“Người, rốt cuộc, đã gạt ta cái gì?” Triển Chiêu vẫn cố chấp truy hỏi.

“Sau khi ta bị thương, mỗi lần chạy ra ngoài đều phát hiện có người theo dõi, ngay cả khi ở trong công quán, Đinh Nguyệt Hoa kia lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh của ta. Cộng thêm Nhị ca tra ra được, Đinh Nguyệt Hoa kia thật sự là Tương Dương phủ Nguyệt Hoa quận chúa, vì vậy lúc nào cũng để mắt đến cô ta. Sau đó lại có tin tức về mình thư, ta liền sinh lòng nghi ngờ, Nhị ca cũng nghĩ được mùi hoả được ở bên trái viện tử, cho nên chúng ta mới tương kế tựu kế. Vốn không muốn gạt người, nhưng chuyện này thật sự có nguy hiểm nhất định. Mặc dù Nhị ca đã chuyển thuốc nổ tới chỗ đất trống phía sau nhà nhưng không biết uy lực lớn bao nhiêu, dù đã dời đi, nhưng ta không thể rời phòng, để tránh bị người theo dõi ở phía xa phát hiện. Hơn nữa Đinh Nguyệt Hoa liên tiếp mấy ngày không thấy bóng dáng đâu, đến hôm nay mới xuất hiện, vô luận như thế nào, cô ta đều phải dụ người dẫn ra ngoài. Nếu như người biết, tất nhiên sẽ không cho ta mạo hiểm...”

“Cho nên, người liền gạt ta, mạo hiểm hành sự!” Triển Chiêu đột nhiên nắm lấy y phục Bạch Ngọc Đường tức giận hỏi ngược lại. Chỉ là đôi tay khẽ run rẩy kia đã tiết lộ ra lo lắng cùng sợ hãi tột độ nơi đáy lòng.

“Xin lỗi, Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, rồi rít xin lỗi, “Nhưng nếu không làm vậy, chỉ sợ Nguyệt Hoa quận chúa kia sẽ vẫn trà trộn trong chúng ta. Ta không thể để một mối uy hiếp như vậy bên người được! Khoảng thời gian gần đây tâm tình người luôn bất ổn, nếu không giải quyết tận gốc vấn đề, ngày tháng ở Tương Dương người vẫn sẽ như thế cho đến lúc chuyện này kết thúc. Ta thật sự không muốn thấy người tiếp tục như vậy...”

“Ngọc Đường, tại sao người vẫn cứ như vậy!” Triển Chiêu chôn mình vào lồng ngực Bạch Ngọc Đường, “Không cần tiếp tục chiều cố ta nữa, có được không? Ta đã nói ta phải bảo vệ người, thì nhất định sẽ bảo

vệ người thật tốt!”

“Miêu Nhi,” Bạch Ngọc Đường ôm chặt người trong ngực mình, “Ta cũng muốn bảo vệ người! Vậy nên, không cần để ý quá nhiều. Chúng ta còn phải cùng nhau trở về nhà, không phải sao?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, tựa vào ngực Bạch Ngọc Đường, cũng không tiếp tục phản bác nữa. Nếu Bạch Ngọc Đường muốn bảo vệ mình, vậy thì mình sẽ để cho hắn che chở, tính mệnh của Bạch Ngọc Đường, sau này mình cũng nhất định sẽ bảo vệ thật tốt. Kể nào muốn động đến Bạch Ngọc Đường thì sẽ chính là vong hồn tiếp theo phải bỏ mạng dưới lưỡi kiếm Cự Khuyết!

## 24. Chương 24

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Sau đó, mọi người trải qua mấy ngày yên ổn. Vừa không có thích khách tới gây rối, cũng chẳng có mấy tên sát thủ đáng ghét không biết thưởng thức y phục xông đến cứ thấy Bạch Ngọc Đường là chém. Nhưng chuyện này khó mà thực sự yên ổn cho được, giống như chỉ là một khúc nhạc dạo đầu cho cơn bão sắp ập tới bất cứ lúc nào.

Bạch Ngọc Đường mặc kệ những chuyện đó. Sau khi lột được bộ mặt thật của cô ả kia, tâm tình hắn rõ ràng là tốt lên rất nhiều. Có điều vì vẫn phải mặc quần áo đen nên có vẻ hơi buồn bực.

“Ngọc Đường, người làm sao vậy?” Triển Chiêu mới bước chân vào phòng đã thấy Bạch Ngọc Đường nhăn nhó đứng tựa bên cửa sổ. Lại liếc nhìn cửa phòng không thấy có hư hỏng gì, nghĩ hắn là con chuột kia lại bệnh cũ tái phát, lại phá cửa sổ mà vào.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường vừa thấy Triển Chiêu liền sáp lại, ôm chặt không tha, “Người theo ta ra ngoài mua mấy bộ y phục khác được không?”

“Tại sao?” Triển Chiêu hơi ngạc nhiên hỏi, “Có phải người không mang y phục đến đây đâu!”

“Nhưng mà, tại vì phải đuổi theo người a!” Bạch Ngọc Đường buồn bực nói, cầm gác lên vai Triển Chiêu, “Cho nên ngay cả bạch y ta cũng quên mang theo, trong bao quần áo trừ hắc y ra, chính là lam y...”

“Thì ra là vì nguyên nhân này cho nên người cứ sưng xia mặt mũi suốt cả ngày!” Triển Chiêu phì cười. Tất cả mọi người đều đã quen thấy Bạch Ngọc Đường bạch y phiến phiến, đột nhiên xuất hiện một Bạch Ngọc Đường áo đen giày đen, chỉ có mỗi dây cột tóc là trắng, vừa kinh thán vừa ngạc nhiên. Hơn nữa sau khi Bạch Ngọc Đường mặc áo đen vào, khí chất tà mị càng thêm rõ ràng, làm cho mọi người cứ nhìn chằm chằm vào hắn mãi, ngay cả người Hâm Không đảo cũng luôn miệng cảm khái – Ngũ đệ mặc bạch y đúng là đẹp mắt, nhưng mặc áo đen lại càng phong lưu a!

“Mèo thôi!” Bạch Ngọc Đường bực tức, “Chẳng chịu giúp ta!”

Triển Chiêu mặc hắn ôm mình, ánh mắt toát ra vẻ chiều chuộng. Bạch Ngọc Đường đối với mình, luôn luôn là một sự tồn tại mạnh mẽ. Hắn cưng chiều mình, thương yêu mình, đến bây giờ cũng chưa từng để lộ ra sự bốc đồng và yếu đuối trước mặt mình, mặc dù Ngọc Đường nhỏ hơn mình một chút, nhưng người được chiếu cố lại luôn là mình. Nhưng từ sau khi đến Tương Dương, thỉnh thoảng Bạch Ngọc Đường lại tỏ ra tùy hứng trước mặt Triển Chiêu, mà lại không phải là tùy hứng vì mình. Mặc dù có lúc làm Triển Chiêu nhức đầu, nhưng nhiều hơn cả là vui vẻ và cảm động.

“Được rồi, Ngọc Đường!” Triển Chiêu an ủi Bạch Ngọc Đường, “Thành Tương Dương này cũng không phải chốn gì tốt, hơn nữa những nơi có thể chơi được đều bị người chơi hết cả rồi! Những y phục kia cũng không tốt bằng “Nhất Phẩm Phường” ở Giang Nam. Chờ khi nào về nhà, ta cùng người đi Giang Nam, đến lúc đó, người muốn mua bao nhiêu y phục đều được!” Cũng không phải là Triển Chiêu không muốn Bạch Ngọc Đường ra ngoài, chẳng qua là thế cục Tương Dương bây giờ biến ảo khôn lường, thật sự không cách nào an tâm ra ngoài mà dạo phố, còn có quận chúa Nguyệt Hoa khó lường đó, tóm lại, trên đường ngư long hỗn

tạp, Triển Chiêu thật sự không muốn đi. Ngộ nhờ có người thừa dịp sơ hở, bất kể là Bạch Ngọc Đường bị thương hay là làm sao, cũng sẽ khiến Triển Chiêu không cách nào nhịn được.

“Thật sao!” Bạch Ngọc Đường vừa ngừng đầu đã bắt gặp ánh mắt phức tạp của Triển Chiêu, liền biết mèo nhà mình lại đang rúc vào sừng trâu, “Ta không đi là được!” Nhẹ nhàng hôn lên môi Triển Chiêu, an ủi tâm tình luôn bất an của Triển Chiêu. Nhưng sau khi thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng y, nụ hôn vốn dĩ là xoa dịu lập tức liền thay đổi mùi vị. Triển Chiêu ngoan ngoãn tiếp nhận những nụ hôn của Bạch Ngọc Đường, chỉ là nhận thấy Bạch Ngọc Đường càng lúc càng có xu thế cuồng nhiệt, không khỏi bắt đầu giãy giụa. Thế nhưng y càng giãy, tay Bạch Ngọc Đường bên hông càng siết chặt, không để y có một chút cơ hội nào để thoát thân. Sức lực Triển Chiêu dần dần tan biến mất, ngay cả sự tỉnh táo trong trí não cũng dần bay xa. Hai tay Bạch Ngọc Đường bắt đầu không yên phận, roẹt một cái tháo phắt đai lưng của Triển Chiêu xuống, rồi lại kéo nút thắt nơi vạt áo ra. Cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng xâm nhập vào lồng ngực Triển Chiêu, khiến thần trí y thoáng hồi phục. Thấy Bạch Ngọc Đường nhân lúc mình thất thần đã lôi mình tới mép giường, không khỏi đại quẫn. Trong lúc Triển Chiêu còn đang ngỡ ra, môi Bạch Ngọc Đường lại hôn lên vành tai tinh tế, còn nhẹ nhàng gặm nhấm, Triển Chiêu vội vàng giơ tay lên dùng sức đẩy Bạch Ngọc Đường ra.

Bạch Ngọc Đường vốn đang ý loạn tình mê, đột nhiên bị đẩy ra, không khỏi có chút buồn bực. Triển Chiêu vừa luống cuống tay chân sửa lại y phục xộc xệch, vừa len lén nhìn thần sắc Bạch Ngọc Đường. Thấy vẻ ảm ức trên mặt của Bạch Ngọc Đường, không khỏi cảm thấy vừa buồn cười, vừa áy náy. Thế nhưng mình thật sự không muốn phát sinh quan hệ cùng Bạch Ngọc Đường ở cái nơi cát hung không rõ này. Phải bảo vệ Ngọc Đường thật tốt, nhất định phải bảo đảm tình trạng của mình. “Ngọc Đường, chuyện đó...” Triển Chiêu lúng túng mở miệng, “Bây giờ chưa phải lúc, chờ về nhà...” Lời còn chưa nói xong, mặt Triển Chiêu đã đỏ như muốn nhỏ máu.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên hiểu Triển Chiêu nghĩ thế nào. Kể từ sau khi chuyện quận chúa Nguyệt Hoa kia được làm rõ, tinh thần Triển Chiêu rõ ràng đã thả lỏng hơn rất nhiều, thế nhưng đêm đêm vẫn không tài nào ngủ yên được như trước, hơn nữa thường xuyên tỉnh lại từ trong ác mộng, sau đó sẽ chui vào ngực Bạch Ngọc Đường, ôm chặt lấy Bạch Ngọc Đường không buông. Mặc dù Bạch Ngọc Đường rất hưởng thụ cảm giác mỹ miều luôn luôn trong ngực, nhưng thật sự rất lo lắng cho tình trạng của Triển Chiêu. Hơn nữa, đại tẩu nói, chuyện Triển Chiêu nhập ma luôn liên quan đến mình, mặc dù những lần trước mình xuất hiện đúng lúc, kịp thời ngăn Triển Chiêu chân chính thành ma, thế nhưng, lần sau thì sao đây? Nếu như mình không đến kịp thì sao? Không phải Bạch Ngọc Đường để ý đến chuyện Triển Chiêu sẽ giết chết bao nhiêu người, chỉ là, mặc dù Triển Chiêu vì mình mà thành ma, nhưng sau khi tỉnh táo lại nhất định sẽ không thể thanh thần được.

Mỗi lần Triển Chiêu bất an, kỳ thực thì ngọn nguồn vẫn chính là vì Bạch Ngọc Đường. Từ khi gặp mười hai sát thủ áo đen muốn hại Bạch Ngọc Đường, mỗi lần gặp phải sát thủ muốn giết hắn, y đều không khống chế được sát khí của mình, tới khi hoàn hồn thì người đã chết dưới Cự Khuyết. Triển Chiêu cũng không để ý mình đã giết bao nhiêu người, chỉ cần là kẻ muốn đả thương Bạch Ngọc Đường, đối với y mà nói đều là kẻ đáng chết. Chỉ là, y sợ, sợ sau khi quay lại, sẽ trông thấy ánh mắt thất vọng của Bạch Ngọc Đường. Tuy rằng lần nào Ngọc Đường cũng đều nói “Không sao”, nhưng y vẫn không thôi lo lắng.

Những điều này, Bạch Ngọc Đường đều biết, vì vậy, hắn lại càng gấp gáp muốn kết thúc những chuyện này, mang Triển Chiêu trở về Hãm Không đảo, rồi du ngoạn một chuyến tới Giang Nam. Sau đó, sẽ không để cho bất kì chuyện gì ảnh hưởng đến hứng thú của hai người. Chờ hai người chơi đủ rồi, tận hứng rồi, lại trở về lại ngôi nhà nhỏ kia. Hơn nữa, căn cứ vào tin tức của Nhị ca Hàn Chương, chuyện ở Tương Dương này cũng sắp có thể kết thúc được rồi, sắp rồi!

## 25. Chương 25

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Sáng sớm hôm đó, Bạch Ngọc Đường tỉnh lại từ trong mộng thì thấy Triển Chiêu nằm trong lòng mình đã thức tự lúc nào. Hắn nở một nụ cười âu yếm: “Miêu Nhi! Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Tỉnh rồi, không ngủ tiếp được!” Triển Chiêu nhẹ nhàng cười trả lời hắn, “Vội lại ta cũng chỉ vừa mới tỉnh thôi!” Từ khi đến Tương Dương tới giờ, Triển Chiêu luôn bất an nhiều hơn là thả lỏng. Hôm nay lại hiếm thấy tỉnh dậy sau một giấc ngủ an lành không mộng mị. Hơn nữa, vừa mở mắt đã thấy gương mặt điềm tĩnh khi ngủ của Bạch Ngọc Đường, vì vậy không khỏi ngẩn ngơ. Mà Bạch Ngọc Đường cũng vì Triển Chiêu mà rất ít khi yên giấc, khó có được lúc chân mày giãn ra, ngủ thật an ổn. Tâm tình Triển Chiêu chưa từng tốt như vậy.

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường cười khê, “Ngươi, con mèo này thật là... Đều nói mèo là động vật ban đêm, chẳng lẽ con mèo ngươi cũng không phải ngoại lệ? Chỉ là, ban ngày mèo toàn lăn ra ngủ, ta lại chưa từng thấy con mèo nhà ngươi ngủ ngày bao giờ a!”

“Bạch Ngọc Đường, ngươi!” Triển Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, mặt đỏ bừng, cũng không biết là do tức giận hay là xấu hổ.

“Được rồi! Đừng giận!” Bạch Ngọc Đường đưa tay vuốt tóc Triển Chiêu. Tóc Triển Chiêu rối, trong ánh nắng sớm mai lại có một loại quyến rũ đặc biệt. Bạch Ngọc Đường bị cảm dỗ, không tự chủ được từ từ cúi đầu, hôn lên bờ môi mê người của Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn của Bạch Ngọc Đường. Mỗi lần Bạch Ngọc Đường hôn y, Triển Chiêu luôn cảm nhận được một niềm hạnh phúc ngập tràn, cảm giác ngọt ngào ấy luôn khiến Triển Chiêu không tự chủ được mà đắm chìm trong đó. Một lát sau, Bạch Ngọc Đường buông Triển Chiêu ra, miễn cưỡng đè nén ý niệm cuộn cuộn trong lòng mình xuống. “Miêu Nhi, nếu chúng ta đều tỉnh rồi, vậy thì dậy đi!” Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, mở miệng.

“Ừm!” Triển Chiêu đỏ mặt gạt đầu một cái. Để Bạch Ngọc Đường kéo mình dậy, hai người mặc y phục của mình xong, vén màn giường, xỏ giày rời khỏi giường. Trong suốt quá trình đó, Bạch Ngọc Đường còn thỉnh thoảng phải giúp Triển Chiêu mặc quần áo, khiến Triển Chiêu vừa giận vừa xấu hổ mà đẩy ra.

“Miêu Nhi, ta buộc tóc cho ngươi!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu tới trước gương đồng rồi ấn y ngồi xuống, cầm một chiếc lược gỗ lên, chậm rãi lùa vào mái tóc đen mềm mại của Triển Chiêu. Triển Chiêu xấu hổ muốn chết, nhưng cũng chỉ đỏ mặt, mặc cho Bạch Ngọc Đường giúp mình xử lý mái tóc.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu tuy không được tự nhiên, nhưng lại để mình tùy ý chải tóc cho y, không khỏi mừng thầm. Chậm rãi cột mái tóc của Triển Chiêu lên, sau đó cầm lấy một sợi dây vấn tóc màu xanh nhạt, giúp Triển Chiêu thắt lại thật cẩn thận. “Được rồi!” Bạch Ngọc Đường đặt tay lên vai Triển Chiêu, “Miêu Nhi, ngươi nhìn thử xem, hài lòng không?”

Triển Chiêu nhìn mình trong gương, liếc mắt trách Bạch Ngọc Đường một tiếng. “Bạch lão tử, ngươi đừng có mà đắc ý quá!” Triển Chiêu mở miệng mắng, nhưng trong giọng nói lại mơ hồ lộ ra chút ngượng ngùng.

“Được rồi, Miêu Nhi, ngươi chờ ta một lát!” Bạch Ngọc Đường đẩy Triển Chiêu tới bên bàn, cho y ngồi xuống, “Ta đi múc nước trước, đợi lát nữa làm cho ngươi một ít thức ăn! Máy ngày nay ngươi có vẻ chẳng ngon miệng gì cả!”

“Ngọc Đường, không cần vội đâu.” Triển Chiêu kéo tay áo Bạch Ngọc Đường lại, “Đợi lát nữa đến tiền thính ăn sáng cùng mọi người đi!”

“Thôi!” Bạch Ngọc Đường giữ Triển Chiêu lại, “Con mèo nhà ngươi vốn dĩ đã gầy rồi, nếu ăn không ngon miệng, ngươi gầy, kẻ đau lòng chẳng phải là Ngũ gia sao? Cho nên, ngươi cứ nghỉ xem bữa sáng muốn ăn gì, ta sẽ đi làm cho ngươi.”

“Nhưng mà... Ngọc Đường, bọn họ sẽ...” Triển Chiêu ấp úng. Mỗi lần Bạch Ngọc Đường tới phòng bếp, trước kia là Đường Nhật Minh thì cũng thôi đi, mọi người còn chưa quen, cũng không nhiều lời gì. Nhưng bây giờ, lúc nào cũng có người mở miệng châm chọc Bạch Ngọc Đường, tuy rằng lần nào Bạch Ngọc Đường cũng đuổi người đi, nhưng chuyện này cứ như một cái gai trong lòng Triển Chiêu vậy. Xưa nay quân tử đều xa nhà bếp, y biết, mặc dù y không hề phản đối chuyện đó, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến Bạch Ngọc Đường, y lại không cách nào không phản đối được.

“Miêu Nhi, trong đầu người rớt cuộc lại đang nghĩ cái gì vậy!” Bạch Ngọc Đường choàng lấy vai Triển Chiêu, “Bọn họ nói gì thì kệ xác bọn họ, có mắc mớ gì tới ta đâu? Thôi được rồi, ta đi ra ngoài mức nước!” Sau đó liền xoay người mở cửa phòng ra ngoài. Kể từ khi gỡ cái mặt giả kia ra, hắn vẫn ở chung phòng với Triển Chiêu để tiện lúc nào cũng có thể chăm sóc y.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng mang nước ấm trở lại, sau khi nhìn Triển Chiêu rửa mặt, hắn thu dọn đồ đạc rồi lại xoay người ra ngoài. Triển Chiêu cứ nhìn Bạch Ngọc Đường mãi, muốn nói rồi lại thôi. Thấy Bạch Ngọc Đường thần nhiên tặng cho mình một nụ cười, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thật ấm áp, mặt mày cũng giãn ra, đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng.

Sau khi ăn sáng xong, hai người dắt nhau ra ngoài. Ra đến sân thì đã thấy huynh đệ Đinh gia đứng đó, vừa thấy hai người liền tiến lên đón, giống như là đặc biệt chờ hai người.

“Đinh đại ca, Đinh nhị ca, hai người có chuyện gì sao?” Triển Chiêu chấp tay làm lễ. Bạch Ngọc Đường vừa thấy hai người kia liền lạnh mặt, tỏ vẻ khó chịu.

“Chuyện này...” Đinh Triệu Lan lúng túng, “Là có chuyện muốn mời hai vị giúp một tay.” Sau vụ Đinh Nguyệt Hoa, hai người Đinh gia và Bạch Ngọc Đường bắt đầu trở mặt, nhưng chuyện này, thật sự không phải hai người giúp thì không được.

“Có chuyện gì, hai vị cứ nói ra trước xem sao.” Triển Chiêu thấy hai người ấp úng, sợ rằng chuyện cũng không đơn giản, không dám tùy tiện đáp ứng. Không phải Triển Chiêu y không muốn giúp, nhưng hiện đang ở Tương Dương, y không muốn làm ra quyết định nào sai lầm. Huynh đệ Đinh Triệu Lan thấy Triển Chiêu mặc dù nói năng ôn hòa, nhưng cũng không đồng ý, không khỏi có chút nghi hoặc. Thiên hạ nói Triển Chiêu hiệp nghĩa vô song, thế nhưng bây giờ nhìn lại, cũng không trượng nghĩa như lời giang hồ đồn đại. Bọn họ lại không biết, Triển Chiêu quả thật là có chút sợ, bởi từ sau khi đến Tương Dương, bất kỳ chuyện gì tới cửa thì đều nhắm vào Bạch Ngọc Đường, khiến Triển Chiêu không thể không cẩn thận từng ly từng tý một.

“Cái này...” Đinh Triệu Lan có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng, “Mạt Hoa thôn truyền tin đến, hình như gia mẫu đang bị mất tích. Nghe đồn là bị quận chúa Nguyệt Hoa kia phái người bắt đi, cho nên chúng ta mới muốn mời hai vị tương trợ tìm gia mẫu.”

“Ha...” Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, “Hai người các ngươi không phải là muốn mượn mạng lưới tình báo của Hãm Không đảo sao? Thế nào mà không dám mở miệng với chính chủ là ta đây, mà lại đi cầu xin Miêu Nhi mềm lòng nhẹ dạ của ta à!”

“Ngươi!” Đinh Triệu Huệ giận dữ quát lên, nhưng lại bị đại ca mình ngăn cản mà nuốt xuống cơn giận của mình. Hắn thực sự nhìn cái tên Bạch Ngọc Đường kia không lọt mắt, chỉ là lần này mình lại thật sự có chuyện nhờ cậy người ta, không thể nào tùy tiện bộp chộp được.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu kéo kéo tay áo Bạch Ngọc Đường. Y thật sự không muốn Bạch Ngọc Đường có xung đột với huynh đệ Đinh gia. Mặc dù Hãm Không đảo không sợ uy hiếp, thế nhưng tổ thượng Đinh gia từng là trọng thần triều đình, mặc dù bây giờ có vẻ như đã không còn quan hệ với triều đình nữa, nhưng dù sao vẫn còn chút quyền thế.

“Không sao!” Bạch Ngọc Đường an ủi Triển Chiêu, hắn cũng chẳng ưa gì Đinh gia. Tổ tiên từng làm quan, nếu là người ngay thẳng như Triển Chiêu thì cũng chẳng sao, thế nhưng Đinh gia này ấy vậy mà lại là nguy quân tử, sợ bị giang hồ đồng đạo sỉ vả, liền im thin thít che giấu hết chuyện này, thậm chí sau khi Triển Chiêu ra làm quan còn từng mắng chửi y là chó săn triều đình ngay trước mặt người khác. Khiến Bạch Ngọc Đường vô ý nghe được liền sinh ác cảm. Cũng bởi vậy, Bạch Ngọc Đường và Đinh gia xem như kết thù. Sau khi đính ước với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lại càng không chịu nổi chuyện có bất luận kẻ nào ở trước mặt mình mà nói Triển Chiêu không tốt, mà mấy người Đinh gia đó sau khi thấy Triển Chiêu nhân phẩm bất phàm, lại nảy ra ý định muốn đính hôn. Sau khi bị từ chối, Đinh Triệu Huệ kia cư nhiên còn ở trước mặt Bạch Ngọc Đường mắng thẳng Triển Chiêu là không biết điều. Bạch Ngọc Đường tức giận trực tiếp trở mặt với Đinh Triệu Huệ, nếu không phải Triển Chiêu kéo lại, chỉ sợ Mạt Hoa thôn đã bị Bạch Ngọc Đường xối tung lên từ lâu rồi. Cũng vì vậy, Bạch Ngọc Đường chẳng hề khách khí với Đinh gia chút nào, hề thấy mặt thì cơ bản là không hề để lại cho họ một chút mặt mũi. Mà huynh đệ Đinh gia từ sau khi đến Tương Dương lại cứ lằng nhằng dây dưa với Triển Chiêu mãi, càng làm cho Bạch Ngọc Đường vừa tức vừa



giận, cho tới khi Bạch Ngọc Đường cố ý không nói trước chuyện của Đinh Nguyệt Hoa, ngay cả nửa tiếng cũng không để lọt, làm cho danh dự Đinh gia bị huỷ sạch chỉ trong chớp mắt. Vì thế, Đinh Triệu Huệ vừa thấy Bạch Ngọc Đường là lửa giận liền bốc lên nghìn ngút.

“Bạch Ngũ đệ, kính xin người nể mặt (\*) vì huynh ta, trợ giúp một chút!” Đinh Triệu Lan mở miệng khẩn cầu. (\*Chỗ này nguyên văn dùng nhưng để nghĩa đen là ‘mặt mỏng’ thì hơi kỳ, trong QT có ghi nghĩa khác là ‘tình mọn’ nên tui nghĩ đây là một kiểu nói lịch sự nhún nhường để nhờ vả người ta ấy =\_\_\_\_=)

“Da mặt Đinh Triệu Lan nhà người dày lắm cơ mà, mỏng khi nào!” Bạch Ngọc Đường tiếp tục tưới dầu lên lửa, “Hơn nữa Bạch Ngọc Đường ta tại sao phải nể mặt nhà người! Trước không nói tới chuyện Mạt Hoa thôn và Hãm Không đảo vì thủy vực mà tranh chấp nhau nhiều năm nay, chỉ nói ân oán giữa hai huynh đệ người với ta thôi, xin hỏi có điểm nào đáng để ta nể mặt!” Bạch Ngọc Đường vừa mở miệng, chính là một tràng mĩa mai tới tấp khiến huynh đệ Đinh gia phải biến cả sắc.

“Bạch Ngọc Đường, người đừng hiếp người quá đáng!” Đinh Triệu Huệ trong cơn nóng giận rút kiếm ra đâm thẳng vào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vừa giơ Hoạ Ảnh nhẹ nhàng đỡ, vừa tiếp tục nói: “Thế nào, cầu xin người ta không được, nhục quá hóa giận sao?!”

Đinh Triệu Huệ bước thêm một bước, lại đâm thêm một kiếm. Nhưng không ngờ mới nửa đường lại bị một thanh kiếm khác cản về. Đinh thần nhìn lại chỉ thấy Triển Chiêu đang nhìn mình, mặt tái đi vì giận. Triển Chiêu sau khi hung hăng hất trả kiếm của Đinh Triệu Huệ, lạnh lùng nói: “Nếu hai vị không phải là thành tâm đến cầu, vậy thì xin mời đi chỗ khác cho!”

“Triển Chiêu, người thật uống là ‘Nam hiệp’!” Đinh Triệu Huệ thấy Triển Chiêu vậy mà lại giúp Bạch Ngọc Đường “cố tình gây sự”, không khỏi tức giận, lại lớn tiếng mắng, “Thấy người nguy nan mà lại thờ ơ khoan tay đứng nhìn, người được coi là cái gì ‘Nam hiệp’ hả?!”

“Vậy còn người!” Triển Chiêu mĩa mai hỏi ngược lại, “Cầu xin bất thành, liền giơ kiếm ép, đây là chuyện mà Đinh Triệu Huệ, một người trong ‘Song hiệp’ sẽ làm?” Triển Chiêu thật sự rất hận, không phải hận Đinh Triệu Huệ nói năng vô lễ với mình, mà là hận Đinh Triệu Huệ muốn đả thương Bạch Ngọc Đường. Hơn nữa chuyện Đinh lão phu nhân, vốn không phải là việc của Hãm Không đảo, Bạch Ngọc Đường nói vậy cũng không tính là có lỗi, mặc dù theo đạo nghĩa thì nên giúp, nhưng cầu xin người bất thành, liền thẹn quá thành giận mà muốn hại người, khiến Triển Chiêu tức giận vô cùng.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, nhẹ nhàng vuốt tay y an ủi. Thấy tâm tình Triển Chiêu vững vàng rồi, mới lạnh lùng hướng về phía Đinh Triệu Lan đang có chút sững người ra đó mà nói: “Chuyện Đinh lão phu nhân ta đã sớm phái người bắt tay điều tra! Hơn nữa, bây giờ Đinh lão phu nhân đã vô sự bình an trở về Mạt Hoa thôn, được người của huynh đệ các người bảo vệ rồi, các người còn có gì bất mãn?!” Nói xong, kéo Triển Chiêu rời đi, cũng không thèm quản hai huynh đệ kia mặt mũi ra sao.

“Bạch thiếu hiệp! Đinh mỗ xin cảm tạ!” Đinh Triệu Lan vội vàng nói.

“Không cần!” Bạch Ngọc Đường cũng không quay đầu lại trả lời, “Chẳng qua là ta không nhìn nổi lão nhân phải chịu khổ! Hơn nữa, ta cũng không muốn có nhược điểm gì bị quận chúa Nguyệt Hoa đó nắm trong tay khiến các người phản bội, làm hại người trong lòng Bạch gia.” Bạch Ngọc Đường mới không thèm quản mấy chuyện kẻ nào sống kẻ nào chết, chẳng qua là thiên tính, thấy chuyện bất bình thì chung quy vẫn ra tay tương trợ. Hơn nữa, nếu là bởi những chuyện nhỏ nhặt này mà làm tổn thương đến Triển Chiêu, kẻ hối hận vẫn là mình. Cũng vì vậy, lúc Bạch Ngọc Đường nhận được tin Mạt Hoa thôn có biến, liền lập tức cho người đi xử lý trước. Chỉ là không nghĩ đến huynh đệ Đinh gia nhận được tin lại chạy tới “yêu cầu” mình giúp một tay mà thôi.

## 26. Chương 26

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu ra khỏi công quán, thấy Triển Chiêu hình như vẫn còn giận, không khỏi có chút lo lắng. Kéo Triển Chiêu lại, để y xoay mặt về phía mình, nhìn vẻ vừa tức giận, vừa nghi hoặc của mà mà nói: “Miêu Nhi, đừng bực! Cùng lắm thì, sau này ta sẽ khách khí với bọn họ một chút là được rồi. Miêu Nhi, người đừng nên tức giận.”

“Ngọc Đường, ta không giận người” Triển Chiêu bác lại. Y thật sự không giận Bạch Ngọc Đường, tính khí Bạch Ngọc Đường vốn dĩ đã như thế. Chuyện Bạch Ngọc Đường làm, hẳn chẳng mấy để ý, cũng sẽ không vì lời một ai đó mà thay đổi. Cũng vì vậy mà người giang hồ mới nói Bạch Ngọc Đường tùy ý làm xằng, nghĩ hẳn là Đinh Triệu Huệ kia cũng không phải không biết chuyện đó. Y chẳng qua là tức giận Đinh Triệu Huệ thân là một trong “Song hiệp” nhưng làm chuyện gì cũng ích kỉ. Thậm chí còn muốn làm Bạch Ngọc Đường bị thương, đây mới là chuyện Triển Chiêu không thể dễ dàng tha thứ nhất, cũng không có cách nào để dễ dàng tha thứ nhất. Đinh Triệu Huệ ở chỗ khác ích kỉ như thế nào Triển Chiêu cũng mặc, nhưng nếu ở trước mặt y mà muốn xúc phạm tới Bạch Ngọc Đường, vậy thì y cũng không cần phải để ý hẳn có phải là danh môn gì hay không, có phải là một trong “Song hiệp” gì hay không, Cự Khuyết chắc chắn sẽ không lưu tình. Nghĩ, trên mặt Triển Chiêu thoáng xẹt qua một tia sát khí.

“Miêu Nhi, đừng tức giận!” Bạch Ngọc Đường nhéo má Triển Chiêu, chẳng thèm để ý rằng hành động này đã kéo lại bao nhiêu ánh mắt của người qua đường, “Đinh Triệu Huệ chỉ vì một chút thù cũ trước kia mới muốn gây khó dễ cho ta, không liên quan gì đến người cả, người không cần để ý!”

“Bạch Ngọc Đường, đừng có mà động tay động chân!” Triển Chiêu đẩy tay Bạch Ngọc Đường ra, đáy mắt vốn có chút tức giận, nhưng khi nghe Bạch Ngọc Đường nói xong, lại cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ thù cũ trong lời Bạch Ngọc Đường có phải thật sự không liên quan gì đến mình không. Thật ra thì, chuyện của Bạch Ngọc Đường, phần lớn là làm vì Triển Chiêu, nếu không với cái tính trời sinh lạnh lùng của Bạch Ngọc Đường, làm sao lại đi quản nhiều chuyện như vậy. Cũng vì vậy, thù cũ với huynh đệ Đinh gia đúng là có liên quan đến Triển Chiêu. Bất kể là chuyện trước khi đính ước hay là sau khi đính ước, Bạch Ngọc Đường luôn chiều cố Triển Chiêu mọi nơi mọi lúc, bất kể là tinh thần hay trong cuộc sống. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ Bạch Ngọc Đường ngay từ lúc đầu đã thích, thậm chí là yêu Triển Chiêu rồi, nếu không với tính khí của hắn, nếu không phải ái nhân, sao lại luôn luôn chăm sóc Triển Chiêu như vậy. Vẫn là thôi đi, Triển Chiêu chỉ gạt nhẹ đầu tỏ ý đã hiểu. Bạch Ngọc Đường nói không phải, vậy thì cứ theo ý hắn là tốt rồi, nếu nói quá nhiều, tính toán quá rõ ràng, bệnh con chuột của Bạch Ngọc Đường sẽ lại tái phát mất.

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt Triển Chiêu đã thả lỏng, bèn tươi cười kéo Triển Chiêu đi về phía trước. Triển Chiêu nở một nụ cười điềm đạm vui vẻ, mặc cho Bạch Ngọc Đường kéo mình đi. Thế nhưng Triển Chiêu cười như vậy lại khiến một bóng người vận áo hồng vẫn theo sát từ khi ra khỏi công quán, đau nhói. Hai người chậm chậm đi tới chỗ ít người qua lại ở gần cửa thành. Người phía sau vẫn đi theo. Chỉ là đột nhiên, bóng dáng hai người trước mắt lại bỗng dưng biến mất, người mặc áo hồng không khỏi gấp gáp bước tới trước hai bước.

“Nguyệt Hoa quận chúa Triệu Tuệ một đường đi theo chúng ta, chẳng lẽ là có chuyện gì hay sao?” Đột nhiên sau lưng cô gái vang lên thanh âm lạnh lẽo của Bạch Ngọc Đường.

Nguyệt Hoa quận chúa Triệu Tuệ – cũng chính là cô gái áo hồng kia, sau gần nửa tháng biến mất, lại lần nữa xuất hiện trước mặt hai người. “Bạch Ngũ ca nói đùa!” Triệu Tuệ lạnh lùng mở miệng, “Vốn là bản quận chúa thấy hai vị xuất hiện trên đường nên có chút ngạc nhiên mà thôi.”

“Chẳng lẽ ở Tương Dương này, đi dạo trên đường cũng là phạm tội hay sao?” Bạch Ngọc Đường giễu cợt, “Lại nói, Nguyệt Hoa quận chúa muốn trở về công quán hay sao?”

“Bạch Ngọc Đường, người đừng hiếp người quá đáng!” Triệu Tuệ giận dữ, nắm chặt Trảm Lô trong tay.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh trong lòng, Nguyệt Hoa quận chúa này quả không hổ là sống cùng Đinh Triệu Huệ suốt mười năm! Ngay cả lời nói cũng giống y hệt. Trong vòng một ngày, liên tiếp gặp phải người Bạch Ngọc Đường cực kỳ không muốn trông thấy, hẳn đã sớm hận đến ngứa cả răng. Huống chi, Triệu Tuệ này lòng dạ độc ác, ngay cả đường mẩu nuôi nấng mình nhiều năm cũng có thể ra tay, Bạch Ngọc Đường đương

nhiên lại càng thêm hận. Chỉ là vì, giờ còn phải tiêu diệt Tương Dương vương, cân nhắc vì thế cục, không thể manh động, nếu không thế lực của Tương Dương vương sẽ có cơ hội phản công. Mặc dù Triệu Trinh này cũng biết hoàng thúc của mình không an phận, nhưng không có chứng cứ, Triệu Tước là hoàng thân, không thể động vào được. Trừ phi có chứng cứ xác thực, một đòn tất trúng. Chính vì vậy, mặc dù tình thế giữa Nhan Tra Tán và Tương Dương vương như nước với lửa, nhưng ngoài mặt thì vương gia vẫn là vương gia, khâm sai thì vẫn là khâm sai như cũ. Cũng bởi vậy, một đám người vẫn đang cắm mặt vào đi tìm cái thứ mình thư không biết ở nơi nào nào kia. Tương Dương vương quả là một cao thủ cất giấu đồ, tới tận giờ vẫn chưa ai tra được chỗ cất mình thư, nhưng có phải thật như vậy hay không, không ai biết được, chuyện đó cũng rất khó nói.

“Quận chúa Nguyệt Hoa tới tìm chúng ta, là có chuyện sao?” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt thành khăn mở miệng thỉnh giáo, nhưng đáy mắt lại toát ra từng tia từng tia hàn ý, rõ ràng không phải ý tứ thỉnh giáo.

Triển Chiêu một bên vẫn một mực im lặng không nói. Y đối với Triệu Tuệ chính là hận —— hận nàng tính kế Bạch Ngọc Đường, hận nàng khiến Bạch Ngọc Đường phải mặc lên người y phục màu sắc khác (tui nói con mồi trong đây nó giữ chồng như giữ cứt vậy đó =”=|||), càng hận hơn là nàng năm lần bốn lượt muốn tổn hại đến tính mạng Bạch Ngọc Đường. Vì vậy, những lúc đối mặt với Triệu Tuệ luôn khiến sát ý trong lòng Triển Chiêu sôi trào, mỗi lần đều phải hết sức khống chế, mới có thể đem đè nén luồng sát khí kia xuống.

Triệu Tuệ nhìn Triển Chiêu đầy mong chờ, hi vọng y có thể nói đôi câu dù chỉ là giả vờ với mình. Thế nhưng Triển Chiêu từ đầu tới cuối đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn nàng một cái, khiến lòng Triệu Tuệ triệt để lạnh giá, cuối cùng cũng mất hết hy vọng. Suốt một đoạn đường này, Triệu Tuệ biết rõ chỉ là tự mình đơn phương mà thôi, nhưng nàng vẫn không cam lòng, tại sao Bạch Ngọc Đường thân là nam tử lại có thể chiếm hết tâm tư của Triển Chiêu, trong khi mình đã hy sinh nhiều như vậy mà cái gì cũng không có được. “Bản quận chúa tới chẳng qua là để thông báo cho các người, không nên cản đường phụ vương ta, nếu bây giờ các người mang người của các người rời đi, sau này phụ vương ta chắc chắn sẽ không tính toán hiềm khích lúc trước!” Triệu Tuệ có chút lạnh lùng cất tiếng, “Nếu các người gia nhập vào dưới trướng phụ vương ta, thì đến lúc đó chẳng quan tiền chút...”

“Không bao giờ!” Lời cự tuyệt đồng thời từ miệng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vang lên.

“Triển đại ca, chuyện thiên hạ này nói ra cũng không liên quan gì nhiều đến một tên hộ vệ như huynh,” Triệu Tuệ mở miệng khuyên nhủ, “Huynh cần gì phải cố chấp như vậy?!”

“Không nói đến những chuyện khác, không nói đến chuyện thiên hạ,” Triển Chiêu chậm rãi lắc đầu, “Chỉ riêng việc phụ vương người xây Trùng Tiêu lâu, ta đã không có cách nào làm như không thấy! Về phần người, là Triển mỗ đã phụ một mảnh tâm ý của người, người có thể coi đó như món nợ, cứ đến tìm Triển mỗ là được. Nhưng người lại bày độc kế, chỉ vì một chút tư tâm, làm hại Bạch Ngọc Đường.”

“Nói như vậy, Triển đại nhân, huynh vì một Bạch Ngọc Đường mà phụ Triệu Tuệ ta,” Ánh mắt Triệu Tuệ lạnh ngắt, “Cũng vì một Bạch Ngọc Đường, lại cố ý đối nghịch với phụ vương ta?”

“Quận chúa nặng lời!” Triển Chiêu lãnh đạm trả lời, “Nếu Triển Chiêu chưa bao giờ chung tình với người, thì sao có thể nói là phụ? Về phần đối địch cùng phụ vương người, sao không nói rằng là các người ép Triển Chiêu không thể không như thế? Nếu không phải các người ép sát từng bước, muốn thiên hạ Đại Tống, sao lại không khiến Hoàng thượng chú ý? Nếu không phải người tính toán từng bước, thì sao Bạch Ngọc Đường lại độc xông Trùng Tiêu lâu, suýt chết thảm vì độc kế của người? Nếu không phải người phái sát thủ truy sát Bạch Ngọc Đường khắp nơi, Triển mỗ cần gì phải nhất định đối địch với các người chứ?”

“Nói như vậy, Triển đại nhân cảm thấy là chúng ta ép huynh!” Triệu Tuệ lộ ra một vẻ mặt phức tạp, rũ mi mắt, khiến người khác không thể thấy được thần thái trong mắt nàng, “Nếu hai vị đã cố ý như thế thì Triệu Tuệ xin cáo từ, chỉ hy vọng tương lai, hai vị sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay!”

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triệu Tuệ rời đi, kéo lấy tay phải Triển Chiêu, nắm thật chặt, một tay khác vỗ nhẹ lên mu bàn tay Triển Chiêu. Sau đó chậm rãi nở một nụ cười đắc ý – đã không nhìn được muốn động thủ rồi sao? Rất tốt! Ngũ gia chờ cũng đủ lâu rồi! Triển Chiêu vì động tác của Bạch Ngọc Đường mà xoay qua nhìn hắn, thấy vẻ mặt Bạch Ngọc Đường đắc ý, sát khí nơi đáy mắt dần dần thu lại, chậm chậm nở một nụ cười thật thản thối.

## 27. Chương 27

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Mấy ngày kế tiếp, Bạch Ngọc Đường dẫn Triển Chiêu đi dạo khắp nơi. Nói cũng lạ, từ sau lần Triệu Tuệ đến tìm hai người, những sát thủ kia đều biến mất sạch không còn tăm hơi. Mọi người trong công quán thấy vậy, tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng tất cả cũng đều hiểu rằng, không khí này sẽ không kéo dài quá lâu. Tương Dương vương kia, sớm muộn cũng sẽ làm phản, chỉ là không biết bao giờ mà thôi.

Ngày hôm đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa dùng xong cơm trưa thì có người mời tới tiền thính. Hai người nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt rồi mới đi theo gia đình đến tiền thính.

Vừa tới tiền thính, hai người liền thấy một lão nhân cầm y hoa phục dẫn theo một người trẻ tuổi, đang trò chuyện với Nhan Tra Tấn. Sau khi hai người bước vào, ba người trong phòng khách đồng loạt ngẩng đầu lên, Nhan Tra Tấn tiến lên đón, dẫn hai người đến giữa đại sảnh rồi mới mở miệng giới thiệu: “Vương gia thứ lỗi, hai người này chính là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.” Vừa nói lại vừa quay đầu nháy mắt với hai người một cái. “Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp, vị này là Tương Dương vương, các người còn không mau tham kiến vương gia?”

“Tham kiến vương gia!” Triển Chiêu chấp tay hành lễ. Trong khi đó Bạch Ngọc Đường đứng bên lại ngoảnh mặt xem thường, không đem vị vương gia kia để vào mắt chút nào, ngược lại cảnh giác mà quan sát người trẻ tuổi bên người Tương Dương vương.

Mà Triển Chiêu, lúc ánh mắt đảo qua người tuổi trẻ kia, đáy mắt không khỏi lộ ra một dòng sát ý lạnh như băng. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu, Tương Dương vương lần này tới đây, nhất định là không có ý tốt, chỉ là bây giờ đại chiến sắp tới, thế cục chỉ cần động vào là lập tức sẽ bùng nổ, thật sự không thích hợp để sinh sự. Tương Dương vương quan sát hai người hồi lâu, chậm rãi nở một nụ cười không rõ ý: “Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp, hai vị không cần đa lễ!” Vừa nói vừa thuận tay giơ ra mời, “Hai vị cũng ngồi đi!”

Bạch Ngọc Đường một chút cũng không khách khí, ngay cả cảm ơn cũng không cảm ơn lấy một tiếng, bèn kéo Triển Chiêu ngồi xuống, trực tiếp ngồi vào chỗ bên trái Tương Dương vương. Tương Dương vương thấy vậy cũng không nói gì, chỉ là đáy mắt chợt loé lên chút tức giận kia nói rõ rằng kỳ thực lão ta cũng không phải không có ý kiến gì như vẻ bề ngoài. “Không biết vương gia cho đòi hai người chúng ta tới là có chuyện gì?” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường ngay cả nói chuyện cũng lười, chẳng qua đây là chuyện nên ứng phó thì vẫn phải ứng phó, vì vậy mới lên tiếng.

“Không có gì,” Tương Dương vương khoát khoát tay, “Chẳng qua là từ lâu đã nghe danh hai vị thiếu niên anh hùng, liền tới nhìn một chút xem là nhân vật như thế nào mà khiến người người xưng tụng như thế thôi. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên là nhân phẩm bất phàm! Quả thật là danh bất hư truyền...” Tương Dương vương vừa mở miệng liền cho hai người đeo cao mạo.

Đồ cáo già! Bạch Ngọc Đường chửi thầm trong lòng. Đám người Triển Chiêu đều hiểu, khi không lấy lòng, nhất định là không có lòng tốt gì, nhưng nếu con cáo già này không mở miệng, chỉ e là không dễ đoán được mục đích thực sự của lão. “Vương gia!” Bạch Ngọc Đường cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của Tương Dương vương, “Nếu vương gia có chuyện gì, chỉ cần dặn dò một tiếng, thảo dân tuy bất tài, nhưng nếu là việc đơn giản thì vẫn có thể làm chút chuyện.” Cứ để cho lão ta nói tiếp thì mình ngay cả cơm tối cũng ăn không trôi mắt.

Tương Dương vương rõ ràng là sững sờ, hiển nhiên là cho tới bây giờ chưa từng bị ai cắt ngang như vậy, cho nên nhất thời lão ta khó mà thích ứng được. Triển Chiêu cùng Nhan Tra Tấn ở một bên cười thầm trong bụng – bọn họ còn đang làm quan, còn bị ràng buộc bởi lễ tiết, không thể lỗ mãng, thế nhưng Bạch Ngọc Đường chỉ là một kẻ thảo dân giang hồ, không hiểu lễ tiết, đúng là thích hợp mà! Chỉ là, bề ngoài hai người vẫn giữ vẻ bình tĩnh như cũ, như thể nhìn cũng không nhìn nhiều.

“Láo toét! Vương gia nói chuyện, là ai cho phép người ngắt lời!”

Người trẻ tuổi kia mặc dù nhất thời không có phản ứng, nhưng một khi phản ứng kịp thì lập tức mở miệng quát mắng, “Nhan đại nhân, người quản lý thuộc hạ như vậy sao?!”

Nhan Tra Tấn tiến lên một bước, hành lễ sơ qua: “Vương gia thứ lỗi, chẳng qua là Bạch Ngọc Đường, một không phải là quan viên triều đình, hai không phải thuộc hạ của hạ quan, Tra Tấn thật không biết quản giáo thế nào. (Chỉ có con mồi mới quản được nha cưng =))))))))) Nếu vị công tử này có cách, Tra Tấn thực muốn thỉnh giáo đôi điều. Nếu đến lúc đó có hiệu quả, Tra Tấn xin cảm kích vạn phần!” Lời này nói ra, có lẽ có tiết, không có chỗ nào bất kính. Chỉ là, ý tứ trong lời nói kia thật sự không người nào không thể không tức giận được. Thế nhưng, lời của Nhan Tra Tấn lại là những câu vô cùng có lý, khiến người ta không sao phản bác được.

“Nghe đồn Bạch Ngọc đường là nghĩa đệ của Nhan đại nhân người,” Người trẻ tuổi kia ngược lại vẫn còn có thể nói, “Hơn nữa nghe nói còn có quan hệ với Triển hộ vệ quá mức thân mật. Thế nào? Chẳng lẽ hai vị không phải là người trong quan trường?”

“Vị này... Ấy... Công tử có chỗ không biết a!” Triển Chiêu ngăn Bạch Ngọc Đường đang có chút tức giận lại, “Triển Chiêu vốn là giang hồ thảo mãng, xuất thân cũng là người giang hồ, không quá hiểu lễ tiết, làm thế nào có thể dạy được người ta? Chỉ sợ sẽ dạy hư đệ tử a! Về phần Nhan đại nhân đúng là một phu tử tốt, chỉ là Nhan đại nhân thân là khâm sai được Thánh thượng đích thân khâm tứ, ngày ngày trăm công nghìn việc, thật sự không có thời gian chỉ dạy Bạch Ngọc Đường lễ tiết khi gặp quan.” Triển Chiêu rất muốn làm thịt hai người đang cố ý nhắm vào Bạch Ngọc Đường trước mặt, nhưng bây giờ còn chưa đến lúc.

“Vậy nghe giang hồ đồn thổi, Bạch Ngọc Đường độc xông vương phủ, dạ tham Trùng Tiêu lâu,” Người trẻ tuổi kia lại mở miệng thăm dò, “Chẳng lẽ đây cũng là chuyện giả? Sao trước kia còn nghe nói Bạch Ngọc Đường phải đeo mặt nạ giả, không dám dùng gương mặt thật của mình mà gặp người hay sao?!” Người trẻ tuổi kia cao giọng gây sự.

“Bạch gia gia xông vào cái tòa nhà nát đó hồi nào?! Người có thấy tận mắt không?!” Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại, một tay còn kéo Triển Chiêu, vạn nhất ở trong công quán làm thịt vương gia này, hai người còn phải thoát thân a? Tính thế nào cũng thua thiệt, “Hơn nữa, Bạch gia gia ta cao hứng làm mấy cái mặt nạ giả chơi chút, chẳng lẽ cũng phạm pháp sao?”

Triển Chiêu siết chặt Cự Khuyết trong tay, cật lực ức chế sát khí tận đáy lòng. Mỗi lần nhắc tới chuyện Trùng Tiêu lâu, Triển Chiêu lại nhớ tới lần cùng Triệu Tuệ tới phế tích của Trùng Tiêu lâu, mà vừa nghĩ đến Bạch Ngọc Đường suýt chút nữa đã táng thân nơi đó là lại khiến Triển Chiêu khó có thể ức chế dục vọng giết người. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ức chế đến cả người cũng có chút run rẩy, không khỏi đau lòng vạn phần, gần như không kìm nén nổi mà muốn ôm người vào lòng, cố gắng an ủi y, không tự chủ được liền đưa tay vỗ vỗ bờ vai của y, thấy Triển Chiêu quay sang nhìn mình, cũng không quản trong phòng khách còn có người, nở một nụ cười trấn an với y. Triển Chiêu nhìn nụ cười của Bạch Ngọc Đường, không khỏi cũng mỉm cười đáp lại. Vì vậy mà tâm tình cũng vững vàng. Dù sao, bất kể như thế nào, cũng không thể để mưu kế của Tương Dương vương đạt được như ý. Mặc dù còn không biết lão ta muốn gì, nhưng trước mắt, Tương Dương vương nhắm vào Bạch Ngọc Đường mà tới, vậy thì nhất định không thể để lão ta có cơ hội kiểm soát mang người đi.

“Được! Được! Được!” Người trẻ tuổi kia giận dữ cười, liên tục nói ba tiếng được, sau đó mới mở miệng nói rằng, “Nửa tháng trước có người lên vào Tương Dương vương phủ, dù không có tổn thất gì, nhưng trọng trách bảo vệ an toàn cho vương phủ này nếu đã giao cho tại hạ, thì tại hạ phải tận trung chức trách. Đêm đó, hai tên tặc nhân mặc dù không bị bắt, nhưng bị trúng hai chiếc phi tiêu, trên phi tiêu kia còn có tấm ít độc. Không biết hai vị có gặp qua hai tên tặc nhân này không?”

“Mấy ngày nay, nghĩa đệ ta bị bệnh liệt giường, mà Triển hộ vệ vẫn luôn chăm sóc nghĩa đệ ta, hai người hầu như cả ngoại khách cũng không gặp!” Nhan Tra Tấn thấy hai người Triển Bạch đều không muốn trả lời, vì vậy bèn lên tiếng thay hai người, “Chuyện này ngay cả quận chúa Nguyệt Hoa cũng biết, vương gia nếu không tin, khi về có thể hỏi quận chúa.”

“Phải hay không phải, chỉ cần kiểm tra trên người hai vị xem có vết thương nào mới hay không, về phần hai người có gặp khách hay không, quận chúa nhà ta biết hay không biết thì cũng là chuyện riêng của người, sao có thể hỏi chứ?” Người trẻ tuổi kia có vẻ rất chắc chắn, “Ta còn nhớ rất rõ, hai cây phi tiêu kia, một

cắm vào bụng trái một tên, một cây khác, vốn phải trúng vào trên người tên còn lại, nhưng bị tên kia cản lại, vì vậy mới cắm vào cánh tay trái của hắn. Không biết hai vị có thể để cho tại hạ khám qua một chút hay không?”

“Chuyện này có gì mà khó khăn?” Bạch Ngọc Đường giơ tay phải vén ống tay áo khoác rộng thùng thình bên trái lên, “Nếu người nói sớm thì cần gì phí nhiều thời gian như vậy?!” Dùng nội lực xé rách tay áo trung y, tùy ý để lộ cánh tay trái ra trước mặt mọi người. Trên tay trái đích thực có vết sẹo, nhưng màu sắc đã rất nhạt, hiển nhiên đều là vết thương cũ.

Người trẻ tuổi kia nhìn chăm chăm một lúc, thấy không có vết thương nào có vẻ là mới có trong vòng một tháng, không khỏi cảm thấy hoang mang. “Thế nào?” Bạch Ngọc Đường mở miệng lần nữa, “Có muốn kiểm tra xem trên người Bạch gia có vết thương nào mới nữa hay không?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, lạnh nhạt hỏi.

“Là ta trách lầm Bạch Ngũ gia, mong Ngũ gia lượng thứ!” Người trẻ tuổi kia lấp bắp ôm quyền xin lỗi, “Thế nhưng không biết trên người Triển hộ vệ...”

“Thế nào, chẳng lẽ người nghi ngờ con mèo này?!” Bạch Ngọc Đường lại nhướn mày mở miệng lần nữa, chỉ là ngữ điệu lần này rõ ràng là không vui, “Mèo này là hoàng đế chất nhi của chủ nhân người chính miệng ngữ phong, chẳng lẽ còn biết luật mà phạm luật hay sao?!”

“Cái này...” người trẻ tuổi kia liếc nhìn Tương Dương vương một cái, thấy lão ta nhẹ nhàng lắc đầu, biết kế hoạch lần này không thành được nữa, bèn cười cười nói, “Tại hạ sao dám hoài nghi nhân lực của Thánh thượng. Lần này là tại hạ không đúng, tại hạ tạ tội với hai vị. Mong hai vị thông cảm. Thứ tội thứ tội!”

“Ha ha ha ...” Tương Dương vương vẫn trầm mặc đột nhiên cười phá lên, “Hai vị đều không phụ kì vọng của bốn vương, đều là thiếu niên anh hùng! Chỉ là anh hùng cũng nên thức thời, mong rằng hai vị nghĩ lại! Lựa chọn cũng vô cùng trọng yếu đó nha! Hoành Nhi, chúng ta cũng không nên quấy rầy Nhan đại nhân nữa! Nhan đại nhân, bốn vương cáo từ!”

“Tra Tán xin tiễn vương gia!” Nhan Tra Tán đứng dậy hành lễ, sau đó đưa người ra khỏi đại sảnh, khách sáo cùng Tương Dương vương một hồi mới trở lại tiền sảnh. Sau đó, ba người cho người bí mật mời bọn người Tưởng Bình tới rồi đóng cửa tiền sảnh, thương nghị đến tận lúc hoàng hôn mới đường ai nấy đi.

## 28. Chương 28

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Tối giờ lên đèn, Bạch Ngọc Đường xách hộp cơm đẩy cửa phòng, thấy Triển Chiêu đang thất thần ngồi bên bàn lau Cự Khuyết, ngay cả khi Bạch Ngọc Đường bước vào rồi cũng chưa hồi thần lại. Bạch Ngọc Đường bước tới đặt hộp cơm trong tay lên bàn, tay trái giành Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu, tay phải đoạt lấy khăn vải lau kiểm trong tay y.

“Ây...” Triển Chiêu đương lúc xuất thần, vật trong tay đột nhiên không cánh mà bay, có chút ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi mỉm cười, “Ngọc Đường, người vào khi nào vậy?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn Triển Chiêu chẳng mấy khi lại hồ đồ như vậy, nhẹ nhàng vuốt mũi y: “Chính là lúc người đang bận xuất thần!”

“À!” Triển Chiêu gật gật đầu, cũng không nói thêm gì. Ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường, y không tự chủ được mà luôn thả lỏng người. Thậm chí không cần hắn ở ngay sát bên, mà chỉ cần biết rằng chỉ có hắn mới tới cạnh mình, liền thả lỏng rất nhiều. Nếu không, với công lực của Triển Chiêu, làm sao có chuyện có người đến gần mà y lại chẳng hề hay biết?

“Lại đây, Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường đồ ăn bên trong hộp cơm ra, “Chúng ta ăn cơm thôi.” Chỉ thấy trên bàn bày bốn món một canh, còn đang bốc khói nghi ngút. Hơn nữa, món ăn bày trí cũng cực kỳ đẹp mắt,

còn toả ra hương thơm ngào ngạt khiến người ta thèm muốn nhỏ dãi. Bạch Ngọc Đường lấy hai chén cơm xếp dưới cùng ra, hỏi Triền Chiêu: “Miêu Nhi, đừng ngồi thừ ra đó nữa, người cơm trưa không ăn, chẳng lẽ còn chưa đói hay sao?” Vì mãi thương nghị bước tiếp theo cùng Nhan Tra, mấy người họ ngay cả bữa trưa cũng quên dùng.

“Ngọc Đường, người lại đi làm những món này sao?” Triền Chiêu hỏi.

Thật ra thì không cần phải hỏi, kể từ sau khi đến Tương Dương, một ngày ba bữa của Triền Chiêu căn bản đều do một tay Bạch Ngọc Đường lo hết. Ngay cả Triền Chiêu cũng than thở rằng thiên phú của Bạch Ngọc Đường thật khiến người ta phải ghen tỵ – ngay cả nấu ăn cũng học được trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, hơn nữa món ăn làm ra còn ngon hơn cả Thái Bạch cư và Nhất Phẩm Hương ở Đông Kinh. Lần nào cũng khiến Triền Chiêu bất giác ăn nhiều hơn bình thường.

“Con mèo này!” Bạch Ngọc Đường cười cười, “Quản những chuyện đó làm gì? Có đồ ăn thì lo mà ăn đi, chưa từng thấy con mèo nào như người!”

“Ngọc Đường!” Triền Chiêu có chút ngập ngừng mở miệng, “Người cứ như vậy, sau này ta sẽ không ăn được món ăn do người khác nấu mất!” Triền Chiêu thật sự rất sợ khẩu vị bị nuông chiều quá thành ra kén ăn, đến lúc đó phải làm sao?

“Ta còn đang mong con mèo người kén chọn một chút đây!” Bạch Ngọc Đường thoả mãn, hiển nhiên rất hài lòng với việc Triền Chiêu sẽ bị nuôi thành kén ăn, “Như vậy, người sẽ không ăn qua loa cho xong nữa! Vả lại, chờ khi chúng ta về nhà rồi, Bạch gia cũng sẽ nuôi con mèo nhà người, người còn lo cái gì?!”

Triền Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, cúi đầu lẳng lặng ăn cơm. Bạch Ngọc Đường hiển nhiên rất thích chí vì Triền Chiêu không phản bác, không ngừng gấp thức ăn cho Triền Chiêu, Triền Chiêu yên lặng ăn, thỉnh thoảng cũng thêm thức ăn cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường tất nhiên là càng thêm cao hứng, đôi mắt hoa đào hơn hử tới mức không còn nhìn được gì. Hai người cơm nước xong, Bạch Ngọc Đường dọn dẹp đi ra ngoài, lúc trở về, lại thấy Triền Chiêu đứng thần thờ trước cửa sổ.

“Miêu Nhi, người làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường đi tới sau lưng Triền Chiêu, ôm lấy y, nhẹ nhàng hỏi, “Sao từ sau khi trở về cứ thất thần mãi?”

Triền Chiêu thả lỏng người dựa vào ngực Bạch Ngọc Đường, từ từ nhắm mắt lại, hiển nhiên là có chút mệt mỏi. “Ngọc Đường, ta đang nghĩ, có phải nếu không có ta, người sẽ không gặp phải nhiều bất lợi và kiếp nạn như vậy, người hẳn sẽ vui vẻ hơn rất nhiều đi?” Bạch Ngọc Đường luôn ngạo tiểu giang hồ, tiêu sái tự tại. Nhưng lại vì mình mà con người lúc nào cũng tùy tâm sở dục (thích làm gì thì làm) này lại phải cẩn thận mọi chuyện, còn chiếu cố mình mọi chuyện, mỗi lần nghĩ tới, đáy lòng Triền Chiêu lại dậy lên niềm đau xót khôn nguôi, nếu không phải vì mình, hẳn là hẳn sẽ vô cùng tự tại đi?

“Con mèo ngốc này! Rốt cuộc người đang nghĩ cái gì vậy hả?!” Bạch Ngọc Đường có chút tức giận xoay người Triền Chiêu lại, để y đối mặt với mình, sau đó hung hăng hôn lên môi y. Tất cả lửa giận cùng oán khí, sau khi tiếp xúc với bờ môi mềm mại của Triền Chiêu, liền hoá thành từng nổi thương tiếc.

Triền Chiêu cảm nhận được tâm tình của Bạch Ngọc Đường, bờ môi cuối cùng nỉ non hai tiếng – “Ngọc Đường...” Bạch Ngọc Đường nghe tiếng Triền Chiêu nỉ non tựa như rên tí ấy, lại càng hôn y điên cuồng hơn. Một lúc sau, Triền Chiêu xụi lơ trong ngực Bạch Ngọc Đường, thở dốc không ngớt.

“Miêu Nhi, xem người còn dám nói những lời như thế nữa không!” Bạch Ngọc Đường ôm lấy người trong ngực, mở miệng uy hiếp, “Lần sau còn dám nói như vậy nữa, con mèo nhà người đừng hòng chạy thoát!” Bạch Ngọc Đường nhìn đôi môi bị mình hôn mà ướt át, gò má đỏ bừng, hơn nữa còn nằm trong ngực mình mà không ngừng thở dốc, không khỏi thương tiếc vuốt ve sống lưng Triền Chiêu, giúp y thuận khí. Sau một lát, nhìn lại Triền Chiêu đã thấy y nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn mà ngủ thiếp đi, không ngăn nổi một nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu một cái, đoạn bế Triền Chiêu lên giường, tháo dây buộc tóc của y, lại giúp y cởi áo khoác lẫn giày rồi mới cởi y phục của mình, ôm Triền Chiêu chìm vào giấc mộng. Có chuyện gì chờ trời sáng rồi nói, tối rồi, đi ngủ thôi!

Sáng sớm hôm sau, khi Triền Chiêu tỉnh lại thì phát hiện Bạch Ngọc Đường đã không còn bên cạnh mình, ngồi dậy, chỉ thấy trên chiếc đôn cạnh giường đặt một chậu nước nóng. Triền Chiêu mặc quần áo tử tế, đi tới bên bàn rửa mặt. Mới vừa rửa mặt xong, liền thấy Bạch Ngọc Đường tay bưng một cái khay lớn tiến

vào. Thấy Triển Chiêu xong xuôi rồi bèn nhoẻn miệng cười, đem cháo trên tay cùng một ít thức ăn đặt lên bàn, rồi gọi Triển Chiêu đến ăn sáng. Hai người cũng không nói nhiều, cứ như vậy ngồi xuống ăn cháo Bạch Ngọc Đường nấu.

“Đúng rồi!” Triển Chiêu đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Bạch Ngọc Đường, vết sẹo trên tay người làm cách nào mà hôm qua không thấy nữa vậy?” Hôm qua khi người trẻ tuổi kia nằng nặc đòi kiểm tra vết thương, Triển Chiêu cũng căng thẳng tới mức suýt nữa thì rút kiếm, nhưng cuối cùng không thấy trên cánh tay Bạch Ngọc Đường có vết thương do phi tiêu để lại, cũng cảm thấy kì quái. Chỉ là hôm qua Triển Chiêu suy nghĩ nhiều chuyện ngổn ngang, quên mất hỏi chuyện này.

“Cái đó à!” Bạch Ngọc Đường dương dương đắc ý mở miệng, “Đại tẩu cho ta một lọ ‘Bích Ngọc cao’, để ta xoa sạch vết thương kia! Miêu Nhi, người không biết, ‘Bích Ngọc cao’ này là độc môn của đại tẩu nghiên cứu chế tạo ra, dùng để chữa những vết sẹo lớn để lại. Đại tẩu nói vết thương do phi tiêu gây ra rất dễ nhận biết, sợ có người cố ý tìm tới cửa điều tra, nói để phòng ngừa vạn nhất. Cho nên vết sẹo kia mới biến mất đó.”

Triển Chiêu khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm, có Lô đại tẩu ở đây, rất nhiều chuyện đều trở nên rất thuận lợi. Hơn nữa minh thư cũng sắp tới tay, bây giờ chỉ cần một thời cơ, một thời cơ có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

“Ngũ đệ! Tiểu Miêu!” Thanh âm lạnh lạnh vang lên từ ngoài cửa, hai người quay lại, liền thấy Lô đại tẩu đang ở ngoài cửa phòng, “Nhị ca các người đang tìm các người!”

Hai người Triển Bạch vừa nghe thấy lập tức mừng rỡ, Hàn Chương trở về rồi, quyền chủ động lớn như vậy, thật sự có thể nằm trong tay rồi.

## 29. Chương 29

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Hai người Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường theo Lô đại tẩu đến phòng của Hàn Chương, chỉ thấy Hàn Chương tay cầm một hộp gấm, đang ngồi bên bàn uống trà. Thấy hai người Bạch Ngọc Đường tới hần liền đặt tách trà trong tay xuống, cười nói: “Các đệ đã tới rồi!” Sau đó đứng dậy kéo mấy người vào phòng.

“Nhị ca, huynh thật sự đã thành công rồi sao?” Bạch Ngọc Đường sốt ruột không thể đợi nổi, vội vã hỏi, “Sao không thấy Đại ca Tứ ca cùng trở lại?”

“Lão Ngũ, đệ cũng phải để Nhị ca ta lấy hơi đã chứ?” Hàn Chương cắt ngang câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, “Hơn nữa, nếu Đại ca và lão Tứ có chuyện gì, ta còn có thể bình tĩnh mà ngồi ở đây sao?”

“Bạch Ngọc Đường, người đừng nên gấp.” Triển Chiêu ở một bên cũng mở miệng khuyên nhủ. Triển Chiêu thật lòng có thể hiểu được sự nôn nóng trong lòng Bạch Ngọc Đường, càng muốn mọi chuyện mau kết thúc, thì lại càng cảm thấy thời gian trôi qua thực sự quá chậm. Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để vội vàng, huống chi đã trì hoãn ở Tương Dương này được gần nửa tháng, đợi thêm mấy ngày, chỉ e cũng không có khác biệt gì lớn.

Bạch Ngọc Đường nghe xong lời của Triển Chiêu, lập tức im lặng không nói gì nữa, nhưng vẻ mặt vẫn rất nóng lòng. Bạch Ngọc Đường dù sao cũng là Bạch Ngọc Đường, mặc dù đã trải qua đại kiếp “Trùng Tiêu lâu”, trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng bản tính như cũ vẫn là Bạch Ngọc Đường mà mọi người quen thuộc.

“Được rồi!” Hàn Chương mở miệng, “Trước tiên ta phải nói rõ đã, tránh để lão Ngũ suy nghĩ lung tung, đến lúc đó người lãnh đủ vẫn là ta.” Hàn Chương vừa mở hộp gấm trong tay ra vừa nói, “Đây, cái này chính là minh thư. Ta đã kiểm tra cẩn thận, là đồ thật. Hơn nữa độc ở trên minh thư, ta đã dùng thuốc giải đại tẩu cho để vô hiệu nó, bây giờ các đệ có thể yên tâm giao cho Nhan đại nhân rồi. Còn Đại ca và Tứ đệ, các đệ muốn thì hỏi đại tẩu đi, bởi vì ta cũng không biết rốt cuộc hai người bọn họ đi đâu rồi.” Hàn Chương xoa xoa hai tay, đối với việc Đại ca cùng Tứ đệ của mình sau khi trợ giúp trộm được minh thư thì đột nhiên



thần thần bí bí, hần cũng rất tò mò. Nhưng mà Đại ca bảo mình phải mang mình thư về trước, thế nên hần cũng chỉ có thể nén tò mò mà quay về thôi. Hơn nữa, trong khoảng thời gian hiện tại này, đối với hành tung của Đại ca “có hơi chút sợ vợ” của mình, ngoại trừ Lô đại tẩu ra, chỉ sợ cũng không có ai biết.

“Ha ha...” Lô đại tẩu cười rồi nói, “Ta chỉ bảo bọn họ đi vào Tương Dương vương phủ làm thêm vài việc, để những kẻ trong vương phủ đó biết điều mà an phận chút thôi. Về phần cái tên dám cả gan ăn trộm “Tam nhật đoạn trường” của Thần Y cốc, ha ha... Đến lúc đó ta sẽ chăm sóc hần thật tốt!” Lô đại tẩu che miệng cười, trong mắt loé lên vẻ phẫn khích – đến Tương Dương đã lâu như vậy mà lúc nào cũng buồn phiền, sắp chán ngán đến mức mọc nấm luôn rồi, khó khăn lắm mới có người để chơi đùa một chút, sao có thể dễ dàng để người ta đi mà chưa chơi gì chứ?

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, còn cả Hàn Chương không khỏi đồng cảm cho những người vô tội trong vương phủ, nhất là cháu trai của Tương Dương vương tên gọi Trầm Hoàn kia, chọc giận Lô đại tẩu tuyệt đối không phải hành động sáng suốt gì. Trước tiên chưa nói đến việc Lô đại tẩu là nữ nhi duy nhất của lão cốc chủ Thần Y cốc Mẫn thần y, chỉ riêng cái phước đức trùng trùng khiến người khác khó lòng phòng bị của Lô Đại tẩu thôi, hai người bị hại nặng nề là Bạch Ngọc Đường và Hàn Chương vừa nghĩ tới lịch sử bị hành huy hoàng của đời mình là không khỏi ớn lạnh sống lưng. Còn Triển Chiêu, mặc dù y chưa bị chinh bao giờ, nhưng là khách quen của Hãm Không đảo, đương nhiên y có thể thường xuyên nhìn thấy mọi người trên Hãm Không đảo bị hành hạ thảm thương không để đâu cho hết, tới mức Triển Chiêu nhận thức sâu sắc được rằng, Lô đại tẩu là tuyệt đối, tuyệt đối không thể đắc tội. Bằng không, Triển Chiêu nghĩ đến những phước đức chinh người kia, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Ba người Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau. Cuối cùng quyết định lần này cứ để Lô đại tẩu chơi đùa cho đủ đi, chỉ cần không đùa chết Tương Dương vương là được rồi, còn những người khác, bị đùa chết cũng không việc gì, dù sao đến lúc rồi cũng bị phán trăm thôi, không phải cũng đều là chết sao? Có điều chết trong tay Lô phu nhân thì dường như khó coi hơn một chút.

“Đại tẩu, nếu mình thư đã ở trong tay rồi,” Bạch Ngọc Đường cắt đứt tiếng cười của Lô đại tẩu, “Vậy trước hết đệ và Miêu Nhi sẽ giao nó cho Nhan đại nhân và Công Tôn tiên sinh. Đại tẩu hãy nghĩ thật kỹ xem còn chuyện gì muốn làm không, tránh để đến lúc đó lại bỏ sót cái gì a!” Sau đó, một tay cầm hộp gấm, một tay kéo Triển Chiêu, chạy như bay ra khỏi cửa đi tìm Nhan Tra Tấn.

“Đại tẩu, à, ờm...” Hàn Chương ấp úng mở miệng, hần cũng rất muốn trốn đi a! Nhưng mà Ngũ đệ của hần có “vợ” rồi liền bỏ rơi huynh đệ, đẩy luôn huynh đệ của chính mình tới trước mặt Lô đại tẩu đang muốn chinh người. Phải biết, ngoại trừ Lô Phương và Triển Chiêu, toàn bộ người trên Hãm Không đảo đều đã bị Lô đại phu nhân “dạy dỗ” tử tế! “Đại tẩu à! Tẩu cũng đã lo lắng cho Đại ca nhiều ngày rồi, hần là rất mệt mỏi, hay là tẩu cứ về phòng trước nghỉ ngơi một chút đi?” Hàn Chương mặt mũi đau khổ mở miệng, chỉ sợ không cẩn thận đại tẩu sẽ nghĩ đến mình, xong rồi trước tiên sẽ chơi với mình để giải sầu. Từ sau khi đến Tương Dương, Lô đại tẩu thường ngày đều rảnh rỗi không có chuyện gì làm, ngay cả khi sát thủ đến không cần bước ra sân cũng đã có người giải quyết hết, thế nên Lô đại tẩu lại càng rảnh rỗi, mỗi ngày đều ăn không ngồi rồi. Hơn nữa bởi vì ở trong công quán, không phải ở nhà, cũng không thể trêu đùa người khác. Cho nên Lô Đại tẩu vừa có thời gian là đi tìm người Hãm Không đảo mà đùa để giải buồn. Bởi vì Bạch Ngọc Đường khôn khéo, lần nào cũng vậy, vừa thấy có gì đó không ổn là vội kéo Triển Chiêu rời đi thật nhanh; Tướng Bình cũng là một kẻ tâm tư tinh tế, mỗi lần thấy Lô Đại tẩu có vẻ khác khác là lòng bàn chân liền như bôi dầu – chạy a! Chỉ có Hàn Chương, lần nào cũng đều vì không kịp thời lấy cớ, không chạy thoát được.

“Đúng vậy! Ta có hơi mệt!” Lô Đại tẩu ngáp một cái, “Huynh đệ, đệ cũng bận rộn mấy ngày nay rồi, cũng đi nghỉ ngơi một chút đi!” Sau đó, Lô Đại tẩu ở ngay trước mắt Hàn Chương, đi ra khỏi phòng hần.

Hàn Chương nhìn Lô Đại tẩu đi khỏi, không dám tin vận số mình lại tốt như vậy. Vừa nghĩ xong, cơn buồn ngủ lập tức ập tới, hần cố gắng lê đến mép giường ngã người xuống. Chỉ vừa ngã xuống, liền nghe Hàn Chương hét thảm một tiếng, sau đó chỉ thấy hai tay hần vừa đỏ vừa sưng, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp. Cẩn thận nghe còn có thể nghe thấy tiếng Hàn Chương lẩm bẩm: “Ta cũng biết, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta như vậy mà!”

Ngoài cửa, Lô Đại tẩu nở một nụ cười đắc ý, xoay người rời đi – thật sự là mệt mỏi a, ừm, vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi!

Tiền thính, Bạch Ngọc Đường loáng thoáng nghe tiếng hét thảm thiết thê lương của Nhị ca mình, không khỏi rụt cổ một cái, Triển Chiêu đang ngồi một bên thấy vậy liền bật cười. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười thoải mái như vậy, tâm tình cũng trở nên phần chấn. Công Tôn Sách và Nhan Tra Tấn tiến vào tiền thính, chỉ thấy hai người tâm tình vô cùng tốt. Nhan Tra Tấn cùng Công Tôn Sách nhìn nhau cười một tiếng, đối với tình cảm giữa hai người này, bọn họ cũng đều đã nhìn ra, nhưng cũng không cảm thấy có gì quá không ổn. Hai người như vậy, thật sự là nên bồi bạn với nhau đi.

“Triển hộ vệ, Bạch Ngũ đệ tìm ta có chuyện gì?” Nhan Tra Tấn hỏi, trước mặt hai người, hần xưa nay đều tùy ý. Không vì cái gì khác, chỉ là cảm thấy hai người kết bạn với mình, cho tới bây giờ đều không phải vì mình là Trọng Nguyên hay khâm sai gì gì đó, mà là vì bọn họ yêu mến một người tên là “Nhan Tra Tấn” mà thôi.

“Đại nhân, chuyện can hệ trọng đại, xin Đại nhân đóng cửa.” Triển Chiêu trả lời.

Nhan Tra Tấn lập tức bảo người đóng cửa, cũng sắp xếp thân tín của mình canh giữ bên ngoài. Bạch Ngọc Đường mở hộp gấm ra, đưa mình thư cho Triển Chiêu, Triển Chiêu mới trình lên Nhan Tra Tấn. Thấy Nhan Tra Tấn có vẻ không hiểu, mới giải thích: “Đại nhân, đây chính là mình thư!” Nhìn mình thư, Triển Chiêu không phải là không hận, vừa nghĩ tới Bạch Ngọc Đường vì một quyển vải gấm nho nhỏ này mà suýt chút nữa đã mất mạng, đáy lòng y vừa hận vừa tức, chỉ là, bây giờ y đã có thể không chế sát khí tận đáy lòng mình, bởi vì, Bạch Ngọc Đường còn sống, cũng chỉ vì Bạch Ngọc Đường còn sống.

“Thật sự là mình thư!” Nhan Tra Tấn mở mình thư ra, sau khi cẩn thận kiểm tra, lại cùng Công Tôn Sách tra xét, tức giận kết luận, “Tương Dương vương này đúng là tội đáng chết vạn lần, dám cấu kết với Tây Hạ, mưu toan lật đổ triều cương!”

“Đại nhân bớt giận, bây giờ chúng cứ đã tới tay!” Công Tôn Sách khuyên giải, “Bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể tra xét Tương Dương vương phủ.”

“Không biết Công Tôn tiên sinh đối với việc tra xét Tương Dương vương phủ có diệu kế gì chăng?” Nhan Tra Tấn hỏi.

“Không bằng chờ thêm hai ngày nữa, Đại nhân có thể đem chuyện bí mật bẩm báo trước với Thánh thượng, sau đó khi an bài vẹn toàn rồi mới tra xét Tương Dương vương phủ!”

“Tiên sinh nói phải!” Nhan Tra Tấn gật đầu đồng ý. Sau đó bốn người thương lượng thật kỹ càng những chi tiết nhỏ rồi mới tản đi. Đến buổi chiều, Lô Phương cùng Tưởng Bình cũng trở lại, sau khi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bàn bạc lại với họ xong mới đi nghỉ ngơi. Trước lúc đi nghỉ, trong lòng mọi người đều không hẹn mà thăm nhủ một câu – cuối cùng cũng có thể kết thúc!

## 30. Chương 30

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Hai ngày sau, kinh thành truyền tới tin tức. Nghe nói sau khi Hoàng đế biết chuyện thật sự có mình thư thì rất tức giận, còn sai tâm phúc của mình mang theo mật chỉ chạy suốt đêm, muốn Nhan Tra Tấn bắt sống Tương Dương vương áp giải về kinh luận tội, không được có sai sót. Nhan Tra Tấn lĩnh chỉ, cùng tâm phúc từ kinh thành tới mật nghị một lúc lâu mới đi ra, bảo người mời Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tới. Ba người đến phòng Nhan Tra Tấn, chỉ thấy Nhan Tra Tấn ngồi cạnh bàn chau mày, trên tay cầm một quyển sách. Ba người không khỏi hơi nghi hoặc.

“Đại nhân,” Công Tôn Sách phá vỡ dòng suy tư của Nhan Tra Tấn, mở miệng hỏi, “Nếu trong kinh đã truyền tới ý chỉ, vì sao đại nhân còn sầu mi khổ kiếm, chẳng lẽ sự tình có biến?”

“Công Tôn tiên sinh,” Nhan Tra Tấn ngẩng đầu, nhìn ba người một cái, “Ba vị trước hết ngồi đi!” Thấy ba người không khách khí vội vàng ngồi xuống rồi, mới chậm rãi mở miệng, “Thánh thượng bởi vì chuyện Tương Dương vương mà giận dữ, nhưng vẫn nghĩ tình thân, muốn bản quan bằng bất cứ giá nào cũng phải

bắt sống Tương Dương vương, hơn nữa còn muốn giải về kinh luận tội. Những người tham gia khác có thể không bàn sống chết, nhưng Tương Dương vương nhất định phải bắt sống, chuyện này...” Nhan Tra Tấn có chút khổ sở lắc đầu một cái. Tất cả mọi người đều biết, Tương Dương vương kia là kẻ gian xảo, nếu bắt luận sống chết thì dễ, nhưng đằng này lại phải bắt sống, còn phải áp giải lên kinh, gian khổ khó khăn trên đoạn đường này có thể tưởng tượng được.

“A!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười nhạt, dường như rất xem thường đối với hàng động của hoàng đế.

“Bạch thiếu hiệp có lời muốn nói?” Nhan Tra Tấn thấy Bạch Ngọc Đường không ngừng cười nhạt, cảm thấy nghi hoặc. Mà Công Tôn Sách ngồi bên thấy Bạch Ngọc Đường cười như thế, trên mặt cũng nở ra một nụ cười giễu, rất hiển nhiên, vị tiên sinh khôn khéo hơn người này, đối với hàng động của hoàng đế cũng rất xem thường. Triển Chiêu thấy vậy, không khỏi cũng có chút nghi ngờ, Công Tôn tiên sinh luôn luôn nho nhã, chưa từng thấy có thái độ như vậy với người khác.

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường thấy nụ cười trên mặt Công Tôn Sách bèn mở miệng, “Xem ra Công Tôn tiên sinh cũng hiểu vì sao!”

Công Tôn Sách cười cười trả lời: “Bạch thiếu hiệp không phải cũng rõ ràng rồi sao? Đây chính là hoàng gia bí sử a!”

Triển Chiêu cùng Nhan Tra Tấn thấy hai người ở đây chơi trò đánh đố, không khỏi càng thêm nghi ngờ. “Ngọc Đường, rốt cuộc là chuyện gì?” Triển Chiêu quả thật có chút không kiềm chế được tò mò trong lòng, hoàng gia bí sử ư, bất kể là ai nghe thấy cũng sẽ tò mò một chút đi?

“Miêu Nhi, chuyện này, các người vẫn không nên biết thì hơn!” Bạch Ngọc Đường mở miệng cười, thấy sắc mặt Triển Chiêu có chút không vui, vội vàng nói tiếp, “Thôi cũng được, biết cũng không sao, nhưng người và Nhan đại ca ngàn vạn lần không được nói với người ngoài, trong lòng hiểu là được rồi.” Thấy Triển Chiêu cùng Nhan Tra Tấn gật đầu, mà Công Tôn Sách cũng không có ý phản đối, mới mở miệng. “Miêu Nhi, người phải biết, năm đó Thái Tổ bình biến, trên thực tế là ba huynh đệ cùng nhau chiếm được giang sơn Triệu thị. Mà Thái Tổ đã ước định cùng huynh đệ, ngôi vị đế vương này ba người họ sẽ thay phiên nhau yên vị. Sau khi Thái Tổ qua đời, đế vị truyền cho Thái Tông. Nhưng Thái Tông lại không truyền ngôi lại cho tam đệ, trái lại đem truyền cho Triệu Hoàn, Triệu Hoàn lại truyền cho Triệu Trinh. Nói cách khác, nếu theo như ước định ban đầu, thiên hạ này vốn là cha của Triệu Tước kế vị. Bây giờ cũng nên giao cho Triệu Tước tất cả, chứ không phải chỉ là một Tương Dương vương gia chín quận.

“Vì lẽ đó,” Công Tôn Sách tiếp lời, “Hoàng thượng làm như vậy, đơn giản là có chút chột dạ thôi!”

Triển Chiêu và Nhan Tra Tấn sau khi nghe xong, rốt cuộc cũng rõ ràng tại sao Bạch Ngọc Đường dặn trước là không được nói với người ngoài. Loại chuyện hoàng gia bí sử này, bất luận thế nào hoàng gia đều sẽ giấu giếm, hơn nữa, một khi hoàng thất biết được có người biết chuyện này, chỉ sợ cũng không có kết quả tốt.

“Miêu Nhi, không cần lo lắng,” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu sau khi nghe kể chuyện xưa này xong, thần sắc có chút hoảng hốt, biết y đang lo lắng, “Tình báo của Hãm Không đảo luôn luôn bí mật, chỉ có những lúc cần mới sử dụng một ít thôi.”

Triển Chiêu gật đầu, cũng không nói thêm gì, vẻ mặt cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

“Việc đã như thế, dù có khó hơn nữa cũng phải làm. Ba vị có kế sách hay gì không?” Sắc mặt Nhan Tra Tấn càng nghiêm trọng hơn. Thế lực Tương Dương vương khổng lồ, bắt sống tương đối khó, nếu còn phải giải về kinh, chỉ sợ dẫn đến việc thế lực khắp nơi của hãn tấn công, khó lại càng thêm khó.

“Không bằng, lấy kế giả chết?” Công Tôn Sách hiến kế với Nhan Tra Tấn, “Nếu Tương Dương vương chết rồi, đám dư đảng của Tương Dương Vương nhất định sẽ yên lặng phân tán, mà thế lực khắp nơi cũng chắc chắn sẽ bởi cái chết của Tương Dương vương mà thu lại. Vừa hay gần đây, học sinh đã nghiên cứu ra một loại thuốc, người uống xong sẽ không khác người chết là mấy, hơn nữa chỉ cần một tháng sau, được tính mất, người sẽ tỉnh lại. Về phần thánh thượng, sẽ gửi mật thư nói rõ nguyên nhân. Trái lại bây giờ, bắt sống Tương Dương vương, chuyện này...”

“Chuyện này cũng không khó,” Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu tên hoàng đế kia đã hạ thánh chỉ, vậy thì cứ phụng chỉ tra xét. Đại nhân chỉ cần dẫn người đi khám xét, còn những chuyện khác cứ để chúng ta lo”.

“Cũng chỉ có thể như thế.” Nhan Tra Tấn gật đầu, “Chuyện này không nên chậm trễ, qua Ngọ chúng ta lập tức đến Tương Dương phủ!”

Sau giờ Ngọ, chờ tất cả mọi người tụ tập xong, Nhan Tra Tấn liền dẫn người đi thẳng tới Tương Dương vương phủ. Đến trước đại môn vương phủ, chỉ thấy canh giữ kín mít trước đại môn là gia tướng của Tương Dương vương, kẻ nào kẻ nấy đều mày mắt dựng ngược. Hiển nhiên, Tương Dương vương phủ đã nhận được tin tức, nhưng không nghĩ là sẽ tới nhanh như vậy nên chỉ có thể phái người bảo vệ vương phủ mà thôi.

“Thánh chỉ đến!” Nhan Tra Tấn xuống ngựa hô to, “Tương Dương vương tiếp chỉ!” Thế nhưng, đại môn vương phủ vẫn đóng chặt, không có bất cứ ai đáp lời. Mà những gia tướng kia đã sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu. Nhan Tra Tấn thấy không ai đáp lại, mà những gia tướng kia hiển nhiên không tự nguyện đầu hàng, vì vậy chỉ có thể giơ tay lên, ý bảo động thủ.

Vừa động thủ, thế cục liền đổi khác. Đám gia tướng mới vừa rồi còn khí thế bất phàm, đột nhiên đều nhăn nhó đau khổ mà ôm bụng. Người của Nhan Tra Tấn thấy vậy, mặc dù không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nhất loạt xông lên, bắt hết những binh sĩ vô lực phản kháng kia lại. Nhan Tra Tấn cũng có chút không rõ tình huống, nhưng tình thế bắt buộc, hắn cũng hiểu không phải lúc để mình tò mò. Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu, và cả người của Hãm Không đảo, đều không hẹn mà cùng quét mắt về phía Lô đại tẩu đang cười tươi như hoa. Còn những người giang hồ khác, mặc dù cũng không hiểu chuyện gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, không cần tốn công sức đã nhẹ nhàng qua cửa thứ nhất, dĩ nhiên là làm người ta cao hứng a!

Nhan Tra Tấn sai người phá cửa, sau đó dẫn người tiến vào vương phủ, chỉ thấy người ở đây kinh hoàng chạy trốn. Nhan Tra Tấn thấy vậy không khỏi nhướng mày, phân phó xuống dưới không được gây thương hại người vô tội, đem những hạ nhân kia bắt lại, chuẩn bị mang về sau. Một đám người cũng không ở lại nhiều, thẳng hướng tiền viện vương phủ. Tiền viện chỉ thấy một đám người đang vây lấy Tương Dương vương và Triệu Tuệ, còn Trầm Hoành cũng đứng bên cạnh hai người, hiển nhiên là chuẩn bị xông ra khỏi vương phủ.

Không đợi lệnh, nhân mã hai bên liền ra tay. Những người trong này hiển nhiên là không giống với đám gia tướng bên ngoài. Ngược lại, lại giống như tử sĩ, chỉ liều mạng mà đánh, không cần biết mình có phải là đối thủ của đối phương hay không. Người bên Nhan Tra Tấn trên căn bản người người đều là “chính nghĩa chi sĩ”, hạ thủ luôn lưu tình, vì vậy nên thế cục có vẻ cân bằng. Nhưng chỉ một lúc sau đã thấy những tử sĩ kia đều chết dưới kiếm mọi người. Mọi người ở đây đều cho là đã có thể bắt giữ Tương Dương vương, đột nhiên lại có một đám người xông ra. Mấy tên này võ công so với hai nhóm người trước cao hơn nhiều, hơn nữa cũng là người trong giang hồ, là sát thủ trong tay Triệu Tuệ.

Triệu Tuệ tay cầm Trảm Lô, đứng bên người Tương Dương vương, ánh mắt thù hận vẫn một mực đảo quanh người Bạch Ngọc Đường. Khoé mắt Triển Chiêu liếc thấy thần sắc Triệu Tuệ, trong lòng căng thẳng, nhưng bị mấy tên sát thủ cuốn lấy không thoát ra được, chỉ có thể cất giọng: “Ngọc Đường, phải cẩn thận!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu đáp lại Triển Chiêu bằng một nụ cười. Hắn đang dây dưa cùng kẻ gọi là Trầm Hoành kia, nghe thấy tiếng Triển Chiêu, trong lòng ảm áp, vì vậy thừa dịp ngăn cản một đòn tấn công vô ích mà quay lại mỉm cười với y. Triệu Tuệ thấy vậy, mắt ánh lên một vẻ vừa hận thù vừa căm giận. Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường mỉm cười, yên tâm chuyển tâm đối phó với đối thủ của mình. Triển đấu một lúc lâu, mắt thấy đối phương dần dần rơi vào bại thế, trái tim Triển Chiêu cũng dần dần trở về chỗ cũ, nhưng vẫn có chút lo lắng về quận chúa Nguyệt Hoa vẫn chưa động thủ kia.

“Miêu nhi, cẩn thận!” Đột nhiên nghe thấy tiếng rống đầy lo lắng của Bạch Ngọc Đường. Đảo mắt, chỉ thấy Trảm Lô của Triệu Tuệ đã ra khỏi vỏ, kiếm thế xông thẳng tới phía Triển Chiêu. Tầm mắt của Triển Chiêu bị mấy tên sát thủ cản trở, không nhìn thấy kiếm thế của Triệu Tuệ, chờ khi thấy được đã không kịp tránh nữa. Tránh không được, cũng tránh không thoát, mà Triệu Tuệ cũng không cho Triển Chiêu có thời gian để mà tránh. “Bạch Ngọc Đường, thứ ta không có, ngươi cũng đừng hòng chiếm được!” Triệu Tuệ vừa bên nói, vừa đem Trảm Lô ép sát Triển Chiêu. Triển Chiêu tránh đi không kịp, đành cố hết sức dùng Cự Khuyết muốn cản kiếm phong, sau đó cắn rặn chịu một kiếm này. Thế nhưng trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một bóng người quen thuộc lao ra chắn trước mặt mình, sau đó một lưỡi kiếm thẳng tắp từ thân thể người đó xuyên ra. “Ngũ đệ!” Lô đại tẩu kêu lên thảm thiết, Triển Chiêu chỉ thấy trong lòng dâng lên một dự cảm xấu, theo bản năng đỡ lấy người ngã về phía sau, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt Triển Chiêu.

“Ngọc... Ngọc Đường!” Giọng Triển Chiêu không tự chủ được mà trở nên run rẩy, “Đừng... Đừng mà...” Nước mắt làm cho tầm mắt Triển Chiêu mờ hồ, khiến y không sao thấy rõ được gương mặt Bạch Ngọc Đường.

“Miêu Nhi, ngoan...” Bạch Ngọc Đường cố hết sức giơ tay lên, thay Triển Chiêu xóa đi lệ trên mặt, “Đừng khóc!” Máu tươi tràn ra bên khóe môi, Triển Chiêu dùng tay áo gắng sức lau đi, vậy mà dấu có lau thế nào, dòng máu ấy vẫn không ngừng tràn ra, nước mắt làm thế nào cũng không khô được. Tất cả người Hãm Không đảo đều đến vây quanh, Lô Phương giơ tay điểm huyệt cho Bạch Ngọc Đường, nhưng máu ở ngực trái vẫn không ngừng tuôn ra.

“Ngọc Đường, ngươi còn phải cùng ta về nhà!” Triển Chiêu nghẹn ngào nói, tay áo vẫn không ngừng lau đi máu tràn ra bên mép hân.

“Miêu Nhi, khụ ...” Bạch Ngọc Đường cười, “Ta nhất định sẽ cùng ngươi về nhà. Chỉ là bây giờ ta hơi mệt, thế nên, ngươi đừng khóc, chờ Bạch gia tỉnh lại, sẽ...” Lời còn chưa dứt, hai mắt Bạch Ngọc Đường đã nhắm nghiền, bàn tay phải nâng lên vốn muốn thay Triển Chiêu lau đi nước mắt cũng vô lực rũ xuống.

“Không...” Tiếng thét tan nát cõi lòng vang vọng lên tận trời xanh, thanh âm kia chất chứa quá nhiều đau thương, khiến chim chóc cũng phải vội vàng vỗ cánh bay đi.

## 31. Chương 31

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Mọi người nghe tiếng thét kia cũng bất giác thấy mũi mình cay cay. Nhưng càng khiến mọi người kinh hãi khôn cùng chính là biến hoá của Triển Chiêu – mái tóc vốn đen nhánh, theo tiếng thét lắng dần đi mà từ từ biến sắc. Những sợi tóc bay bay trong không trung chậm chậm trút đi màu sắc vốn có, để lại một màu trắng xóa gần như trong suốt.

Trắng, từ chân tóc chậm rãi đến tận đuôi tóc. Cuối cùng, là cả một mái đầu trắng như tuyết đâm nhói ánh mắt mọi người. Chậm chậm, tay Triển Chiêu nắm chặt Cự Khuyết, trên gương mặt vốn trắng nõn như ngọc bàn mờ hồ hiện lên một vết hồng, cùng với mái đầu bạc trắng kia, vừa có vẻ mỉa mai hoặc lại vừa tỏa ra tà khí.

“Đáng chết! Tất cả các ngươi đều đáng chết!” Triển Chiêu nắm chặt Cự Khuyết, chậm rãi đặt Bạch Ngọc Đường trong ngực xuống, giao cho Lô đại tẩu, sau đó phi thân về phía trước, thoát khỏi vòng người bên này, chủ động xông vào vòng vây sát thủ bên kia.

Sự chết chóc bây giờ mới thật sự bắt đầu, Cự Khuyết của Triển Chiêu xuất ra vòng kiếm dày đặc, vây lấy một đám sát thủ. Võ công Triển Chiêu so với bình thường rõ ràng tăng lên không ít, kiếm thế lướt qua, còn mang theo kiếm khí mãnh liệt, làm cho kẻ khác không có chỗ nào để trốn, cũng không có chỗ nào có thể trốn thoát được, cửa địa ngục cũng từ đó mà mở ra. Ánh máu vàng đầy không trung, giống như một cơn mưa máu trút xuống, máu tươi nóng hổi rớt xuống mặt đất, có khi còn rơi xuống một vài cái tay chân đã cụt, thậm chí còn có nửa thân “người sống” bị chém ngang vẫn không ngừng kêu gào. Mọi người đều là người đã quen với cảnh máu tanh, nhưng tới bây giờ cũng chưa từng chứng kiến cảnh tượng khiến người ta không rét mà run như vậy, thậm chí có người còn bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Rõ ràng là ánh mặt trời chói chang sau ngo, nhưng trong mắt những người ở đây lại chẳng khác gì trời đông giá rét. Trầm Hoàn kia tiến lên chắn trước người Triệu Tuệ, nhưng chỉ mấy chiêu đã bị Triển Chiêu dồn đến tuyệt cảnh, thậm chí đến ám khí cũng bị Cự Khuyết đánh bay từng cái từng cái, không còn đường lui, Trầm Hoàn giật lùi đến chân tường, phóng phi tiêu cuối cùng của mình ra như điên. Triển Chiêu dùng một kiếm đánh bay hai cái, tay trái bắt được cái thứ ba, trở kiếm đánh ngược trở về. “‘Tam nhật đoạn trường’, bây giờ ta trả lại cho ngươi!” Triển Chiêu tới gần Trầm Hoàn, nhìn hân hoảng sợ nhìn chằm chằm phi tiêu đang ghim trên tay trái mình, nở một nụ cười, ghé vào tai hân thấp giọng thì thầm. Sau đó chuyển hướng sang Triệu Tuệ và Tương Dương vương. Đối với y mà nói, hai người kia mới thật sự là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

“Mau! Ngăn y lại!” Nhan Tra Tấn thấy Triển Chiêu đánh về phía Tương Dương vương, vội vàng gọi người ngăn cản. Những kẻ khác thì không sao cả, chỉ có Tương Dương vương này là trăm triệu lần không thể chết

được, nếu không, Triển Chiêu sẽ thật sự vạn kiếp bất phục. Mọi người vội hồi phục lại từ trạng thái trợn mắt há hốc mồm, đều muốn tiến lên ngăn cản Triển Chiêu, nhưng khi nhìn đến con người đã đỏ mắt vì giết người ấy, lại không tự chủ được mà lùi về phía sau – Triển Chiêu bây giờ, đã không còn là ‘Nam hiệp’ Triển Chiêu, mà là một ma vương giết người như ngóe. Sát ý kinh người kia khiến tất cả mọi người có ảo giác – không ai có thể ngăn cản y được! Triển Chiêu bây giờ, đã không còn là Triển Chiêu mà mọi người vẫn biết, mà là Diêm La đoạt mệnh tới từ Địa ngục.

“Đương gia, mau ngăn Tiểu Miêu lại!” Lô đại tẩu thấy Triển Chiêu kiếm kiếm đều hướng thẳng tới hai người Tương Dương vương và Triệu Tuệ, vội vàng gọi tướng công mình vẫn còn đang đứng sững ra đó, vừa hô vừa nhanh tay cấp cứu cho Bạch Ngọc Đường, “Đương gia, chàng để Nhị đệ ở lại giúp chàng, Tứ đệ, đệ mau tìm một căn phòng cho Ngũ đệ, không cản trở về công quán, phòng trong vương phủ còn nhiều, mượn dùng đi!”

Lô Phương cùng Hàn Chương liếc nhìn nhau, mặc dù không cho là mình có bản lĩnh cản Triển Chiêu lại, nhưng cũng không thể không xông lên. Triển Chiêu thấy hai người tới ngăn mình, kiếm thế cũng không giảm, chỉ lui chút sát khí: “Đại ca, các huynh tránh ra!” Chỉ một kiếm, liền ép lui hai người, Cự Khuyết run lên, lại thẳng tắp đâm về phía Triệu Tuệ.

Triệu Tuệ giờ Trảm Lô lên, mặc dù trên người đã có mấy vết thương lớn nhỏ do kiếm khí của Triển Chiêu gây nên, nhưng cũng không phải là vết thương trí mạng. Lại một nhát kiếm lướt qua, má trái Triệu Tuệ xuất hiện một vết thương sâu hoắm. “Có phải mi rất hài lòng với dung mạo của mi phải không?” Triển Chiêu tới gần Triệu Tuệ, “Vậy thì, ta sẽ hủy dung mạo mi!” Kiếm khí bắn ra, khiến cho mái tóc bạc của Triển Chiêu tung bay, mà má phải của Triệu Tuệ lại bị kiếm rạch thêm một vết thương. Máu trên mặt Triệu Tuệ, vì Triển Chiêu ở quá gần, bắn tung tóe lên gương mặt y, sau đó từ từ nhỏ xuống trên y phục, hòa vào dòng máu trước đó vương trên người y, càng khiến cho màu áo lam thêm u buồn.

Cự Khuyết sượt qua, Triệu Tuệ vừa nhịn đau giờ Trảm Lô lên đã bị đánh bay, văng ra một đường cung trên không trung. Triệu Tuệ hoảng sợ nhìn Triển Chiêu, không kịp nhớ đến vết thương trên mặt, cũng không kịp nhớ tới đau đớn trên người, chỉ một mực lui về sau. Nàng còn chưa muốn chết, nhưng chuyện đó cũng không do nàng quyết định. Huynh đệ Đinh Triệu Lan muốn tiến lên ngăn cản, Triển Chiêu đối với bọn họ cũng không khách khí, Cự Khuyết vung lên vẽ ra một vòng kiếm, ép hai người không thể không chột vạt mà tránh ra. Triển Chiêu tiếp tục hướng tới Triệu Tuệ đã bị bức lui đến góc tường, những người khác thừa dịp lực chú ý Triển Chiêu đang đặt trên người Triệu Tuệ, vội vàng bắt lấy Tương Dương vương, giải đến trước mặt Nhan Tra Tấn, chờ nghe xử lý sau.

Triển Chiêu chậm rãi ép sát Triệu Tuệ, không nhanh không chậm tiêu sái mà đi, bước chân thông thả kia giống như một con báo săn kiêu ngạo hướng về phía con mồi của mình. Triệu Tuệ lui đến góc tường, miệng lắp bắp kêu: “Đừng giết ta! Đừng giết ta!”

Khóe miệng Triển Chiêu hơi nhếch lên, như thể nghe được chuyện gì đó thật nực cười: “Đừng giết mi ư!” Sau đó gương mặt lập tức biến sắc, “Vậy còn Bạch Ngọc Đường! Tại sao mi lại muốn giết hắn?! Mi đáng chết!” Liền đó, Cự Khuyết trực tiếp xuyên qua cổ họng Triệu Tuệ, sau đó lưỡi kiếm được chậm rãi rút ra. Triệu Tuệ chết không nhắm mắt, hai mắt trợn trừng lên, ngoại trừ sự sợ hãi đến cực độ, còn xen lẫn cả không dám tin. Triển Chiêu thấy Triệu Tuệ đã chết, chậm chậm xoay người, chậm rãi lê mũi kiếm Cự Khuyết đi tới người đang ở trước Nhan Tra Tấn, Tương Dương vương – y, ai cũng không có ý định buông tha.

“Triển hộ vệ, người mau buông kiếm xuống!” Nhan Tra Tấn ra lệnh, nhưng Triển Chiêu làm như không nghe thấy, vẫn chậm rãi đi về phía Tương Dương vương. Mọi người tiến lên ngăn cản, cũng bị y đẩy ra toàn bộ, ngoại trừ Lô Phương và Hàn Chương, những người khác trên người cũng mang đầy những vết thương lớn nhỏ – Triển Chiêu đối với người khác đều không lưu tình, nhưng độc với người Hâm Không đảo, chỉ ép tránh đi chứ không làm bị thương.

Mắt thấy Triển Chiêu càng lúc càng đến gần mà toàn bộ người đều bị y bức lui, ai cũng không muốn tiến lên nữa – tiếp theo, ai biết y có muốn mạng sống của mình hay không chứ!

“Người, người cũng phải chết!” Kiếm của Triển Chiêu chĩa thẳng vào Tương Dương vương. Mà Tương Dương vương, từ đầu đến cuối cũng không nói được lời nào – lúc mới bắt đầu, là lão không thèm nói, mà bây giờ, trước mắt diễn ra cảnh tượng thảm khốc như vậy, lão ta đã sớm sợ tới mức nói không ra lời. Bây giờ Triệu Tước lão chỉ muốn được sống.

“Triển Chiêu!” Đột nhiên, thanh âm Tưởng Bình truyền tới, Tưởng Bình này giờ vẫn bận rộn giúp Lô đại tẩu trị thương cho Bạch Ngọc Đường cứ như vậy phi thân xuất hiện tới trước mặt Triển Chiêu, bắt lấy hai tay y, “Tiểu Miêu, đệ mau tỉnh lại, Ngũ đệ còn chưa chết! Bạch Ngọc Đường chưa chết!”

“Thật sao?” Triển Chiêu hoang mang nhìn Tưởng Bình, rồi lại kiên trì nói, “Nhưng mà, Ngọc Đường vừa rồi không hề để ý đến ta! Tứ ca, không phải huynh gạt ta đấy chứ?”

“Không có, Bạch Ngọc Đường vẫn còn sống! Đệ xem, có đại tẩu ở đây, đại tẩu là thần y a!” Tưởng Bình kiên định nhìn thẳng vào mắt Triển Chiêu, cẩn thận dụ dỗ, “Vì lẽ đó, đệ phải đến gặp nó, không thể để cho nó một mình, có đúng không?” Thấy Triển Chiêu gật đầu, lại mở miệng nói tiếp, “Cho nên, chúng ta không cần lo đến cái tên vương gia giả rách này, lại đây, buông thanh kiếm xuống! Tốt lắm, mau lại đây, đi cùng Tứ ca!”

“Keng” một tiếng, Cự Khuyết của Triển Chiêu rơi xuống đất, sau đó dưới sự dẫn dắt của Tưởng Bình, chậm chậm đi về phía hậu viện. Lô Phương bước tới nhặt Cự Khuyết cùng vỏ kiếm của Triển Chiêu lên, sau đó tra kiếm vào vỏ, thở dài, cùng Hàn Chương cũng đi về phía hậu viện. Những người khác đều không khỏi thở hắt ra một hơi thật dài – cuối cùng cũng nhặt được cái mạng về. Nhan Tra Tán lập tức lấy thánh chỉ làm lý do, để Tương Dương vương uống bình “rượu độc” kỳ thực là thuốc giả chết kia, sau đó than một tiếng, để Công Tôn Sách mang ‘thi thể’ về công quán.

## 32. Chương 32

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Triển Chiêu đi theo Tưởng Bình đến hậu viện, bước vào một gian phòng. Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, ngực băng vải, vẫn còn hơi rỉ ra máu tươi. Mặc dù máu nhuộm đỏ cả băng vải, nhưng trông vẫn tốt hơn lúc đầu máu chảy ròng ròng, hơn nữa ngực cũng còn phập phồng, tỏ rõ sinh khí.

Triển Chiêu đi tới mép giường, đôi tay run rẩy chậm rãi vươn về phía gương mặt Bạch Ngọc Đường, hồng ửng trên mặt khi thấy lồng ngực Bạch Ngọc Đường hơi phập phồng, chậm rãi nhấc dần đi, chỉ còn lại một mái tóc bạc trắng, dưới ánh mặt trời chói chang sau giờ ngọ, có vẻ đặc biệt chói mắt.

Lô đại tẩu nhìn mái đầu bạc của Triển Chiêu, không khỏi âm thầm gạt lệ. “Tiểu Miêu, Ngũ đệ đã không sao rồi!” Lô đại tẩu ở bên cạnh Triển Chiêu cẩn thận nói, “Cũng may là trái tim của Ngũ đệ, không biết vì sao lại không giống người thường, nằm hơi dịch về bên phải, cho nên, chiêu kiếm đó không đâm trúng tâm mạch. Ta vốn cũng không hay, đến hôm nay giúp Ngũ đệ trị thương mới biết.” Lô Phương cùng Hàn Chương bước vào phòng, nghe Lô đại tẩu nói vậy, không khỏi âm thầm vui mừng cho cái “khác thường” của Ngũ đệ nhà mình – một nửa là vui vì tính mạng Bạch Ngọc Đường đã không còn đáng lo, nhưng nhiều hơn cả chính là mừng rỡ. Nếu vạn nhất Bạch Ngọc Đường có chuyện gì, thử hỏi, ai có thể ngăn cản được Triển Chiêu điên cuồng kia?

Triển Chiêu khẽ gật đầu, chợt cảm thấy tầm mắt mình nhòa đi. Nước mắt lướt qua gò má Triển Chiêu, tí tách rơi xuống mặt Bạch Ngọc Đường, đám người Lô đại tẩu thấy vậy đều lặng lẽ lui ra ngoài, không muốn cũng không đành lòng quấy rầy hai con người đã trải qua bao gian khổ đến như vậy.

Triển Chiêu tựa đầu vào hõm vai Bạch Ngọc Đường, cảm nhận hơi thở mong manh của hắn, lặng lẽ rơi lệ. “Ngọc Đường... Ngọc Đường...” Triển Chiêu thầm thì gọi tên Bạch Ngọc Đường, cũng không cần biết hắn có đáp lại hay không, cứ nhen ngào gọi từng tiếng từng tiếng như thế. Y sợ, thật sự rất sợ. Cho nên, dù cho không nghe được tiếng đáp lại, y vẫn muốn gọi tên Bạch Ngọc Đường. Chỉ cần Bạch Ngọc Đường còn một hơi thở, hắn nhất định sẽ liều mạng trở lại, rồi xoa dịu nỗi sợ hãi của mình.

Vì Triển Chiêu dựa lên vai Bạch Ngọc Đường, nên không thấy được nước mắt chậm rãi lăn xuống từ khoé mắt hắn, một giọt rơi vào tóc Triển Chiêu, giọt khác rơi xuống gối, trong nháy mắt đã chẳng còn gì cả, chỉ để lại một vết ẩm nhàn nhạt.

Bỗng nhiên, Triển Chiêu cảm thấy có chút buồn ngủ, vì vậy cứ tựa vào hõm vai Bạch Ngọc Đường, từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm gọi: “Ngọc Đường... Ngọc Đường...”

Ngoài cửa có mấy người đi vào, hiển nhiên là mấy người Lô đại tẩu mới đẩy ra ngoài. “Đương gia, mau đỡ Tiểu Miêu sang bên kia đi.” Lô đại tẩu chỉ chiếc giường nhỏ trong phòng, bảo tướng công nhà mình. Lô Phương nghe lời, cùng Hàn Chương đem người đến trên chiếc giường nhỏ, đặt nằm yên ổn. Lô đại tẩu tiến lên, sau khi cẩn thận bắt mạch cho Triển Chiêu mới chau mày buông tay y xuống.

“Đại tẩu, Tiểu Miêu thế nào?” Tướng Bình thấy chân mày Lô đại tẩu không giãn ra, vội vàng hỏi.

“Tính mạng không đáng ngại,” Lô đại tẩu trả lời, “Nhưng thương tâm quá độ, tâm mạch bị tổn thương nặng nề, cái này từ từ điều dưỡng sẽ ổn. Chỉ là mái tóc bạc này... haizzz!” Lô đại tẩu lắc đầu, hiển nhiên là có chút thúc thủ vô sách.

“Chỉ cần cơ thể không có gì đáng ngại là tốt rồi,” Hàn Chương tiếp lời, “Còn tóc hay gì khác chờ chúng ta về Hâm Không đảo rồi từ từ nghĩ cách cũng được. Nhưng mà đại tẩu, Ngũ đệ thật sự không sao rồi chứ?”

“Aizzz!” Lô đại tẩu thở dài một tiếng, “Trạm Lô kia cùng Cự Khuyết nổi tiếng là danh kiếm. Ngũ đệ nếu chỉ bị một lợi kiếm bình thường gây thương tích tuyệt đối sẽ không nghiêm trọng như thế. Có điều, những thứ này cũng không sao, chỉ là hai người họ bây giờ không thích hợp đường xa vất vả, tốt nhất là chờ thương thể Ngũ đệ tốt hơn rồi hãy lên đường.”

“Chuyện này cũng không khó!” Lô Phương tiếp lời, “Nếu tạm thời không thích hợp trở về, vậy thì trước tiên cứ ở lại Tương Dương dưỡng thương, chờ thương thể Ngũ đệ ổn định, đến lúc đó hẵng về.”

“Chỉ là, bây giờ đã giữa tháng tư, e rằng đến Đoan Ngọ cũng chưa chắc có thể về được!” Lô đại tẩu nói, “Trước lúc đi chúng ta đã nói với Tam đệ, Đoan Ngọ sẽ trở về. Hơn nữa, khí trời đang nóng dần lên, Tương Dương này thật không thích hợp để dưỡng thương... Thôi, hay là cứ về Hâm Không đảo trước đi! Nhưng phải chờ Ngũ đệ tỉnh lại. Đương gia, chàng đi mua xe ngựa, nhớ là phải thật rộng. Tứ đệ, đệ đi mua mấy cái chăn thượng hạng, nhớ phải nhẹ nhưng cũng phải mềm mại, với lại, mua nhiều một chút để lót trên xe ngựa, không cảm giác được xe lay động lắc lư là được. Nhị đệ, đệ đi bốc thuốc theo phương thuốc ta kê,” Lô đại tẩu sau khi đuổi Lô Phương và Tướng Bình đi, lại tiếp tục phân phó Hàn Chương, “Hai phương thuốc, một là của Tiểu Miêu, còn lại là của Ngũ đệ, đệ đừng lẫn lộn. Nên bốc nhiều một chút, đề phòng bất cứ tình huống nào, sau đó, chờ Đại ca cùng Tứ đệ quay về, mấy người các đệ đem thuốc đi sắc, đến lúc đó ta sẽ đem chúng tạo thành dược viên.” Lô đại tẩu đến bên cạnh bàn, sau khi viết xong đơn thuốc, mới để Hàn Chương đi ra ngoài.

Lô đại tẩu nhìn hai người trong phòng, một người thì hôn mê, một người thì ngủ mê man, không khỏi khẽ thở dài. Sau đó xoay người ra ngoài, lại đóng cửa lại, không để người khác quấy rầy.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu cả kinh bật dậy, không thấy Bạch Ngọc Đường liền vội vã nóng lòng muốn xuống giường. Xoay người một cái, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nằm trên chiếc giường lớn đối diện, vẫn hôn mê như cũ. Trông thấy Bạch Ngọc Đường, tâm tình Triển Chiêu có chút thả lỏng. Xem sắc trời bên ngoài một chút, đã hoàn toàn tối đen như mực. Triển Chiêu xuống giường, đi tới bên người Bạch Ngọc Đường, si ngốc ngẩn nhìn Bạch Ngọc Đường đang hôn mê.

Lô đại tẩu bụng khay, mở cửa phòng đi vào, thấy một màn như vậy không khỏi đau lòng. “Tiểu Miêu, đệ đã tỉnh rồi à!” Lô đại tẩu đặt khay lên bàn, “Vừa hay, đệ đi rửa mặt trước đi rồi tới đây ăn chút cơm...” Lô đại tẩu nhìn hai tay Triển Chiêu mơ hồ vẫn còn màu đỏ sẫm của máu, nghĩ tới Triển Chiêu không để ý đến chính mình, không khỏi sửa lại, “Nếu không, Tiểu Miêu à, hay là đệ đi tắm trước vậy, đại tẩu kêu người mang chút nước nóng đến cho đệ” Chuyện buổi chiều mặc dù khiến mình rất chấn động, nhưng nàng cũng không sợ, ngược lại chính là càng thêm đau lòng, cho nên đối mặt với Triển Chiêu, nàng vẫn giữ thái độ như thường, ngay cả những người khác của Hâm Không đảo đối với Triển Chiêu cũng vẫn như trước. Thế nhưng, cứ để Triển Chiêu như vậy cũng không phải chuyện tốt.

“Đại tẩu, làm phiền tẩu bảo người mang chút nước đến cho Triển Chiêu,” Triển Chiêu thuận miệng trả lời, “Còn cơm tối, đệ thật sự là...”

“Không được, Tiểu Miêu!” Lô đại tẩu cắt đứt lời Triển Chiêu, “Đệ phải ăn cơm, sau khi cơm nước xong, đệ còn phải uống thuốc. Đệ muốn chăm sóc cho Ngũ đệ đúng không?” Lô đại tẩu mềm mỏng, “Thế thì đệ



không thể tùy hứng!”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu lẩm bẩm, cũng không biết là đáp lời hay là đang tự nói với mình, “Ta còn phải chăm sóc Ngọc Đường, hơn nữa, nếu ta không ăn cơm, Ngọc Đường sẽ lại lo lắng...”

Lô đại tẩu lau lệ lui ra ngoài, trong lòng yên lặng khẩn cầu – ông trời ơi! Xin đừng hành hạ hai đứa trẻ này nữa! Sau đó chậm chậm đi về phía phòng bếp.

Triển Chiêu sau khi tắm rửa xong, lặng lẽ nuốt hết chỗ thức ăn Lô đại tẩu làm cho y, sau đó lại uống thuốc. Cuối cùng lẳng lặng đổi thuốc cho Bạch Ngọc Đường, sau đó cứ như vậy mà canh giữ bên người Bạch Ngọc Đường, mặc cho người khác khuyên thế nào cũng không chịu rời đi. Mấy người Lô đại tẩu rất bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc y trông chừng. Thấy y thật sự đã tiêu tụy lắm mới dùng thuốc khiến Triển Chiêu ngủ.

Mấy ngày sau, người Hãm Không đảo vẫn ‘ở nhờ’ trong Tương Dương Vương phủ, Nhan Tra Tấn cùng Công Tôn Sách thỉnh thoảng tới thăm hỏi, nhưng mỗi lần cũng chỉ có thể than thở rồi đi. Mà Bạch Ngọc Đường vẫn còn hôn mê, chỉ có khi Triển Chiêu gọi hắn, hoặc nói chuyện với hắn thì mới có một chút phản ứng, hoặc là ngón tay khẽ nhúc nhích, hoặc là môi khẽ động, thỉnh thoảng sẽ nói một hai chữ, nhưng cũng hầu như không rời Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngày đêm canh giữ bên cạnh hắn, người khác nói thế nào, y cũng không muốn rời đi nửa bước. Thỉnh thoảng giúp Bạch Ngọc Đường xoa bóp người, đổi thuốc, rồi cứ như vậy mà ở cạnh hắn, nửa bước không rời. Chỉ trong tình huống đặc biệt, hoặc Lô đại tẩu dùng thuốc khiến y mê man, mới chịu xa cách một chút.

Ngày hôm đó, là ngày thứ tư Bạch Ngọc Đường hôn mê. Chạng vạng tối, Triển Chiêu lần nữa từ giấc ngủ mê man tỉnh lại, cười khổ lắc đầu một cái, đi tới bên người Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng oán trách: “Ngọc Đường, người xem, đại tẩu vừa rồi lại dùng thuốc với ta!” Vừa nói lại vừa kiểm tra thương thế cho Bạch Ngọc Đường, sau đó cầm một chiếc khăn, cẩn thận lau tay cho hắn, “Mấy ngày nay, đại tẩu toàn dùng thuốc với ta, ta cũng không tránh được, người nói xem, có phải ta trở nên gộc ghê lắm rồi không?”

“Con mèo gộc nhà người...” Một thanh âm khàn khàn truyền tới, “Dĩ nhiên là gộc nhất trần đời rồi...”

Chiếc khăn trong tay Triển Chiêu thoáng chốc rơi xuống giường. Ánh mắt y từ từ di chuyển, trông thấy đôi mắt quen thuộc kia, đôi mắt đen tuyền tựa như hắc diệu thạch, liền không khỏi ngây dại.

### 33. Chương 33

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Triển Chiêu sững sờ nhìn người đang mở hai mắt nhìn mình, hai tay không ngừng run rẩy. Đột nhiên đứng lên, chạy tới bên cạnh bàn: “Người nhất định là khát lắm rồi!” Rót nước, sau đó trở lại mép giường, cẩn thận đỡ Bạch Ngọc Đường dậy, để hắn uống hết nước trong chén.

“Còn muốn uống nữa không?” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường uống xong một chén nước, lại muốn đi rót thêm cho hắn thêm một chén.

“Không cần!” Thanh âm Bạch Ngọc Đường khôi phục lại từ tính như trước. Triển Chiêu đặt chén xuống, đột nhiên có chút bối rối không biết làm gì.

“Ta đi gọi đại tẩu bọn họ tới!” Triển Chiêu cẩn thận tách Bạch Ngọc Đường khỏi ngực mình, cẩn thận đỡ hắn nằm xuống. Vừa định đứng dậy liền bị Bạch Ngọc Đường kéo lại.

“Không cần vội,” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, tay mơn trớn mái tóc lộ ra sắc đen không được tự nhiên của Triển Chiêu, cau mày, “Làm sao? Bạc trắng rồi, liền không cho Bạch gia nhìn?”

“Ngọc... Ngọc Đường...” Triển Chiêu kinh ngạc mở to đôi mắt, “Làm sao người biết?” Trong thanh âm có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn cả vẫn là kinh ngạc và kinh ngạc.

“Khụ... Con mèo này...” Bạch Ngọc Đường dứt quãng nói, “Trên người người... còn có chỗ nào ta không biết?” Hắn vẫn nhớ, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe thấy lời đại tẩu mình nói, lúc đầu mặc dù mình hôn mê, nhưng cũng không sao ngăn được khiếp sợ trong lòng, nhưng càng nhiều hơn chính là đau lòng, thương tiếc, còn có không buông bỏ được. Thật vất vả mới có thể tỉnh lại, lại thấy Miêu Nhi nhà mình, lại dùng một màu đen ảm đạm che giấu đi thứ gì đó bên dưới.

“Ngọc Đường, người đừng kích động!” Triển Chiêu vượt ngực Bạch Ngọc Đường, cẩn thận tránh vết thương của hắn. Thật ra thì chính y cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chờ đến lúc y thực sự để ý đến chính mình, mới biết tóc của mình đã bạc trắng cả rồi. Nhưng Triển Chiêu cũng không hối hận, chỉ cần Bạch Ngọc Đường có thể trở về bên cạnh mình, đừng nói chỉ là bạc trắng một mái tóc xanh, dù cho có phải tổn thọ đi chăng nữa, y cũng sẽ không nhú mi dù một cái. Chỉ là, sau khi lý trí phục hồi dần lại từ trong cơn mê lung, y lại thấy sợ, không phải sợ Bạch Ngọc Đường không tiếp nhận mái tóc bạc của mình, mà là sợ rằng sẽ dọa hắn – ngay cả chính y khi nhìn thấy mái tóc trắng của mình cũng có chút không thích ứng được, huống chi là hững người khác? Vì vậy, y để Lô đại tẩu dùng thuốc để nhuộm đen mái tóc của mình, y cũng biết muốn khôi phục lại màu trước kia là cực kỳ khó khăn, nhưng mà, rồi sẽ có biện pháp, phải không?

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường che ngực ho khan, chờ tới khi dễ chịu hơn một chút, mới tiếp tục mở miệng, “Hay là... Ta không có tư cách... nhìn dáng vẻ bây giờ của người?!” Lời này, lúc trước là Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường, bây giờ đây, hắn trả lại cho y. Bạch Ngọc Đường nghĩ trong lòng mà không khỏi thấy có chút buồn cười.

“Ta không có ý này!” Triển Chiêu cúi đầu, ấp úng nói, “Ta chỉ... sợ dọa người... Ngay cả chính ta nhìn, cũng cảm thấy...”

“Mèo ngốc!” Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Bạch gia vẫn muốn cùng người sống tới lúc bạc đầu, chẳng qua bây giờ chỉ thấy trước dáng vẻ Miêu Nhi người tóc bạc mà thôi, có cái gì mà bảo là hù được... Khụ...” Bạch Ngọc Đường đưa tay che miệng, huyết sắc nhẹ nhàng thấm qua kẽ tay, dọa Triển Chiêu vội vàng xoay người muốn đi tìm Lô đại tẩu, nhưng đã bị tay trái Bạch Ngọc Đường bắt được tay áo.

“Ngọc Đường, buông tay, ta đi tìm đại tẩu!” Triển Chiêu hoảng sợ nhìn Bạch Ngọc Đường, cẩn thận gỡ tay trái hắn ra, không dám dùng sức quá mạnh. Mấy ngày nay nhìn Bạch Ngọc Đường nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, Triển Chiêu mỗi ngày đều mong Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, nhưng nếu biết trước Bạch Ngọc Đường tỉnh lại sẽ như vậy, Triển Chiêu thà rằng hắn hôn mê nhiều thêm mấy ngày. Có lẽ dường thêm mấy ngày nữa, Bạch Ngọc Đường sẽ không xuất hiện bộ dạng suy yếu không chịu nổi như vậy.

“Khụ...” Bạch Ngọc Đường vẫn không chịu buông tay, máu giọt giọt chảy xuống khoé miệng, nhiễm đỏ trung y trắng, “Miêu nhi, người gọi sạch mái tóc nhuộm kia đi, ta sẽ thả người ra...” Bạch ngọc Đường còn chưa nói xong, nhưng ý trong lời không cần nói cũng biết. Miêu Nhi của hắn, bất kể là tóc đen hay tóc trắng, cao hứng hay bi thương, đều không nên che giấu trước mặt hắn. Nếu Triển Chiêu không có dũng khí, vậy thì hắn dù cho là ép, là uy hiếp, cũng muốn một Miêu Nhi chân thật nhất xuất hiện trước mặt mình.

“Được... Ta sẽ đi gọi sạch,” Triển Chiêu gấp đến mức sắp khóc, “Ngọc Đường, người buông tay, để ta đi tìm đại tẩu tới, được không?” Vành mắt Triển Chiêu đỏ hoe, nước mắt như chực trào ra.

Bạch Ngọc Đường chậm chậm buông tay áo trong tay, nói: “‘Nam hiệp’ một lời tựa ngàn vàng, hắn sẽ không nuốt lời... Khụ khụ ...”

Triển Chiêu cũng không quản Bạch Ngọc Đường còn muốn nói thêm gì, ngay khi tay được thả ra, liền hốt hoảng vội vàng lao ngay ra khỏi phòng, đi tìm Lô đại tẩu. Lô đại tẩu đang bận sắc thuốc trong phòng bếp thấy Triển Chiêu vẻ mặt kinh hoàng chạy về hướng mình, liền vội vàng đứng lên, bước tới đón. Nhưng còn chưa kịp mở miệng hỏi, đã bị Triển Chiêu vội vàng kéo tới phòng Bạch Ngọc Đường.

Lô đại tẩu vừa vào phòng, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang che miệng ho khan, còn có máu theo khoé miệng rỉ ra, không khỏi có chút sững sờ. “Đại tẩu, tẩu mau giúp Ngọc Đường xem một chút a!” Triển Chiêu thúc giục.

“À! Được!” Lô đại tẩu phục hồi tinh thần lại, tiến lên muốn bắt mạch cho Bạch Ngọc Đường.

“Miêu Nhi, người mau đi gọi đầu... Khụ...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu vẫn còn đi theo Lô đại tẩu, không khỏi lại bắt đầu sốt ruột, còn muốn giấu cổ tay ra sau lưng, thế nào cũng không chịu đưa ra.

“Tiểu Miêu, đệ vẫn nên mau đi đi!” Lô đại tẩu dở khóc dở cười nhìn hai người, thật sự có chút bội phục Ngũ đệ nhà mình – nào có ai mới vừa tỉnh dậy đã như thế chứ!

Triển Chiêu thấy thế cũng không dám nói nhiều, xoay người rời đi. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đã đi xa, mới phối hợp với Lô đại tẩu. Lô đại tẩu cẩn thận bắt mạch, nở một nụ cười an tâm. Sau đó lại hài hước mở miệng: “Ngũ đệ à! Mạng của đệ thật đúng là lớn a! Ngay cả Trảm Lô cũng không lấy được mạng của đệ, còn có thể ngày thứ tư đã tỉnh...”

“Khụ... Đó là...” Bạch Ngọc Đường đắc ý mở miệng, “Diêm vương cũng không dám thu ta...” Sau đó, hẩn thu đắc ý của mình lại, “Khụ... Miêu Nhi y...”

Lô đại tẩu vỗ lưng Bạch Ngọc Đường, để hẩn thuận khí. Sau đó, lại lấy một viên dược, rót nước cho Bạch Ngọc Đường uống. “Máu đệ mới nôn ra chính là máu tụ, phun ra đối với thân thể đệ mới tốt,” Lô đại tẩu cầm khăn tay, tỉ mỉ thay Bạch Ngọc Đường lau đi vết máu bên miệng, “Tiểu Miêu thân thể không có gì đáng ngại, chỉ là lúc tình hình đệ không ổn, Tiểu Miêu cho là đệ... mới như vậy. Hơn nữa Tiểu Miêu y, gần như đã giết hết cả nhà Tương Dương vương, nếu không phải Tứ ca đệ đến kịp thời, chỉ sợ ngay cả Tương Dương vương cũng bỏ mạng dưới Cự Khuyết rồi!”

“Ừm!” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt gật đầu, bởi hẩn đã sớm biết Miêu Nhi sẽ như vậy, nên lúc ấy mình mới muốn trấn an y, chẳng qua không nghĩ tới... Dù sao Trảm Lô cũng là Trảm Lô, không thể nào so sánh được với những binh khí khác, thế nên, lúc ấy, mình ngay cả lời cũng không thể nói hết đi? Bạch Ngọc Đường nghĩ trong lòng.

Lại qua đại khái gần nửa canh giờ, Lô đại tẩu cẩn thận kể lại chuyện tình ngày đó cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường mặc dù cực kỳ mệt mỏi, nhưng thứ nhất, hẩn phải đợi Triển Chiêu quay lại, thứ hai, hẩn cũng muốn biết tình hình mọi chuyện, nên vẫn cứng rắn chống đỡ. “Kỳ quái,” Bạch Ngọc Đường sau khi nghe Lô đại tẩu kể xong, chậm chậm tự hỏi, “Miêu Nhi sao lại đi lâu như vậy? Đại tẩu, tẩu đi xem y đi!”

Lô đại tẩu gật đầu, đi tới cửa, vừa mở cửa phòng ra, chỉ thấy Triển Chiêu thò một nửa cái đầu trắng vào. Về mặt có chút bất an và căng thẳng, còn có cả sợ hãi. Lô đại tẩu thấy vậy, liền lên tiếng chào, ra khỏi cửa, thuận tay đem cửa phòng đóng lại, lưu hai người trong phòng.

“Miêu Nhi, tới đây!” Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Triển Chiêu, đáy mắt thoáng qua nỗi đau đớn không cùng, nhìn Triển Chiêu cứ như vậy đứng ở cửa, không dám tới đây, hẩn không thể làm gì khác hơn là cất tiếng gọi Miêu Nhi của hẩn.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu đi tới mép giường, lúng túng không biết phải làm sao, cúi thấp đầu, dường như rất bất an.

“Miêu Nhi,” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, mở miệng trêu chọc, “Dáng vẻ người khi tóc bạc, vẫn rất đẹp mà!” Bạch Ngọc Đường thuận thế kéo Triển Chiêu, để y ngồi ở mép giường. Giơ tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc bạc đã khô được một nửa của Triển Chiêu, đáy mắt khó nén được đau lòng, còn có quyết tâm – Miêu Nhi, ta nhất định sẽ mang mái tóc đen của người trở lại!

Triển Chiêu lui về sau một cái, tựa hồ không dám đối mặt với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nắm tay y không buông, không dùng được sức, nhưng Triển Chiêu không cách nào có thể hất tay hẩn ra. Nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn mặc trung y nhiễm máu, Triển Chiêu ấp úng: “Ngọc Đường, người... đổi y phục này đi?”

“Miêu Nhi,” Bạch Ngọc Đường càng kéo Triển Chiêu qua, để y tựa vào trước ngực mình, chậm chậm vuốt mái tóc trắng vẫn còn chưa khô kia, “Người rốt cuộc bất an cái gì?” Từ khi mình tỉnh lại, Miêu Nhi tựa hồ như có chút rụt rè hơn, mặc dù đại khái hiểu được suy nghĩ của y, nhưng hẩn vẫn hy vọng có thể nghe Triển Chiêu tự mình nói ra.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu vùi vào hõm vai của Bạch Ngọc Đường, “Ta đã giết nhiều người như vậy... phải làm sao bây giờ? Còn khiến những người đó đau...” Thanh âm Triển Chiêu có chút run rẩy, y không sợ dưới Cự Khuyết của mình có bao nhiêu âm hồn, chỉ là y có chút lo lắng phản ứng của Bạch Ngọc Đường. Hơn nữa Triển Chiêu vốn là người tâm tính thiện lương, mặc dù là vì Bạch Ngọc Đường mới tức giận giết người, còn khiến cho người ta chết cực kỳ thảm, nhưng sau khi hồi phục lý tính, y tất nhiên sẽ có chút khổ sở. Nhưng y cũng hiểu, mình vẫn không hối hận. Lúc ấy, nếu Bạch Ngọc Đường cứ thật sự như vậy mà đi, thì

Tương Dương vương phủ này, nhất định sẽ bị Triển Chiêu phá hủy toàn bộ, chôn theo Bạch Ngọc Đường. Sau đó, chính y tất nhiên cũng sẽ đi theo Bạch Ngọc Đường.

“Không sao!” Bạch Ngọc Đường thì thầm, nhẹ nhàng vuốt lưng Triển Chiêu, “Đừng sợ!” Triển Chiêu được Bạch Ngọc Đường trấn an, ngáp nhỏ một cái, cọ cọ vào Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, ta mệt!” Triển Chiêu vùi vào cạnh cổ Bạch Ngọc Đường, giống hệt như một con mèo nhỏ mỗi mệt.

Bạch Ngọc Đường bật cười, nhích người vào trong, cảm thấy có chút may mắn – may nhờ có đại tẩu mình, nếu không sợ rằng bây giờ mình vẫn còn hôn mê a! Triển Chiêu thuận thế nằm xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nhích lại gần hẳn, cẩn thận tránh vết thương của Bạch Ngọc Đường. Lô đại tẩu không hổ danh là Thần y, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, đã khiến vết thương của Bạch ngọc Đường bắt đầu khép miệng. Cũng bởi vậy, từ sau khi Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, Triển Chiêu liền thả lỏng không ít. Cộng thêm Bạch Ngọc Đường nghe nói Triển Chiêu kể từ sau khi mình bị thương thì cực ít nghỉ ngơi, vì vậy nên Lô đại tẩu mới dùng ‘An thần tán’, khiến Triển Chiêu bất tri bất giác mà bắt đầu mệt mỗi muốn ngủ. “Miêu Nhi, ta cũng mệt rồi, chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi đi, được không?” Bạch Ngọc Đường thấp giọng thăm thì, cũng nhắm hai mắt lại. Hắn vừa mới tỉnh dậy, thật sự rất dễ mệt mỏi.

“Ừ!” Triển Chiêu mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng, nhắm mắt lại, nặng nề thiếp đi. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu say ngủ, cũng yên tâm, đưa tay phải của mình ra, chậm rãi đặt lên tay trái của Triển Chiêu, nắm thật chặt. Sau đó, cũng không quản vết máu trên trung y, cứ như vậy mà tiến vào mộng đẹp của mình, bây giờ đã quá mệt mỏi, y phục cái gì, chờ mình nghỉ ngơi đủ rồi, tỉnh lại rồi đổi!

## 34. Chương 34

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Bạch Ngọc Đường đã tỉnh, cho nên người Hãm Không đảo bắt đầu tính toán trở về Hãm Không đảo. Vì mọi người vẫn phải ở tạm trong Tương Dương vương phủ, Lô đại tẩu liền lợi dụng triệt để tất cả các tài nguyên – giả như, không tìm được dược liệu tốt gì gì đó, liền đến được kho Vương phủ tìm. Dù sao, những dược liệu kia có mang về kinh thành cũng dùng không hết, mượn dùng chút cũng không sao. Mà Nhan Tra Tán đã cố ý dụng túng, tự nhiên sẽ không có ai đại mà đi đắc tội với người của Hãm Không đảo.

Ngày thứ ba sau khi Bạch Ngọc Đường tỉnh, Nhan Tra Tán và Công Tôn Sách tới thăm. Hai người đã định đến vào hai ngày trước, nhưng vụ Tương Dương vương còn sót lại vài việc cần xử lý, vì vậy hai người phải đến ngày thứ ba Bạch Ngọc Đường tỉnh mới tới được. Vả lại, không bao lâu nữa, hai người họ cũng phải khởi hành hồi kinh, vì vậy chỉ có thể bỏ ra một chút thời gian để tới thăm Bạch Ngọc Đường.

“Bạch thiếu hiệp, cậu đã khoẻ hơn chưa?” Công Tôn Sách ngồi trên ghế, hỏi Bạch Ngọc Đường đang nửa dựa vào gối mềm. Còn Triển Chiêu thì ngồi tựa ở đuôi giường, về nhìn Bạch Ngọc Đường đầy lo lắng.

“Bạch mã không sao rồi!” Bạch Ngọc Đường vừa trả lời, vừa nở một nụ cười trấn an Triển Chiêu. Triển Chiêu thấy hắn có vẻ thật sự không sao, lo lắng trên mặt cũng giảm đi một nửa.

Công Tôn Sách cùng Nhan Tra Tán nhìn hành động của hai người, không khỏi nở nụ cười. Cảnh tượng chém giết ngày đó vẫn rõ ràng trước mắt, nhưng giờ chuyện đã qua. Chỉ hy vọng, hai người như vậy, có thể khiến cho ông trời thương tiếc, để cuộc sống sau này của họ không còn phải đau khổ nữa.

“Công Tôn tiên sinh,” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn vào mắt nhau hồi lâu, chợt nhớ đến hai người im lặng ngồi bên cạnh, không khỏi xấu hổ, vì vậy, Triển Chiêu bèn mở miệng gọi một tiếng, “Công Tôn tiên sinh?”

“À! Ồ!” Công Tôn Sách Phục hồi tinh thần, có chút ngại ngùng hắng giọng, sau đó mới lên tiếng nói chuyện, “Triển hộ vệ, ít ngày nữa, ta phải cùng Nhan đại nhân trở lại kinh thành, Triển hộ vệ cậu...”

“Công Tôn tiên sinh,” Triển Chiêu xoay mặt lại nhìn Công Tôn Sách, lấy một phong thư từ trong tay áo ra, lại móc trong ngực lệnh bài Ngự ban, “Mong Công Tôn tiên sinh chuyển phong thư này cho đại nhân, trước kia Triển Chiêu phiêu bạt giang hồ, khắp nơi là nhà, cũng không có nơi nào là nhà. Mà theo Bao đại nhân, cũng vì bội phục đại nhân đức độ hơn người, cũng là vì thiên hạ này mới phò trợ Bao đại nhân. Nhưng hôm nay, Triển Chiêu đã không cách nào giữ thiên hạ này nữa, kính xin Công Tôn tiên sinh thứ lỗi. Về phần chức hộ vệ Ngự ban này, cũng xin Công Tôn tiên sinh nhờ Bao đại nhân thay tại hạ từ chức. Ngày sau Triển Chiêu tự đến cửa tạ tội, thế nhưng bây giờ, trăm triệu lần không thể theo tiên sinh hồi kinh.”

Công Tôn Sách gật đầu một cái, nhận lấy vật Triển Chiêu đưa tới. Thật ra ông cũng hiểu, nhất định sẽ không giữ được Triển Chiêu, hơn nữa, Triển Chiêu vì quốc gia này đã hy sinh quá nhiều, bây giờ nếu y đã có nơi thuộc về mình, vậy làm sao có thể không buông tha cho y, Công Tôn Sách cũng chỉ có thể lựa chọn bỏ cuộc.

“Sự kiện Tương Dương vương đã kết thúc, đến lúc đó, thánh thượng nhất định phải luận công ban thưởng, hai vị chỉ sợ...” Nhan Tra Tấn vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, lời nói ra quả thật là chuyện hai người không thể đối mặt.

“Cái này...” Triển Chiêu khó xử nhìn Bạch Ngọc Đường, không biết làm sao cho phải. Y không phải là không muốn lập tức trở về Hãm Không đảo, nhưng, thứ nhất là tình trạng thân thể Bạch Ngọc Đường không cho phép, thứ hai, quả thật còn chút chuyện cần phải xử lý. Hơn nữa không nói đến chuyện trước mắt là thân thể Bạch Ngọc Đường, coi như Bạch Ngọc Đường không tổn hại chút nào, y cũng không muốn về kinh thành, ngày ngày chịu người trời buộc.

“Miêu Nhi, đừng lo lắng!” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ lên tay Triển Chiêu, “Chúng ta không cần đi cũng không sao. Còn những chuyện khác, cứ để Bao đại nhân cùng Nhan đại nhân lo là được!” Khoé môi Bạch Ngọc Đường nhếch lên thành một nụ cười vui vẻ gian xảo.

Nhan Tra Tấn ngẩn người, sau đó lập tức kêu lên: “Tại sao lại là ta?!” Hắn thật sự là không muốn nhận nhiệm vụ này a! Chuyện này, tuy lớn mà lại nhỏ, có thể rất dễ dàng, nhưng cũng có thể rất phiền toái. Hơn nữa, hoàng đế kia trước giờ vẫn rất yêu quý Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Bây giờ mà biết hai người này bỏ đi xa như vậy, tất nhiên là sẽ không dễ dàng buông tha.

“Ai bảo ngài đề cập đến vấn đề này trước chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại. Ý tứ trong lời không cần nói cũng biết – Đáng đời người đồ xui xẻo, ai kêu người đi nhắc tới vấn đề khiến người khác phiền não này. “Hơn nữa, Khai Phong phủ không phải còn có nhị phẩm sự gia sao?” Bạch Ngọc Đường cười xấu xa, cung cấp cho Nhan Tra Tấn một ứng cử viên.

“Cả ta cũng liên quan?” Công Tôn Sách giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tại sao ngay cả ta cũng có phần?” Công Tôn Sách thật sự không vui một tẹo nào! Thế nhưng, thấy hai mắt Nhan Tra Tấn sáng rực lên nhìn mình, Công Tôn Sách khóc không ra nước mắt, xem ra làm thế nào cũng không thoát được. Vả lại, chỉ cần nghĩ tới việc trong kinh thành còn một tên Bao Hắc Thán đen sì sì cũng sẽ dùng một đôi mắt sáng rực như vậy nhìn mình là ông cũng không muốn về nữa. Ta có thể không quay về có được không! Công Tôn Sách gào thét trong lòng.

Triển Chiêu mỉm cười nhìn hai người chạy trời chết, sự tình được giải quyết, tâm tình y tự nhiên rất tốt. Bạch Ngọc Đường thấy tâm tình Triển Chiêu đã khá hơn, khoé miệng hơi lộ ra ý cười. Miêu Nhi cuối cùng cũng có thể thực sự buông bỏ hết thảy mọi vương bận rồi. “Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên gọi Triển Chiêu.

“Gì cơ?” Triển Chiêu quay đầu lại, liền thấy gương mặt phóng đại của Bạch Ngọc Đường xuất hiện ngay trước mặt mình.

Bạch Ngọc Đường hôn một cái lên môi Triển Chiêu, sau đó liền dựa trở về gối mềm, sắc mặt mặc dù có chút nhợt nhạt, thế nhưng niềm hạnh phúc chân thật lại tràn ngập khiến ai cũng có thể nhận ra.

“Miêu Nhi, đã lâu lắm rồi không thấy ngươi thoải mái như vậy!” Khoé môi Bạch Ngọc Đường còn mang ý cười nhàn nhạt, gờ tay vuốt sống mũi Triển Chiêu.

“Ngọc Đường, ngươi cố ý hả?” Triển Chiêu hỏi, thấy Bạch Ngọc Đường nở một nụ cười vui vẻ đắc ý, không khỏi lắc đầu một cái, “Lần này Bao đại nhân bọn họ bị ngươi hại thảm rồi!”

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường cười xấu xa, “Ai bảo bọn họ chọc người phiền lòng? Hơn nữa, như vậy người mới không khó xử, có thể yên tâm thoải mái cùng ta về nhà.”

Triển Chiêu nhìn bộ dáng đắc ý của Bạch Ngọc Đường, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút thương cảm, mình đã bao lâu, không nhìn thấy Bạch Ngọc Đường bốc đồng phẫn chấn đến như vậy? Hình như từ sau khi đến Tương Dương, mình nhìn thấy, đều là một Bạch Ngọc Đường thận trọng tới mức xa lạ. Nghĩ đến đây, Triển Chiêu bèn nghiêng tới trước, cúi người chạm vào môi Bạch Ngọc Đường, sau đó nhanh như cắt lui lại, cả khuôn mặt đều đỏ ửng như tôm luộc.

Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc nhìn Triển Chiêu hiềm khi chủ động, thấy mặt y đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu, liền kéo y dựa vào người mình, mở miệng trêu chọc: “Ta nói này Miêu Nhi, đều là lão phu lão ‘thê’ với nhau cả, người còn chưa hết xấu hổ sao?”

Triển Chiêu hung hăng nhéo một cái lên tay Bạch Ngọc Đường, tựa đầu lên vai hắn nhưng không nói gì. Bạch Ngọc Đường thấy hành động của Triển Chiêu, không khỏi bật cười lắc đầu, trên mặt đều là thoải mái tự mãn. Bạch Ngọc Đường không nhìn thấy, Triển Chiêu vùi vào hõm vai mình, trên mặt cũng là một nụ cười mãn nguyện.

Ngày hôm sau, Nhan Tra Tấn mang theo ‘thi thể’ Tương Dương vương cùng Công Tôn Sách lên đường hồi kinh phục mệnh. Nghe nói hai người phải để mọi người ba mươi bốn giục mới chịu tâm bất cam tình bất nguyện ra khỏi công quán.

Hay được tin này hai người Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang ngồi trên chần êm lót trong xe ngựa bèn nhìn nhau cười. Khi Lô đại tẩu ra lệnh một tiếng, mọi người Hãm Không đảo cũng lên đường về nhà.

“Miêu Nhi, chúng ta cuối cùng cũng có thể về nhà!” Trong xe ngựa, Bạch Ngọc Đường nằm nghiêng trên chần mềm, hăng hái ngẩng cao đầu nói, “Chờ tới khi về nhà rồi, qua Đoan Ngọ, chúng ta sẽ đi Giang Nam...”

“Ngọc Đường,” Thanh âm trong trẻo mượt mà của Triển Chiêu truyền tới, “Phải đợi thương thế của người hoàn toàn tốt rồi mới có thể đi Giang Nam...”

“Không muốn...” Thanh âm Bạch Ngọc Đường mang theo vẻ bất mãn, “Đại tẩu nói, tóc người có thể phục hồi như trước, nhưng thuốc dẫn phải đi Chiết Giang lấy, hơn nữa chỉ có khi vừa qua Đoan Ngọ, trước tháng sáu mới có...”

“Ngọc Đường, ta không vội...” Thanh âm Triển Chiêu kiên nhẫn khuyên nhủ lại thoang thoảng trong không trung, “Năm nay qua thì chúng ta có thể chờ sang năm...”

Âm thanh theo tiếng vó ngựa từ từ bay xa, dần dần chỉ còn những tiếng vụn vặt vọng lại, cuối cùng, chỉ thấy mấy con ngựa, kéo theo một chiếc xe ngựa xa hoa đi về phía chân trời. Gió mát thổi qua, dưới ánh mặt trời, cảnh vật thật yên lặng hiền hoà. Mùi vị hạnh phúc lan toả giữa bầu không khí an bình, thật khiến người ta cảm động sâu sắc.

— HOÀN —

## 35. Chương 35: Phiên Ngoại 1

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Trước Đoan Ngọ, người của Hãm Không đảo rất cuộc cũng vất vả đem được người bị thương nặng, Bạch Ngọc Đường trở về đảo. Tại sao lại nói là vất vả? Mấy người cứ thử nghĩ một chút xem, một kẻ vẫn còn đang là bệnh nhân lại không chịu hợp tác về nhà mà cứ luôn la hét đòi phải trực tiếp đi Giang Nam, kinh khủng hơn là hắn còn muốn vác cái thân thể trọng thương chưa lành của mình mà lặn lội đường xá xa xôi tới tận Giang Nam, dọa mọi người sợ tới mức náo loạn hết cả lên. Cũng may có Triển Chiêu cứng rắn, cương quyết lôi về Hãm Không đảo.

Mọi người trực tiếp tống Bạch Ngọc Đường về tiểu trú trong rừng đào, đỡ người lên giường, để hắn dựa cho ngay ngắn, sau đó để lại một mình Triển Chiêu, bỏ chạy như ong vỡ tổ.

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang tức giận, không khỏi buồn cười, “Giang Nam có thể chờ khi ngươi thật khỏe mạnh rồi lại đi cũng được mà! Hơn nữa, Tết Đoan Ngọ, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày thật tốt a...”

“Đều là tại con mèo gốc nhà ngươi!” Bạch Ngọc Đường có chút tức giận nhìn chằm chằm Triển Chiêu, “Nếu không chúng ta cũng đã đến Giang Nam rồi...” Mái tóc bạc của Triển Chiêu, là nỗi đau trong lòng Bạch Ngọc Đường. Khó khăn lắm thương thể của mình mới bắt đầu ổn định lại, hắn liền nhớ lại chuyện đại tẩu nói – “Tóc của Tiểu Miêu có thể khôi phục, chỉ là cần một vị thuốc dẫn không thể thiếu, chỉ sinh trưởng trong một dãy núi sâu ở vùng Chiết Giang.” Từ sau khi biết được tin này, Bạch Ngọc Đường liền muốn đi Giang Nam hái thuốc. Hơn nữa, loại dược thảo tên ‘Hoàn nhan’ kia, chỉ có được hiệu tốt nhất vào trước sáu tháng sau Đoan Ngọ.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng rất rõ ràng, Bạch Ngọc Đường thật ra rất dễ tâm tới mái tóc trắng của mình, không phải chính hắn dễ tâm, mà là thay Triển Chiêu dễ tâm. Thế nhưng thân thể Bạch Ngọc Đường còn chưa khỏe, Triển Chiêu dù thế nào cũng không muốn đi Giang Nam vào lúc này.

Bạch Ngọc Đường thấy tâm tình không vui của Triển Chiêu, tất cả mọi tức giận đều không cánh mà bay mất. Hắn không sao chịu nổi dáng vẻ mèo này không vui, cho nên trên đường trở về hắn mới thỏa hiệp một lần nữa. “Được rồi! Không đi cũng không sao! Dù sao Đoan Ngọ cũng sắp đến rồi...” Bạch Ngọc Đường tựa vào gối mềm, chậm chạp nói, “Theo ý ngươi...”

Triển Chiêu lặng lẽ rũ mi, che giấu vui vẻ như ý trong mắt.

“Miêu Nhi, Đoan Ngọ, chúng ta uống vò Lê Hoa Bạch năm đó cùng chôn dưới gốc đào kia, có được không?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu đầy mong đợi, hắn đã gần một tháng không được uống rượu, thật sự là sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Không được!” Triển Chiêu kiên quyết cự tuyệt, “Đại tẩu nói ngươi phải kiêng rượu ba tháng!”

“Nhưng mà,” Bạch Ngọc Đường nói một cách vô cùng đáng thương, “Đã gần một tháng rồi!”

“Nhất định phải ba tháng!” Triển Chiêu không cho phép Bạch Ngọc Đường phản bác.

Mặt mũi Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt sa sầm lại – Đoan Ngọ không uống rượu, còn có ý nghĩa gì nữa a!

“Ngọc Đường, chờ ngươi khỏe lại rồi,” Triển Chiêu thấy bộ dáng đáng thương của Bạch Ngọc Đường, thanh âm không khỏi mềm xuống, “Ta lại cùng ngươi uống rượu, có được không?”

“Vậy ngươi cũng phải theo ta, kiêng rượu ba tháng!” Bạch Ngọc Đường có chút bốc đồng yêu cầu.

“Được!” Triển Chiêu gật đầu đáp ứng. Đối với Triển Chiêu mà nói, thân thể của Bạch Ngọc Đường mới là quan trọng nhất, những cái khác, chuyện gì cũng có thể tạm hoãn lại.

Bởi đã là ngày ba tháng năm, đám người Lô đại tẩu bề bộn nhiều việc cũng bắt đầu chuẩn bị ăn Tết. Chỉ có hai người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là không có việc gì làm – một nhân rồi dưỡng bệnh, một thì chăm sóc bệnh nhân. Cũng vì vậy, hai người ở tiểu trú trong rừng đào trái lại rất yên bình, chỉ có lúc hạ nhân đưa thuốc tới mới nghe được tiếng Triển Chiêu nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Đào mất đã đến Đoan Ngọ. Hôm ấy, từ rất sớm Lô đại tẩu đã mang những vật chuẩn bị cho ngày Tết treo trên cửa sổ các phòng. Sau đó cùng đầu bếp Hâm Không đảo chuẩn bị cho tiệc tối.

Sáng sớm, Bạch Ngọc Đường đã tỉnh dưỡng gần hai mươi ngày cảm giác rất thoải mái, vì vậy nằng nặc muốn rời giường đi ra ngoài, nói rằng không muốn tiếp tục nằm dí ở trong phòng. Triển Chiêu bất đắc dĩ, kéo dài tới gần tới trưa, sau khi được sự đồng ý của Lô đại tẩu mới giúp Bạch Ngọc Đường thay y phục, sau đó đỡ hắn, từ từ bước ra khỏi rừng đào tiểu trú.

Bạch Ngọc Đường có vẻ rất cao hứng, kéo Triển Chiêu đi tới bãi đất ở bìa Hãm Không đảo, sau đó ngồi xuống một bãi cỏ râm mát. Triển Chiêu có chút lo lắng mặt đất nhiều hơi ẩm, muốn trải chiếu, bèn định trở về lấy, bị Bạch Ngọc Đường kéo một cái xuống ngồi cạnh mình. “Miêu Nhi, người đừng lo, chỗ này đâu có ẩm gì đâu!”

Triển Chiêu cảm giác trên mặt đất quả thật không có hơi ẩm, cũng yên tâm.

Bạch Ngọc Đường đưa tay vén mấy sợi tóc bị gió thổi tung của Triển Chiêu ra sau tai y. Vuốt ve mái tóc mềm mại của Triển Chiêu, lòng Bạch Ngọc Đường đau đớn từng cơn. Không phải không cao hứng vì Triển Chiêu đặt mình ở vị trí quan trọng nhất trong lòng y, nhưng hẳn thật sự không muốn thấy Miêu Nhi của mình có một chút tổn thương nào. Bạch Ngọc Đường nhìn mái tóc trắng hết sức chói mắt dưới ánh mặt trời kia, cảm thấy viên mắt đau nhói như có kim châm. Bạch Ngọc Đường che giấu đau đớn trong lòng đi, cho Triển Chiêu một nụ cười sáng lạn: “Miêu Nhi, người xem, khi già rồi, chúng ta ở lại nơi này dưỡng lão, có được không?”

“Được!” Triển Chiêu vui vẻ gật đầu. Hãm Không đảo là một nơi xinh đẹp, có thể ở lại nơi này cũng là một loại may mắn. Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, đây là lần đầu tiên mình không mang bất kỳ mục đích nào, đơn giản là chỉ về nhà mới đến Hãm Không đảo, cho nên Triển Chiêu cảm thấy hết sức thoải mái.

Hai người cứ như vậy nhẹ nhàng trò chuyện một buổi chiều, cuối cùng Triển Chiêu tựa vào người Bạch Ngọc Đường trầm trầm thiếp đi, mãi tới lúc hoàng hôn mới tỉnh lại. Mà lúc này, Lô đại tẩu cũng phái người mời hai người tới tiền thính dùng bữa tối. Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường, chậm rãi đi sau gia nhân đến tiền thính.

Đến nơi, chỉ thấy tất cả mọi người đều đã đông đủ, chỉ chờ hai người. Thấy cả hai ngồi xuống, mọi người liền không khách khí nữa, rồi rút động đũa. Nhìn mọi người đang vui vẻ uống rượu hành lạc, Bạch Ngọc Đường không khỏi có chút buồn bực nhìn chén trà trước mặt. Nhưng thấy Triển Chiêu cũng bồi tiếp mình không uống rượu, trong lòng lại rất vui vẻ.

Bữa cơm tối náo nhiệt qua đi, Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường về rừng đào tiểu trú.

Vừa tới phòng, Bạch Ngọc Đường liền ôm lấy Triển Chiêu: “Miêu Nhi, hôm nay là Tết đây!” Vừa nói vừa trực tiếp hôn lên môi Triển Chiêu.

Triển Chiêu cố kìm vết thương trên người Bạch Ngọc Đường, không dám dùng sức giãy giụa, chỉ có thể để mặc cho Bạch Ngọc Đường hôn mình. Thừa lúc Bạch Ngọc Đường muốn cởi y phục mình, Triển Chiêu cố sức muốn tránh ra khỏi cái ôm của hắn: “Ngọc Đường, thương thế của người còn chưa có tốt!”

“Miêu Nhi, người đừng lộn xộn, sẽ không có chuyện gì đâu...” Bạch Ngọc Đường vừa vội vàng tháo thắt lưng vừa hôn Triển Chiêu, còn mơ mơ hồ hồ trả lời vấn đề của Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu tới trên giường, tay tùy ý tháo màn giường xuống, che lại xuân sắc đầy giường.

Làn gió ẩm áp liên tục thổi tới, quét sạch ánh trăng lạnh lùng.

Ngày hôm sau, Triển Chiêu ngủ tới gần tới trưa mới thức dậy, cảm thấy khắp người eo lưng đều đau nhức, nhìn sang bên cạnh chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đã tỉnh từ lúc nào, đang nhìn mình cười hệt như một con chuột trộm được dầu...

## 36. Chương 36: Phiên Ngoại 2

Edit: Phong | Beta: Long Nhi

Tháng tám, hoa quế nhẹ nhàng đưa hương. Tiết thu vàng, gió mát hiu hiu. Qua Trung Thu, khí trời càng lúc càng hợp lòng người. Nghỉ ngơi hơn ba tháng, Bạch Ngọc Đường đã ném qua đào trong rừng, uống xong rượu Lê Hoa Bạch chôn dưới gốc cây đào nọ, thuận tiện mang theo Triển Chiêu “đạo chơi khắp nơi” trên



Hâm Không đảo, thỉnh thoảng còn ôm Miêu Nhi nhà mình đi ngâm suối nước nóng, cuộc sống rất dễ chịu. Bất mãn duy nhất, chính là vì Triển Chiêu lấy lý do thương trên người Bạch Ngọc Đường chưa khỏi hẳn, thế nào cũng không chịu đồng ý yêu cầu đi Giang Nam của hắn. Thật vất vả, vết thương trên người đã tốt lắm rồi, tâm mạch bị tổn thương của Triển Chiêu cũng dưới diệu thủ của Lô đại tẩu mà khôi phục, chỉ có mái tóc trắng kia, phải chờ tới Đoan Ngọ năm sau, hái được “Hoàn Nhan” mới có thể hồi phục. Vì vậy Bạch Ngọc Đường lại quần lấy Triển Chiêu, muốn y cùng đi Giang Nam. Trước là bởi vì muốn giúp Triển Chiêu hái thuốc, mà bây giờ là muốn cùng Triển Chiêu du ngoạn Giang Nam. Mặc dù có chút tiếc nuối không thể giúp Triển Chiêu hái thuốc, nhưng đi Giang Nam vẫn có thể cùng nhau đi. Hơn nữa Giang Nam tháng tám có một phong vị khác, Bạch Ngọc Đường đã sớm muốn tới đó cùng Triển Chiêu. Chỉ là lúc trước Triển Chiêu công vụ bề bộn, không thể dứt ra một chút rảnh rỗi. Mà nay Triển Chiêu đã từ quan, có thời gian, Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, cho nên sau khi Lô đại tẩu tuyên bố thương thế của mình hoàn toàn lành lặn không còn vấn đề, hắn liền mề neho Triển Chiêu đòi đi Giang Nam. Triển Chiêu thật sự là bị hắn quấy rầy tới mức không chịu nổi, hơn nữa cộng thêm lúc trước y nói muốn bồi hắn đến “Nhất Phẩm phường” mua chút y phục. Cho nên, Triển Chiêu chỉ có thể đành đáp ứng.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đồng ý, ngay khi vừa qua Trung thu đã mang theo Triển Chiêu ngồi thuyền của Hâm Không đảo, xuôi dòng về hướng đông nam để tới Giang Nam. Vốn là hai người muốn cưỡi ngựa đi, nhưng Lô đại tẩu nói, đã không phải về nhà gấp, vậy thì cứ dạo chơi một đường tới Giang Nam đi, cũng không sao cả. Vì vậy hai người liền ngồi thuyền xuôi tới Giang Nam. Dọc đường nơi nào có gì vui vẻ hay ho thì dừng thuyền lại chơi mấy ngày. Lúc đầu, Triển Chiêu luôn rất bận tâm mái đầu trắng của mình sẽ thu hút ánh mắt tò mò của người khác, thậm chí còn muốn đội nón. Nhưng Bạch Ngọc Đường không cho phép – “Khí trời còn rất nóng! Người bị oi sinh bệnh thì làm sao?” không nói một lời, liền giật phất nón của Triển Chiêu. Hơn nữa, mỗi khi có người nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sẽ luôn hung tợn trừng lại, cho đến khi kẻ đó ngoan ngoãn thu hồi ánh mắt, hơn nữa không dám nhìn nữa mới thôi. Còn Triển Chiêu, cứ hễ Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng người thì lại kéo hắn qua một bên, chỉ sợ Hoạ Ảnh của Ngũ gia lại thăm hỏi người đi đường vô tội. Dần dần, Triển Chiêu cũng không để ý tới ánh mắt người đi đường nữa, lúc Bạch Ngọc Đường trừng người, y sẽ luôn cho hắn một nụ cười trấn an. Mà Bạch Ngọc Đường, hầu như là luôn lạc vào nụ cười như gió xuân ấm áp của Triển Chiêu.

Hôm đó hai người đến Dương Châu. Dương Châu từ xưa đã là nơi nổi tiếng về pháo hoa.

Vì sắp tới Trùng Dương, bên trong thành Dương Châu lại càng phi thường náo nhiệt. Mấy hôm nay khí trời thay đổi, Triển Chiêu nhiễm chút phong hàn, còn hơi hơi sốt. Cho nên Bạch Ngọc Đường tạm thời quyết định sẽ ở lại Dương Châu nghỉ ngơi mấy ngày, chờ Triển Chiêu khỏi bệnh rồi mới tiếp tục lên đường đi về phía nam. Triển Chiêu vốn cảm thấy không có gì đáng ngại, không cần phải cố ý dừng lại, nhưng Bạch Ngọc Đường lại nhất quyết phải chờ Triển Chiêu dưỡng bệnh thật tốt rồi mới lên đường, thế nên Triển Chiêu cũng chỉ có thể nghe theo ý hắn.

Qua hai ngày, Triển Chiêu cảm giác thân thể đã thư thái hơn rất nhiều, cũng không muốn ở mãi trong phòng. Vì vậy sáng sớm ngày hôm đó, Triển Chiêu sau khi thức dậy, muốn mở cửa phòng đi ra ngoài. Có điều mới đi tới cửa liền đụng phải Bạch Ngọc Đường đang bụng khay muốn đi vào.

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt Triển Chiêu đã tốt hơn nhiều, nhưng thấy Triển Chiêu chỉ tùy tiện khoác áo khoác đã muốn ra ngoài, không khỏi nhíu chặt chân mày: “Miêu Nhi, sao ngươi chỉ mặc có như vậy đã ra ngoài!” Vừa nói vừa tức giận kéo người lại vào phòng. Thả khay trong tay xuống liền nắm lấy cổ tay Triển Chiêu cẩn thận bắt mạch.

“Ngọc Đường, ta không sao!” Triển Chiêu mở miệng ngập ngừng, nhưng cũng không rút tay về.

“Mạch tượng vẫn yếu!” Bạch Ngọc Đường buông cổ tay Triển Chiêu ra, “Con mèo nhà ngươi có sao hay không, cũng không phải do ngươi định đoạt! Mặc dù phong hàn của ngươi đã hết rồi, nhưng cũng không nên để bị nhiễm gió lạnh nữa. Ngươi muốn làm gì cũng nên nói trước cho ta một tiếng chứ!” Mới đầu thì còn được, nhưng sau đó rõ ràng là lời oán trách của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu mặc cho Bạch Ngọc Đường lải nhải, khoé môi cong lên thành một nụ cười khê, chờ Bạch Ngọc Đường nói xong rồi, mới thử mở miệng thăm dò: “Ngọc Đường, ta nằm trong phòng đã hai ngày rồi, muốn ra ngoài một chút.”

“Được!” Bạch Ngọc Đường trả lời, thấy vẻ mừng rỡ rõ ràng trên gương mặt Triển Chiêu, lắc đầu một cái, “Miêu Nhi, có phải ta quá bá đạo hay không?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái, đối với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thay mình xử lý thật tốt hết thấy đã thành thói quen, mà mình cũng đã quen với việc có Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh, quan tâm tới cảm giác của mình. Có lẽ, người khác sẽ thấy Bạch Ngọc Đường bá đạo đối với mình, nhưng đối với chính y mà nói, cũng đã rất quen với cuộc sống như thế. “Ngọc Đường, chúng ta mau ăn xong đi, rồi cùng nhau ra ngoài đi dạo một chút nha?” Triển Chiêu dời đề tài.

Bạch Ngọc Đường cười yêu chiều, cũng không nói nhiều. Cùng Triển Chiêu ăn xong điểm tâm, Bạch Ngọc Đường khoác thêm cho Triển Chiêu một chiếc áo choàng mỏng, hai người mới ra cửa. Mặc dù vẫn có rất nhiều người chú ý tới mái tóc trắng của Triển Chiêu, nhưng tâm tình Triển Chiêu đang rất tốt, một chút cũng không thêm để ý, một đường cùng Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa cười đi đến vùng ngoại ô ít người.

“Triển đại ca?!” Một giọng nói mừng rỡ bất ngờ truyền tới, một thân ảnh vàng nhạt nhỏ xinh đi đến trước mặt hai người, “Huynh là Triển Chiêu Triển đại ca, đúng không?” Cô gái kia ngẩng đầu hỏi Triển Chiêu.

“Cô nương là...?” Triển Chiêu nhìn thiếu nữ trước mắt có chút quen thuộc, không khỏi có chút khó xử.

“Muội là Thu Nhi đây!” Cô gái kia vui vẻ trả lời, “Chính là Thu Nhi trước kia ở quê sống bên cạnh nhà huynh đó! Triển đại ca, huynh không nhớ muội sao?”

Triển Chiêu bừng tỉnh đại ngộ, nhớ lại kí ức khi còn bé, thật sự có một tiểu cô nương cả ngày lẻo đẻo đi theo mình. Phụ mẫu hai nhà còn mỉm cười nói nên đính hôn cho hai người họ. Chỉ là sau đó, phụ mẫu Triển Chiêu đều lần lượt qua đời, mà người nhà của Thu Nhi cũng vì thuận tiện cho việc làm ăn mà rời xa quê hương. “Thu Nhi, thì ra là muội! Muội đã lớn như vậy rồi?”

“Đúng vậy!” Thu Nhi gật đầu sau đó hoang mang hỏi, “Nhưng mà, Triển đại ca, huynh làm sao lại biến thành như thế này? Lúc này muội còn thiếu chút nữa không dám nhận ra huynh!”

“Cái này...” Triển Chiêu ấp úng mở miệng, “Đúng rồi, thu Nhi, sao muội lại ở đây?”

“Vì nhà muội dời đến Dương Châu!” Thu Nhi trả lời, chỉ vào một trang viên rất khác biệt cách đó không xa, “Triển đại ca, huynh xem, nhà muội ở đó!”

“Miêu Nhi, đây là...” Bạch Ngọc Đường khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội, hỏi Triển Chiêu.

“Ngọc Đường, nàng là bạn cùng chơi đùa lúc nhỏ của ta...” Triển Chiêu giới thiệu với Bạch Ngọc Đường, “Thu Nhi, đây là Bạch Ngọc Đường...”

“Bạch đại ca, xin chào!” Thu Nhi rất vui vẻ mở miệng, “Triển đại ca, huynh nói vậy cũng không đúng, khi còn bé chúng ta còn suýt đính hôn còn gì!”

Vừa dứt lời, Triển Chiêu liền cảm giác được bên người có một cỗ oán khí nồng nặc, xoay mặt nhìn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn mình đầy vẻ lên án, ghen tuông còn không ngừng bốc lên từ đáy mắt – mèo thối!

“Không bằng, hai vị đại ca đến nhà muội chơi đi!” Thu Nhi vui vẻ mở miệng, “Hôm nay cha muội mới kiếm được mấy bần cục khó gặp, Triển đại ca, cùng đi xem một chút đi?”

Thấy Thu Nhi nhìn mình vẻ mong đợi, Triển Chiêu có chút khó xử – y không muốn đi a! Nhưng nói thế nào đi nữa thì phụ thân Thu Nhi cũng là trưởng bối của mình, hơn nữa đã mười năm không gặp, về tình về lý, cũng nên đến chào hỏi một tiếng. Thế nhưng nhìn sắc mặt khó coi của Bạch Ngọc Đường, y cũng không muốn Bạch Ngọc Đường mất hứng.

“Vậy thì đi xem một chút đi!” Bạch Ngọc Đường nhìn gương mặt khó xử của Triển Chiêu, trong lòng âm thầm cao hứng, vì vậy liền thay y quyết định.

Hai người đi theo Thu Nhi, đến trước trang viên kia, chỉ thấy trên đại môn viết ba chữ “Trúc Vân Cư”, kiểu chữ khí thế bàng bạc, lại thấp thoáng lộ ra nhã trí của Giang Nam, hiển nhiên là do một người có nghiên cứu sâu sắc về thư pháp viết nên. Thu Nhi đẩy đại môn ra, dẫn hai người tới tiền thính, gọi người mời cha mình tới.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đi tới tiền thính, lúc thấy Triễn Chiêu thì rõ ràng là sững sốt. Sau khi được nữ nhi mình giới thiệu, biết là người quen cũ, lại thêm nụ cười gió xuân của Triễn Chiêu khiến người ta ấm áp, cử chỉ lễ độ, nhất thời khiến hảo cảm của người đàn ông trung niên tăng vọt. Chỉ là, ông có chút tò mò đối với những chuyện mà Triễn Chiêu đã trải qua, nhưng Triễn Chiêu đều khéo léo lảng tránh. Bốn người ở tiền thính hàn huyên một một hồi, vừa lúc đến giữa trưa, vì vậy Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền lưu lại dùng cơm. Sau khi ăn xong, phụ thân Thu Nhi mời Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới hậu viện ngắm hoa thưởng trà.

“Hiền chất, người xem nữ nhi của ta, mặc dù có hoạt bát một chút”, người trung niên cười mở miệng với Triễn Chiêu, “Thế nhưng cũng không mất phong phạm trước mọi người, phải không?”

Triễn Chiêu gật đầu, mặc dù y không hiểu tại sao người trung niên lại hỏi một câu như vậy: “Bá phụ nói đúng...”

“Bây giờ, Thu Nhi cũng chưa có hôn phối, hiền chất cũng chưa lấy vợ... Không bằng...” Người trung niên cười híp mắt nói với Triễn Chiêu, hiển nhiên là rất hy vọng thúc đẩy chuyện hôn sự.

Bạch Ngọc Đường xem như đã hiểu, thì ra con mèo nhà mình không chỉ trêu chọc hoa đào từ khi còn bé, lớn rồi, còn có thể dẫn thanh mai trúc mã khi còn bé tới đây, vì vậy oán khí trong lòng hắn càng nặng.

“Bá phụ thứ lỗi...” Triễn Chiêu chấp tay làm lễ, “Triễn Chiêu mặc dù chưa lập gia đình nhưng đã có ý trung nhân...”

“Ai...” Người trung niên lần thứ hai cắt ngang Triễn Chiêu, “Hơn nữa lệnh đường cũng từng có lời ước hẹn với ta, mặc dù chưa chính thức trao đổi tín vật...”

“Bá phụ,” Triễn Chiêu lấp bắp muốn mở miệng, “Triễn Chiêu thật...”

“Chẳng lẽ là hiền chất xem thường Thu Nhi nhà ta?” Người trung niên mặt liền biến sắc, nghiêm khắc mở miệng, thấy Triễn Chiêu theo bản năng lắc đầu, lại vui vẻ trở lại, “Vậy còn gì mà cự tuyệt...”

“Chờ đã!” Bạch Ngọc Đường vẫn luôn một mực ở bên cạnh không lên tiếng chợt cắt đứt lời người trung niên, “Tiền bối, nếu Triễn Chiêu không muốn, ngài đây không phải là ép hôn sao?!” Nói xong hung tợn trừng mắt nhìn Triễn Chiêu một cái – mèo thối!

Triễn Chiêu nhìn thần sắc Bạch Ngọc Đường, không khỏi rụt cổ lại – không xong rồi, hình như Ngọc Đường đang rất tức giận!

“Y cùng Thu Nhi cũng coi như có hôn ước...” Người trung niên nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng mở miệng.

“Không có chính thức đính ước, không coi là có ước hẹn!” Bạch Ngọc Đường phản bác.

“Nhưng Thu Nhi thích y a!” Người trung niên đứng lí hợp tình nói, cũng không biết lí kia từ đâu mà có.

“Thích thì muốn đổi đen thành trắng,” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhún mày, càng tức giận hơn, “Vậy ngài cứ trực tiếp cướp là được rồi!” Hắn thật sự là chịu đựng đủ những thứ đại gia khuê tú tự cho mình là đúng này rồi, một Đinh Nguyệt Hoa còn không tính, giờ không biết lại thêm một người nữa từ đâu chạy đến.

“Phụ thân!” Một thanh âm lạnh lạnh mang theo vẻ tức giận truyền tới, Thu Nhi chạy tới trước mặt, quan sát thần sắc ba người. Nhìn sắc mặt nàng hơi mang thương tâm cùng oán giận, hiển nhiên là đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của ba người. “Phụ thân, để con tự giải quyết đi! Triễn Chiêu, huynh thật sự không thích muội sao?” Thu Nhi chờ mong nhìn Triễn Chiêu, “Không được để Bạch đại ca thay huynh trả lời, chính huynh trả lời!”

Triễn Chiêu không nói gì, chỉ gật đầu. Thu Nhi vô cùng đau lòng nhìn Triễn Chiêu, ánh mắt vẫn rất kiên định: “Triễn đại ca, muội sẽ không bỏ cuộc...”

Bạch Ngọc Đường ở một bên tức giận tới mức sắp rút Hoạ Ảnh ra, lập tức muốn phá huỷ cái Vận Trúc Cư này. Triễn Chiêu thấy vậy, vội vàng giữ Bạch Ngọc Đường, một bên hướng Thu Nhi tạ lỗi: “Thu Nhi, thật xin lỗi, Triễn đại ca thật sự không thể đáp ứng yêu cầu của cha muội, chúng ta đi trước!” Sau đó liền kéo Bạch Ngọc Đường vội vã rời đi. Bạch Ngọc Đường thật sự rất tức giận, lần thứ hai nhìn thấy tám biển

“Trúc Vận Cư” trên cửa, Hoạ Ảnh giương lên, xuất ra một đạo kiếm khí, chém tám biển thành hai nửa. Triển Chiêu cũng không để ý, liền kéo Bạch Ngọc Đường về khách điểm.

Hai người cho rằng chuyện cũng hẵn đến đây là chấm dứt, nhưng chẳng ngờ, ngày hôm sau, Thu Nhi cư nhiên tìm được khách điểm nơi hai người ở. Triển Chiêu giữ chặt Bạch Ngọc Đường đang muốn giết người, nhanh chóng thu thập hành lí, lưu lại bạc, kéo Bạch Ngọc Đường từ tường sau hậu viện khách điểm trèo ra ngoài, trở lại thuyền của hai người, tiếp tục hành trình đến Giang Nam của họ...

### 37. Chương 37: Phiên Ngoại 3

Ánh mặt trời mùa đông ấm áp chiếu xuống Hãm Không đảo. Vì đã gần tới Tết, tất cả mọi người trên Hãm Không đảo đều vô cùng bận rộn. Có điều, cũng bởi vì Tết đang đến gần, nên dù cho có bận rộn tới đâu, trên mặt mọi người vẫn ngập tràn hoan hỉ.

Hôm ấy, một chiếc thuyền con chậm rãi cập bến Hãm Không đảo. Chờ sau khi thuyền dừng lại hẳn, chỉ thấy từ trên thuyền trước tiên nhảy xuống một nam tử bạch y, người nọ áo trắng giày trắng, ngay cả phi phong trên người, cũng may viền lông cáo màu bạc trên mũ trùm. Nam tử bạch y kia thoát tiên nhìn ngắm xung quanh, thấy thế gió ổn định, mới xoay người trở lại khoang thuyền, thật cẩn thận dò theo một người đi ra. Người kia cũng khoác phi phong giống bạch y nam tử, gió thổi qua làm phi phong khẽ tung lên, để lộ một góc áo lam mới tinh. Nam tử bạch y cẩn thận đỡ người trong ngực bước xuống thuyền, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Miêu Nhi, có khoẻ không?”

“Ngọc Đường, khụ...” Người trong ngực ho khan hai tiếng, “Ta không sao... Khụ khụ...” Vừa nói vừa nở một nụ cười.

Hai người rõ ràng là Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thời gian trước đã đi du ngoạn Giang Nam.

“Ngũ gia, ngài đã về rồi...” Một người mặc y phục hạ nhân tiến lên tiếp đón, “Triển gia đây là...”

“Tôi thật đúng lúc,” Bạch Ngọc Đường vừa thấy người, vội hỏi, “Đại tẩu có đang ở trên đảo không?” Thấy người kia gật đầu, lại nói thêm một câu, “Người đi mời đại tẩu tới rừng đào tiểu trúc một chuyến, thuận tiện nói với đại tẩu, bọn ta đã tới trước rồi.” Nói xong, nhắc bóng Triển Chiêu lên, thi triển khinh công về hướng rừng đào tiểu trúc.

Rất nhanh, hai người đã đến trước rừng đào, Bạch Ngọc Đường dừng lại. Triển Chiêu nhìn rừng đào bị tuyết trắng phủ lấp, đột nhiên cất tiếng thở dài.

“Sao vậy?” Nghe tiếng Triển Chiêu than thở, Bạch Ngọc Đường thấp giọng ôn nhu hỏi.

“Không có gì,” Triển Chiêu lắc đầu, “Chỉ là, lúc trước, rừng đào này đâu có như vậy...”

“Con mèo ngọc này,” Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười nhìn người trong ngực, “Cỏ cây sinh trưởng, tự có quy luật riêng của chúng, có gì mà thương cảm...” Thật là, chào thua con mèo nhỏ nhạy cảm này.

“Ta hiểu...” Triển Chiêu dựa vào lồng ngực Bạch Ngọc Đường, chậm rãi mở miệng, “Chỉ là, khi thấy sẽ nhìn không được nghĩ tới... Khụ...” Một trận gió thổi tới, Triển Chiêu rút vào ngực Bạch Ngọc Đường, không nhìn được, lại ho khan hai tiếng.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy liền vội vàng đi về phòng. Một cước đá văng cửa lớn, ôm Triển Chiêu vào trong, đặt người lên giường, cởi phi phong mang chút hơi ấm ra, sau khi kéo chăn đắp lên giữ ấm mới ngồi xuống mép giường. Vuốt vuốt mái tóc trắng có chút rối bồng xuống ngực Triển Chiêu, sau đó mới nói: “Người ấy à...” Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, “Hoa lá đến lúc tàn thì tàn, cần gì phải thương cảm như thế? Hơn nữa, chẳng phải vào xuân lại có thể tiếp tục nở hoa hay sao? Đến lúc đó, chúng ta lại cùng nhau ngắm hoa uống rượu, chẳng phải là không còn chuyện gì nữa?” Vừa nói vừa gõ nhẹ lên sống mũi Triển Chiêu.

“Cũng đúng... Khụ khụ...” Triển Chiêu lại che miệng ho, Bạch Ngọc Đường thấy vậy, vội vàng đưa tay vỗ nhẹ phía sau lưng y, giúp y thuận khí.

“Bây giờ, con mèo ngọc nhà ngươi vẫn là lo chăm sóc thân thể mình cho tốt...” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Đã nói với ngươi rồi, thân thể ngươi hư nhược, không chịu nổi giá rét, vậy mà còn nằng nặc chạy đi nghịch tuyết. Bây giờ thì hay, gần nửa tháng rồi mà còn chưa khỏe lại...”

Nửa tháng trước, hai người thường tuyết ở bên Tây Hồ, Triển Chiêu thấy tuyết sắc hỉ nhân thì háng hái bưng bưng, liền đòi đi đến Linh Ẩn tự ở gần đó chơi. Bạch Ngọc Đường thấy tâm tình Triển Chiêu tốt, cũng không phản đối, mang người đi Linh Ẩn tự ngay. Kết quả, hai người không vào chùa lễ Phật, cũng không có đi ngắm cảnh – bởi vì Triển Chiêu vừa thấy cảnh tuyết đọng trên cành tùng xanh thì lại giống như tiểu hải tử, hưng phấn chạy đi chơi tuyết. Bạch Ngọc Đường muốn ngăn cản, nhưng Triển Chiêu chẳng mấy khi lại nổi tính trẻ con, nhất định đòi chơi cho thỏa thích, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể phụng bồi Triển Chiêu chơi. Khiến người ta không nghĩ tới là, ngay đêm đó Triển Chiêu liền phát sốt rất cao, dọa cho Bạch Ngọc Đường thất kinh. Cũng may y thuật của Bạch Ngọc Đường cũng coi như tốt, nên kịp thời hạ sốt cho Triển Chiêu, nhưng vì bị nhiễm lạnh, cộng thêm thương thể trước đây từng chịu, lần này đổ bệnh, tất cả những bệnh cũ ngày trước của Triển Chiêu đều nhân đó mà kéo hết ra. Bạch Ngọc Đường thấy được liệu Giang Nam thể nào cũng không đầy đủ như Hâm Không đảo, vì vậy, cũng chỉ có thể mang Triển Chiêu vẫn còn đang bệnh trở về Hâm Không đảo, chuẩn bị giao cho Lư đại tẩu điều trị.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh đang không ngừng làm bầm chuyện cũ. Dọc đường đi, y không biết đã bị Bạch Ngọc Đường cầu nhàu hết bao nhiêu lần, lúc đầu, Triển Chiêu còn rất cố gắng nghe Bạch Ngọc Đường quở trách. Nhưng bất luận là ai đi nữa, bị lải nhải liên tục như thế cũng khó mà chịu được. Vậy cho nên về sau, mỗi khi Bạch Ngọc Đường bắt đầu nói, Triển Chiêu lại nở một nụ cười thật tươi đặc trưng của y ra để lấy lòng hắn.

“Mèo thối!” Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu. Chỉ cần mỗi lần Triển Chiêu cười với hắn, hắn liền không thể nào tiếp tục giáo huấn được nữa.

Triển Chiêu nằm trong ngực Bạch Ngọc Đường, thầm nở một nụ cười tinh ranh.

“Ngũ đệ, Tiểu Miêu...” Thanh âm của Lư đại tẩu truyền tới, Bạch Ngọc Đường buông người trong ngực ra, để y dựa vào đầu giường, kéo chăn đắp kín người, sau đó nói mấy câu xong liền đi ra ngoài phòng.

Chỉ một chốc sau, Bạch Ngọc Đường đã dẫn theo Lư đại tẩu trở vào nội thất. Lư đại tẩu vừa thấy dáng vẻ của Triển Chiêu thì chân mày đã nhíu lại, bước tới, kéo tay Triển Chiêu ra rồi đặt ngón tay lên cổ tay y, nói: “Ngũ đệ, đệ xử lý cũng tốt, Tiểu Miêu chỉ cần tiếp tục điều dưỡng thân thể là tốt rồi... Chỉ là, bệnh thương hàn này... Tiểu Miêu, đệ mấy ngày này không được ra khỏi cửa, tránh bị lạnh thêm... Ta đi kê một đơn thuốc, sau khi sắc xong sẽ cho người mang tới đây. Mấy ngày nữa là tới Tết rồi, từ giờ tới đó còn nhiều việc, Ngũ đệ, đệ tự mình trông chừng Tiểu Miêu đi nhé... Ta đi trước đây...” Nói xong, Lư đại tẩu đứng dậy liền đi.

Bạch Ngọc Đường vội vàng tiễn Lư đại tẩu ra cửa. Trở lại phòng, chỉ thấy Triển Chiêu ủ rũ cúi đầu tựa vào đầu giường, không khỏi lắc đầu bật cười. Đi tới, nhỏ giọng hỏi: “Miêu Nhi, ngươi làm sao vậy?”

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn Bạch Ngọc Đường đầy oan ức, “Ta bị đại tẩu cấm túc rồi...”

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường cười rộ lên, “Ai bảo ngươi chọn ngay lúc này mà bệnh?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu từ sau khi từ quan đã dần thả lỏng, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm sâu. Triển Chiêu lúc trước chẳng mấy lúc được thoải mái, công vụ lúc nào cũng đeo trên người y, án tử bận rộn mãi chẳng xong, chân mày cũng vì thế mà ít khi thấy giãn. Thế nhưng bây giờ đây, Triển Chiêu đã hoàn toàn buông hết tất thảy, trước mặt Bạch Ngọc Đường luôn bộc lộ những tâm tình chân thật nhất của mình, khiến Bạch Ngọc Đường vui sướng mãi không thôi.

“Hừ!” Triển Chiêu quay đi, hành động tức giận trẻ con khiến nụ cười của Bạch Ngọc Đường càng thêm xán lạn. Đưa tay ôm lấy bờ vai Triển Chiêu, sau đó lần tìm được bờ môi Triển Chiêu, liền trực tiếp hôn lên. Cảm giác ấm áp khiến hai người không khỏi trầm mê trong đó. Ngay cả lúc Triển Chiêu vì ho mà tỉnh lại, vội vàng giẫy giụa, Bạch Ngọc Đường vẫn chẳng để ý tới, tiếp tục hôn. Mãi đến khi nhận thấy hô hấp Triển Chiêu có chút không thông, hắn mới buông y ra.

“Hô hô...” Triễn Chiêu tựa vào ngực Bạch Ngọc Đường, há miệng thở, Bạch Ngọc Đường thì lại nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng y. Một lát sau, Triễn Chiêu khôi phục lại hô hấp như bình thường, mới lườm Bạch Ngọc Đường một cái, nói: “Cũng không sợ lây bệnh...”

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường tâm tình vui vẻ cùng Triễn Chiêu đấu võ mồm, “Suốt đường đi, không phải ta đều mớm thuốc cho ngươi như vậy sao, có lây bệnh thì đã lây từ sớm rồi...” Cũng không biết tại sao, mới đầu Triễn Chiêu cũng rất ngoan ngoãn nghe lời uống hết thuốc, nhưng sau đó không rõ có phải bị bệnh nên hồ đồ hay không mà mỗi lần đến giờ uống thuốc, Triễn Chiêu đều kêu thuốc đắng không chịu hợp tác. Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể tìm đủ mọi cách để dụ dỗ y, không cái khổ nào là chưa từng ném thử. Vậy mà mỗi lần uống thuốc xong, Triễn Chiêu còn giận hờn rất lâu.

Triễn Chiêu ngẩng đầu trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thành công khiến cho Bạch Ngọc Đường ngậm miệng. Dựa người lại vào trong lòng Bạch Ngọc Đường, Triễn Chiêu khẽ nở nụ cười. Y cũng không phải cố ý không chịu uống thuốc, chỉ là, mỗi lần thấy Bạch Ngọc Đường tiêu sái vì muốn dỗ mình uống thuốc mà bày ra đủ tư thế để chọc cười mình, y lại nhịn không được mà muốn thấy thêm lần nữa. Ai ai! Thật giống như bị làm hư mất rồi! Triễn Chiêu cười thầm trong lòng.

“Ngũ gia, thuốc đã sắc xong rồi...” Bên ngoài phòng truyền tới một giọng nói. Bạch Ngọc Đường buông Triễn Chiêu ra, đứng dậy đi lấy thuốc. Sau khi trở lại, chỉ thấy cả người Triễn Chiêu đã núp kín trong chăn, hiển nhiên là trốn không muốn uống thuốc. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ than thở, nhận mệnh tiến lên, chuẩn bị dỗ người uống thuốc.

Ngoài cửa sổ, gió thổi vù vù, hẳn là phải lạnh thấu xương. Nhưng không biết có phải vì ánh mặt trời hay không mà lại chẳng cảm thấy cái lạnh thấu xương ấy một chút nào, trái lại thật ấm áp, nhập vào lòng người.

### 38. Chương 38: Phiên Ngoại 4

Tháng giêng gió xuân sang. Chớp mắt, năm cũng đã trôi qua, hoa đào trên Hãm Không đảo nở, Triễn Chiêu cũng đã cùng Bạch Ngọc Đường thưởng thức xong. Thời gian vội vã qua đi, chẳng mấy chốc đã sắp tới Đoan Ngọ.

Ngày hôm đó, Triễn Chiêu đứng trước cửa sổ, nhìn cây đào bên ngoài cành lá tươi tốt, nhớ đến giờ này năm ngoái, không khỏi vừa vui vừa buồn – vui là, cho tới bây giờ, người trọng yếu nhất đối với mình vẫn ở cạnh bên mình; buồn là nhớ lại nỗi tuyệt vọng khi đó. Đột nhiên, một hơi thở ấm áp kề sát, ngay sau đó một đôi tay lập tức vòng quanh hông Triễn Chiêu: “Mèo thối, lại đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì!” Triễn Chiêu thả lỏng người, lưng dựa vào ngực người nọ, đôi mắt khép hờ, có vẻ vô cùng thanh thản.

“Hừ!” Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tâm tình của Triễn Chiêu, hẳn không phải không biết, chẳng qua Triễn Chiêu không muốn nói, hẳn cũng không tùy tiện hỏi tới, “Đúng rồi, Miêu Nhi, mấy ngày nữa chính là Đoan Ngọ, chờ qua Đoan Ngọ, chúng ta sẽ đi Vũ Di sơn, hái “Hoàn Nhan” cho ngươi, đến lúc đó, màu tóc đen của ngươi có thể khôi phục được rồi...” Bạch Ngọc Đường một tay choàng qua eo Triễn Chiêu, một tay khẽ vuốt mái tóc bạc của Triễn Chiêu, đáy mắt không giấu được đau lòng.

“Ngọc Đường, ta không sao!” Triễn Chiêu đặt tay lên mu bàn tay Bạch Ngọc Đường, dịu dàng an ủi tâm tình Bạch Ngọc Đường.

“Mèo thối!” Bạch Ngọc Đường ôm chặt Triễn Chiêu, tựa đầu vào hõm vai y.

Đêm đó, Triễn Chiêu đột nhiên đầu đổ mồ hôi lạnh, thì thào gọi – “Ngọc Đường...”, Bạch Ngọc Đường ngủ bên cạnh y giật mình, thấy vậy, biết Triễn Chiêu lại nằm mơ thấy ác mộng, vội vàng lay tỉnh Triễn Chiêu.

“Ngọc Đường!” Triễn Chiêu hoảng hốt ngồi bật dậy.

“Miêu Nhi, ta đây, sao vậy?” Bạch Ngọc Đường lập tức ôm lấy Triển Chiêu, lau đi mồ hôi đầy trên trán Triển Chiêu, ôn nhu an ủi.

Cơ thể Triển Chiêu run rẩy không ngừng, dùng sức ôm chặt Bạch Ngọc Đường. Nỗi tuyệt vọng trong giấc mộng vẫn cứ quẩn lấy Triển Chiêu, khiến y không sao phân rõ được mộng cảnh và thực tế. Tình huống này không phải là lần đầu tiên, Bạch Ngọc Đường ngoại trừ đau lòng thì vẫn là đau lòng. “Ngọc Đường, ta mơ thấy chuyện năm ngoái...” Triển Chiêu cố gắng bình phục tâm tình, run rẩy mở miệng.

“Miêu Nhi, không sao đâu!” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vỗ về lưng Triển Chiêu, giúp y bình tĩnh lại, “Ta sẽ không đi đâu cả, ngươi yên tâm!” Bạch Ngọc Đường nâng cằm Triển Chiêu, ôn nhu áp môi mình lên, dịu dàng hôn Triển Chiêu. Triển Chiêu ôm lại Bạch Ngọc Đường, gần như tuyệt vọng mà hôn đáp lại, Bạch Ngọc Đường cũng không để ý, mặc cho Triển Chiêu trút hết nỗi sợ hãi trong lòng.

Dần dần, nụ hôn của Bạch Ngọc Đường trở nên kịch liệt khiến Triển Chiêu có chút không thở nổi. Bạch Ngọc Đường buông Triển Chiêu ra, để y hô hấp, tay khẽ捏 gò má ửng đỏ của Triển Chiêu: “Con mèo này... Thế nào mà nuôi mãi không mập?” Lời là lời nói thật, nhưng cũng nhằm dời đi sự chú ý của mình.

Hai người dán vào gần như vậy, biến hoá của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu tự nhiên rõ ràng. “Ngọc Đường, không sao...” Triển Chiêu nhỏ giọng nói, lời còn chưa xong, đã đỏ hết cả khuôn mặt.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, ngay sau đó liền nở nụ cười. Không nói thêm gì, lại hôn Triển Chiêu, giữa đôi môi còn mơ mơ hồ hồ tràn ra mấy chữ: “Miêu Nhi, ngày mai, chúng ta liền lên đường.” Vừa nói vừa vuốt tay tháo dây buộc tóc của Triển Chiêu. Sau đó, lại kéo màn xuống, che lại cảnh xuân đầy giường.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu còn trong mộng, tùy ý bảo người đi thông báo với huynh tẩu mình, sau đó liền lên thuyền rời đảo tới Vũ Di sơn hái thuốc. Sở dĩ Bạch Ngọc Đường không chờ qua Đoan Ngọ đã vội vàng lên đường, cũng không phải vì vội hái thuốc, mà bởi vì cơn ác mộng của Triển Chiêu.

Chờ sau khi Triển Chiêu tỉnh lại, chỉ có thể không biết nói gì nhìn Bạch Ngọc Đường, cười khổ lắc đầu.

“Không được cau mày!” Bạch Ngọc Đường vuốt lên nếp nhăn trên mi gian của Triển Chiêu, “Như vậy, thời gian còn dư dả một chút, chút ta có thể đi Vũ Lăng sơn du ngoạn, nghe nói phong cảnh Vũ Lăng sơn rất đẹp, sớm đã muốn đến đó ngắm một lần, vừa hay lần này lại đúng dịp!”

“Nhưng mà, Đoan Ngọ...” Triển Chiêu vẫn có chút không yên lòng. Lư đại tẩu đã chuẩn bị từ rất lâu cho Tết Đoan Ngọ, Triển Chiêu dù thế nào cũng không muốn phụ phần tâm ý kia. Mặc dù, cuộc sống như thế sẽ khiến y rất dễ nhớ đến cuộc biến cố năm ngoái.

“Mèo ngốc!” Bạch Ngọc Đường ôm chặt Triển Chiêu, “Năm nay không được, còn có năm sau!” Triển Chiêu nghe lời này thì sững sốt. Câu nói này là vào khoảng giờ này năm ngoái, là mình nói với Bạch Ngọc Đường, nhưng không nghĩ tới bây giờ tình huống lại đảo ngược thế này.

“Hơn nữa, ta cũng nói với đại tẩu rồi, bọn họ đều đồng ý cả!” Bạch Ngọc Đường cũng không dám nói chẳng qua là hấn chỉ qua loa phái một người đi đưa thư của mình, nếu không thì Miêu Nhi trong ngực chắc chắn sẽ xù lông lên cho mà xem.

Vì vậy, hành trình đi Vũ Lăng sơn được Bạch Ngọc Đường quyết định, cũng không có thay đổi gì. Hai người một đường đi thẳng tới Vũ Di sơn cũng không có trì hoãn nhiều. Mà đến ngày Đoan Ngọ, Bạch Ngọc Đường cố ý dừng lại ở Hàng Châu, hai người trải qua Tết Đoan Ngọ ở đó rồi tiếp tục đi theo hướng Phúc Kiến.

Đến gần Vũ Di sơn, Bạch Ngọc Đường nhận được tin tức Lư đại tẩu truyền đến, nói là “Hoàn Nhan” chỉ có ở Tô gia trang Vũ Di sơn, mà Tô gia bây giờ là do trưởng nữ Tô Đan quản lý, có thể gây khó khăn cho hành động của hai người. Sau khi Bạch Ngọc Đường nhận được tin, cân nhắc nhiều lần, quyết định vẫn đi Tô gia trang xin thuốc. Chỉ là, Bạch Ngọc Đường cũng không muốn khiến Triển Chiêu lo lắng nên vẫn giấu tình hình cụ thể, chỉ nói “Hoàn Nhan” phải đi Tô gia trang hái, cũng không nhắc gì tới độ khó khăn của việc này.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trực tiếp đến Tô gia trang, tới trước cửa trang thì thấy đại môn đóng chặt. Bạch Ngọc Đường tiến lên gõ cửa, chốc lát sau liền có người đi ra mở cửa.

“Bạch Ngọc Đường xin cầu kiến trang chủ Tô gia trang Tô Đàn” Bạch Ngọc Đường đột nhiên dùng ngữ khí cung kính, thái độ lễ phép như vậy khiến Triển Chiêu không chỉ thấy kì quái mà còn bắt đầu sinh chút hoài nghi đối với việc hái thuốc lần này. Nhưng nếu như Bạch Ngọc Đường không nói, hẳn là hẳn đã có dự tính, vì vậy, Triển Chiêu cũng không hỏi nhiều.

“Xin chờ một chút!” Người mở cửa thi lễ rồi nhanh chóng trở vào trong trang.

Không lâu sau, một cô gái xinh đẹp mặc quần lụa dài màu tím thướt tha đi tới. Thấy hai người, cũng không giống như người thường thấy người giang hồ, chỉ nhàn nhạt cười nói: “Thật là hiếm thấy!” Tô Đàn quan sát Bạch Ngọc Đường một hồi, rồi đảo mắt sang Triển Chiêu một thân lam y, lại mở miệng: “Quả nhiên như lời giang hồ đồn đại, đều là khí độ bất phàm a... Hai vị, mời vào trang. À, phải rồi, ta chính là Tô Đàn!” Sau đó liền xoay người đi trước.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng Tô Đàn, không khỏi có chút nhức đầu – một cô gái xinh đẹp có chút thoát lệ như vậy thật sự là cô gái rất lợi hại mà đại tẩu đã nói? Nhưng chuyện đã tới nước này, Bạch Ngọc Đường cũng không suy nghĩ nhiều, cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó liền đi vào trang.

Bên trong trang lầu các tinh xảo, quả thực là rất khác biệt. Hai người Bạch Ngọc Đường đi theo Tô Đàn đến tiền thính, theo ý Tô Đàn ngồi xuống, lập tức có người dâng trà lên.

“Không biết hai vị tìm ta có chuyện gì?” Tô Đàn hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tại hạ muốn hái Hoàn Nhan trong quý sơn trang, không cần nhiều, chỉ cần ba cây là đủ rồi.” Bạch Ngọc Đường cũng là người thoải mái, nói thẳng ra yêu cầu của mình.

“Là Bạch Ngũ gia ngài muốn,” Tô Đàn liếc Triển Chiêu vẫn đang trầm mặc, “Hay là, Triển đại hiệp muốn?”

“Cái này, Tô trang chủ cần thiết phải biết không?” Bạch Ngọc Đường khó chịu nhíu mày, thấy Tô Đàn hỏi vậy thì có chút không vui.

“Ha ha...” Tô Đàn đứng lên, đi tới trước mặt Triển Chiêu, quan sát y từ trên xuống dưới, thấy dáng vẻ không yên lòng của Triển Chiêu, duỗi một ngón tay nâng cằm y lên đẩy ngã ngón, “Chà chà! Thật đúng là không tệ, bằng không, Triển đại nhân người cưới ta, ta liền...”

“Xoẹt!” một tiếng, Hoạ Ảnh ra khỏi vỏ, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ Tô Đàn: “Buông tay của người ra!” Thanh âm Bạch Ngọc Đường lạnh lùng truyền tới. Đối với Tô Đàn, Bạch Ngọc Đường thật có chút không hiểu nổi.

“Hừ!” Tô Đàn trấn định lắc đầu, “Ta nói Bạch Ngũ gia, Hoàn Nhan kia...”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, không thể làm gì hác hơn là thu hồi Hoạ Ảnh. Triển Chiêu từ lúc bị Tô Đàn nâng cằm cũng hoàn hồn, đỏ mặt, vội tránh ngón tay Tô Đàn còn muốn đưa tới. Tô Đàn hơi lung tung thu ngón tay về, lắc đầu: “Thật là không hiểu phong tình a!” Thướt tha trở về chỗ của mình, ngồi xuống.

“Được rồi, hai vị một đường đến đây chắc là cũng mệt mỏi, hơn nữa, sắc trời đã tối,” sau khi về chỗ, Tô Đàn lại mở miệng, “Có chuyện gì, ngày mai rồi hãy nói!” Dứt lời, cũng không chờ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phản ứng đã trực tiếp đứng dậy rời đi.

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nghiêng lợi nhìn bóng lưng Tô Đàn, hận không thể cầm Hoạ Ảnh bỏ tới, nhưng vừa nghĩ đến mục đích của mình, lại đem lửa giận trong lòng mạnh mẽ đè xuống. Còn Triển Chiêu, nhìn Tô Đàn đi xa, đáy mắt thoáng qua một thần thái kỳ quái, đảo mắt lại không thấy nữa.

Suốt một đêm không nói chuyện. Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới vừa thức dậy, người Tô gia đã đến mời tới phòng ăn.

Hai người vừa vào phòng ăn, đã thấy Tô Đàn đã ngồi ở cạnh bàn, đang uống cháo ngon lành. Thấy hai người tới nàng liền buông chén trong tay xuống, cười nói: “Hai vị cứ tự nhiên!” Nói xong lại tiếp tục uống cháo, nhắc dũa lên gấp một chiếc bánh bao.

Bạch Ngọc Đường cũng không khách khí, kéo Triển Chiêu ngồi xuống, hạ nhân ngay lập tức lấy thêm chén dũa cho hai người, cũng múc cho mỗi người một chén cháo nữa đặt trước mặt hai người. Hai người thấy vậy, cũng không quá khách khí, bưng bát lên ăn.



Đến tận khi hai người đã uống cháo, ăn bánh bao xong, vẫn thấy Tô Đàn còn mãi mê đánh chén, không khỏi hai mặt nhìn nhau, hạ nhân thấy chén Tô Đàn đã trống, lại múc thêm cho nàng một chén cháo nữa. Chờ khi Tô Đàn lại ăn một cái bánh bao, uống thêm một chén cháo nữa, mới thả đôi đũa trong tay xuống, cầm lấy chiếc khăn lụa hạ nhân đưa đến lau mồm rồi ọ một tiếng no nê.

“Tô trang chủ, chuyện hôm qua...” Bạch Ngọc Đường thấy Tô Đàn đã dùng xong điểm tâm, liền nhắc lại chuyện. Không phải hấn gấp, chẳng qua Tô gia trang này hấn thực sự không muốn ở lâu.

“Hoàn Nhan trong trang còn nhiều...” Tô Đàn chậm rãi trả lời, “Chẳng qua là...” Tô Đàn nhìn Triển Chiêu, thiêu mi cười nói, “Ta muốn Triển đại nhân cưới ta...” Vừa nói vừa tiến gần tới trước mặt Triển Chiêu, cẩn thận quan sát, thỉnh thoảng chẹp chẹp mấy tiếng, thậm chí còn muốn đưa tay nhéo mặt Triển Chiêu, nếu không phải Triển Chiêu nhạy bén né tránh, chỉ sợ sẽ bị nhéo thật.

Bạch Ngọc Đường ở một bên tức giận đến nổi gân xanh, hận không thể dùng Hoạ Ảnh bấm nát Tô Đàn ra thành thịt vụn, nhưng Triển Chiêu còn cần “Hoàn Nhan”, vì vậy hấn chỉ có thể nuốt cục tức xuống bụng.

“Tô cô nương,” Triển Chiêu đề lại cổ tay Bạch Ngọc Đường, ôn hoà cười nói, “Được cô nương ưu ái, chỉ là Triển mỗ đã có người trong lòng, cô nương hà tất phải chấp nhất với Triển mỗ?” Mặc dù là cười nói, nhưng lại cho người ta một cảm giác bị ngăn cách một khoảng rất xa.

“Hừ!” Tô Đàn mất hứng ngồi thẳng người, bưng chén trà Xuân Long Tĩnh thượng đẳng hạ nhân mới dâng lên, uống một hớp. Để chén trà xuống, nhàn nhạt mở miệng: “Vậy sao! Nhưng Hoàn Nhan kia là của hồi môn của ta!” Nhượng mày khiêu khích, ý cười rất rõ ràng.

“Thật sao?!” Bạch Ngọc Đường thiêu mi cười lạnh, hiển nhiên là không tin lời Tô Đàn.

“Đúng vậy!” Tô Đàn còn thực sự rất nghiêm túc gật đầu, nhưng ý cười trong đáy mắt đã bán đứng nàng, “Nếu không thì, Bạch Ngũ gia, người cưới ta cũng được!”

“Xệt!” Một đạo hàn quang thoáng qua, Hoạ Ảnh ra khỏi vỏ. Mũi kiếm cách cổ Tô Đàn không tới một tấc, hàn khí dày đặc thậm chí đã thấm vào da thịt Tô Đàn. Tô Đàn nhanh tay lẹ mắt đưa hai ngón tay mảnh khảnh kẹp lưỡi kiếm lại, mở miệng trêu chọc: “Bạch Ngũ gia, không muốn thì nói là được, cần gì phải tức giận tới vậy?”

“Người!” Bạch Ngọc Đường bực mình mở miệng, nếu không phải còn chút lí trí, biết nữ nhân trước mắt này không giết được, thì Hoạ Ảnh đã sớm đâm thủng cổ họng Tô Đàn rồi.

“Tô cô nương,” Triển Chiêu dùng âm thanh ôn nhuận đặc hữu của y lên tiếng, “Không nên đùa quá mức...” Vừa nói vừa kéo Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, nhắc bình trà, rót cho hấn một chén.

Tô Đàn thấy Triển Chiêu mặc dù vẫn cười như gió xuân tháng ba, nhưng vẫn có thể cảm giác được y có chút tức giận. “Hoàn Nhan đúng là của hồi môn của ta đó!” Tô Đàn cũng mặc kệ sắc mặt Triển Chiêu thay đổi thế nào, vẫn cười cợt châm chọc.

“Nếu Tô nương đã làm khó dễ như thế, chúng ta cũng không cưỡng cầu,” Triển Chiêu ngăn Bạch Ngọc Đường còn muốn nói lại, “Nếu vì chuyện này mà làm lỡ chuyện chung thân của cô nương thì thật không ổn.”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường lo lắng cất lời Triển Chiêu. Chính hấn cũng không để ý mái tóc trắng của Triển Chiêu, chỉ là, mỗi lần Triển Chiêu nửa đêm bị ác mộng làm tỉnh giấc, luôn sẽ kinh hãi nhìn chăm chăm tóc của mình, sau đó, luôn phải xác nhận rằng Bạch Ngọc Đường bình an vô sự rồi mới chịu ngủ tiếp. Cũng vì vậy, hấn hy vọng, chẳng qua cũng chỉ là hy vọng, Triển Chiêu có thể quên đi được cơn ác mộng này, mới cất công đi tìm Hoàn Nhan.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu cho Bạch Ngọc Đường một ánh mắt trấn an. Y đương nhiên hiểu lo lắng của Bạch Ngọc Đường. Nhưng đối với Triển Chiêu mà nói, y không muốn Bạch Ngọc Đường thu lại sự kiêu ngạo của mình chỉ vì mấy cây “Hoàn Nhan”. Bạch Ngọc Đường nên là Bạch Ngọc Đường, chứ không phải vì Triển Chiêu y mà uỷ khuất mình như thế.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vốn tâm ý tương thông, mỗi một ánh mắt của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều hiểu. Mà chuyện trong lòng Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu xem như không hoàn toàn hiểu thấu,

nhưng cũng có thể hiểu đến tám chín phần. Bạch Ngọc Đường thấy thần sắc Triển Chiêu, cũng chẳng quan tâm xem sắc mặt Tô Đan thế nào, kéo Triển Chiêu trực tiếp trở về phòng khách.

“Miêu Nhi, người...” Về đến phòng khách, đóng cửa phòng, Bạch Ngọc Đường liền trực tiếp mở miệng.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu cắt ngang câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, “Ta biết ngươi là vì ta, nhưng, chuyện đã tới nước này, chúng ta cần gì cưỡng cầu? Ngọc Đường, ta muốn về nhà, chúng ta du ngoạn thêm mấy ngày nữa rồi trở về đi?” Triển Chiêu hỏi ý Bạch Ngọc Đường, giữa hai hàng lông mày là vẻ ung dung thanh thản.

“Miêu Nhi, nhưng mà...” Bạch Ngọc Đường vẫn còn do dự. Không phải hắn quyết định không được, mà đối với chuyện của Triển Chiêu, hắn vĩnh viễn không thể dễ dàng quyết định.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu lại lần nữa ngăn lời Bạch Ngọc Đường, “Chỉ cần ngươi khoẻ mạnh, cuộc đời này của Triển Chiêu ta đã đủ rồi!” Nói xong, Triển Chiêu liền đỏ ửng cả khuôn mặt. Nhưng ánh mắt vô cùng chân thành nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Quên đi!” Bạch Ngọc Đường chịu thua. Triển Chiêu đã nói như vậy, hắn trừ đầu hàng cũng không còn biện pháp nào khác. Hơn nữa có thể làm cho Triển Chiêu để ý như vậy, Bạch Ngọc Đường trong lòng vừa vui lại vừa buồn.

Mấy ngày kế tiếp, Bạch Ngọc Đường không tìm Tô Đan nói chuyện “Hoàn Nhan”, mà mang Triển Chiêu đi du ngoạn khắp nơi. Sáng sớm ngày thứ tư, hai người chơi đã rồi, liền thức dậy thật sớm đến tiền đình cáo từ với Tô Đan đang dùng điểm tâm.

“Các ngươi muốn đi?” Tô Đan vừa ăn cơm, vừa hàm hàm hồ hồ hỏi. Một ngày nay, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đối với sức ăn của Tô Đan đã sớm chỉ có thể nhìn chứ không thể trách. Nhưng vẫn thấy kì quái những thứ thức ăn kia rốt cuộc đã đi đâu mà nàng vẫn gầy như thế.

“Một ngày nay nhận được khoản đãi của Tô cô nương...” Triển Chiêu chấp tay hành lễ, “Hai người tại hạ vì trong nhà có chuyện cần xử lý...”

“Được!” Tô Đan nuốt miếng thức ăn cuối cùng trong miệng xuống, “Ta tiễn các ngươi!”

“Vậy đa tạ cô nương!” Triển Chiêu thấy Tô Đan nói muốn tiễn hai người mình cũng không từ chối.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay về phòng khách lấy hành lý. Lại đến tiền đình. Tô Đan đưa hai người ra cửa lớn, từ tay tùy tùng cầm lấy một cái hộp, đưa cho Bạch Ngọc Đường: “Này, thứ ngươi muốn!”

“Cò!” Bạch Ngọc Đường từ đầu tới cuối không nói lời nào, rốt cuộc cũng mở miệng nói tiếng đầu tiên, “Không phải cò nói...”

“Đấy chẳng qua là trêu chọc các ngươi thôi,” Tô Đan che miệng cười trộm, “Ai mà biết trêu các ngươi lại vui như vậy a!” Thấy Bạch Ngọc Đường có khuynh hướng đầu bốc khói, Tô Đan liền đắc ý cười ra, “Có điều, Triển đại hiệp, nếu ngày nào đó ngươi không còn cần Bạch Ngũ gia nữa, nhớ về đây tìm tiểu nữ nha!” Vừa nói vừa ném một ánh mắt đưa tình sang cho Triển Chiêu, còn vung khăn tay về phía mặt Triển Chiêu, nếu đổi thành một chiếc quạt thì quả thực chẳng khác gì lưu manh.

Bạch Ngọc Đường trốn mất gương Tô Đan, hận không thể lấy Hoa Ảnh cắt phăng cánh tay của nàng đi. Nhưng không phải không thể lấy oán trả ơn sao? Mà ý cười trong mắt Tô Đan kia lại dường như cố ý muốn nói với Bạch Ngọc Đường một câu như vậy. Bạch Ngọc Đường oán hận lườm Tô Đan thêm một cái, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì, liền nhếch mép cười lạnh với Tô Đan. Triển Chiêu thấy vậy, cũng không kịp nhớ lẽ nghĩa hay không lẽ nghĩa, trực tiếp kéo Bạch Ngọc Đường lên ngựa rồi đi.

Xuống Vũ Di sơn rồi, Bạch Ngọc Đường lấy lí do mệt mỏi, nằng nặc đòi ở lại khách điểm dưới núi. Đêm hôm đó, một bóng trắng từ cửa sổ khách điểm bay ra, hướng thẳng tới Tô gia trang. Không lâu sau đó, chỉ thấy trong một góc của Tô gia trang dường như nổi lên ánh đỏ. Sáng sớm hôm sau, người ta nghe thấy trong Tô gia trang vọng ra một tiếng kêu thiên sầu địa thảm – “Bạch Ngọc Đường, tên khốn nhà ngươi, dám đốt phòng bếp nhà ta!”

Một tháng sau, trước rừng đào tiểu trúc, Bạch Ngọc Đường lười nhác tựa trên ghế nằm, trong ngực còn ôm Triển Chiêu đã ngủ say. Một trận gió thổi qua, thổi tung mái tóc xanh của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường ôn nhu cười một tiếng, đem mấy sợi tóc đen tác quái trên mặt Triển Chiêu vén ra sau tai. Hương cỏ cây ngan ngát tỏa ra trong không khí, tràn ngập vị bình yên. Có lẽ đây mới thực sự là hạnh phúc.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong>*